

BRIAN L. WEISS

Jen láska
je skutečná

Neuvěřitelné svědectví o tom,
že naši milovaní nás nikdy neopustí

Brian L. Weiss

Jen láska je skutečná

Přeložila Drahomíra Michnová

Copyright © 2006 by Brian L. Weiss, M.D.
Translation © Drahomíra Michnová, 2006

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-102-1

*Elizabeth a Pedrovi,
kteří mi připomněli,
že jejich láska není náhoda.*

Mé díky za neustávající lásku a podporu míří
ke Carole, Jordán a Amy.

Mé nejhlubší uznání si zaslouží
Joann Davisová, editorka mých knih
v nakladatelství Warner Books,
za to, jak mě povzbuzovala,
jakož i pro lepší.

Zavázán jsem Joni Evansové,
mimořádně schopné agentce,
pro její bezmeznou energii a nadšení.

A konečně musím vyjádřit vděčnost
všem svým pacientům a účastníkům seminářů,
kteří se se mnou podělili o svůj život.

Poznámka

Pacientova důvěra představuje pevný, odvěký princip etiky psychiatrické práce. Pacienti uvedení v této knize mě oprávnili sepsat jejich skutečné příběhy. Pouze jména a jiné identifikační podrobnosti jsou kvůli ochraně jejich soukromí pozměněny. Jejich vyprávění je pravdivé a nezměněné.

Předmluva

*Lidská duše je jako voda;
přichází z nebe,
do nebe stoupá.
A znovu se vrací na zem
v nekonečném střídání.*

Goethe

Než vyšla moje první kniha *Mnoho životů, mnoho Mistrů*, navštívil jsem našeho knihkupce a chtěl jsem zjistit, jestli ji má objednanou. Dívali jsme se spolu do počítače.

„Čtyři výtisky," řekl mi. „Chcete si jeden zamluvit?"

Nebyl jsem si moc jistý, že poptávka po knize vůbec dosáhne výše toho skromného nákladu, ve kterém ji nakladatel vydal. Je to přece jenom na renomovaného psychiatra velice zvláštní kniha. Vylíčil jsem v ní pravdivý příběh jedné své pacientky, pro niž jsem volil regresní terapii, což tehdy výrazně změnilo život nás obou. Věděl jsem ale, že mí přátelé, sousedé a určitě i příbuzní koupí víc než jen ty čtyři výtisky, i kdyby o knihu nikde jinde v zemi nebyl zájem.

„Prosím vás," požádal jsem ho, „mí přátelé a někteří mí pacienti a známí sem přijdou tu knihu shánět. Nemohl byste objednat víc?" Musel jsem se osobně zaručit za stovku výtisků a on je zdráhavě objednal.

K mému neskonalemu úžasu se kniha stala mezinárodním bestsellerem s nákladem dvou milionů výtisků a byla přeložena do více než dvaceti jazyků. V mém životě nastal další nečekaný obrat.

Když jsem s červeným diplomem ukončil Columbijskou univerzitu a absolvoval lékařskou praxi na lékařské fakultě Yaleské univerzity, působil jsem jako aspirant v Newyorské fakultní nemocnici a pak byl na stáži na psychiatrii v Yale. Následně jsem se

stal profesorem na lékařských fakultách univerzit v Pittsburghu a v Miami.

Dalších jedenáct let jsem byl primářem Psychiatrického oddělení nemocnice Mount Sinai v Miami. Napsal jsem spoustu vědeckých článků a přispěl kapitolami do mnoha odborných knih. Byl jsem na vrcholu své akademické dráhy.

Do mé ordinace v Mount Sinai pak jednou přišla Catherine, mladá pacientka, o které píšu ve své první knize. Její podrobné vzpomínky na minulé životy, kterým jsem zpočátku nevěřil, a její schopnost předávat v hypnotickém stavu transcendentální vzkazy mi úplně změnily život. Už jsem na něj nedovedl nahlížet jako dřív.

Po Catherine za mnou kvůli regresní terapii přišla spousta dalších pacientů. Lidé, u kterých nezabíraly tradiční léčebné metody a psychoterapie, se vyléčili.

Napříč časem k vyléčení, moje druhá kniha, líčí to, co jsem se naučil o léčivém potenciálu reinkarnační regrese. Kniha obsahuje skutečné případy mých tehdejších pacientů.

Nejzajímavější ze všech je má třetí kniha, *Jen láska je skutečná*. Je o milujících se dvojicích spřízněných navěky láskou, které se pořád společně vracejí do dalších a dalších životů. To, jak nalezneme a poznáme milovanou bytost, a rozhodnutí přetvářející život, která pak musíme učinit, patří k nejdůležitějším okamžikům, které jsou hybným faktorem našeho žití.

Setkání s milovanými bytostmi diktuje osud. *Setkáme se s nimi*. Avšak to, co se rozhodneme po setkání udělat, spadá už do oblasti volby nebo svobodné vůle. Nesprávná volba nebo promarněná příležitost může vést k neuvěřitelné osamělosti a trápení. Správná volba, využitá příležitost, nás může dovést k dokonalé blaženosti a štěstí.

Elizabeth, krásná žena ze Středozápadu, u mě zahájila terapii, když po matčině smrti pocítovala hluboký zármutek a úzkost. Měla také problémy ve vztazích s muži; vždycky si vybírala ztroskotance, tyrany a další chorobné typy. Než za mnou přišla, nenašla v žádném vztahu s mužem opravdovou lásku.

Zahájili jsme cestu do daleké minulosti; výsledky byly překvapující.

Ve stejné době, kdy u mě Elizabeth absolvovala regresní terapii, jsem léčil i Pedra, sympatického Mexičana, který se také trápil žalem. Před krátkou dobou mu při tragické nehodě zahynul bratr. Navíc se

zdálo, že se proti němu spikly problémy s matkou a nějaká tajemství z dětství.

Pedro vláčel břímě zoufalství a pochybností a neměl se o ně s kým podělit.

Také on zahájil výpravu do pradávných časů, aby tam hledal řešení a uzdravení.

I když se u mě Elizabeth a Pedro léčili ve stejné době, neselekávali se, protože každý z nich ke mně přicházel v jiný den v týdnu.

Během uplynulých patnácti let jsem často léčil dvojice a rodiny, které objevily, své současné partnery a milované bytosti i ve svých minulých životech. Někdy jsem k sobě vrátil dvojice lidí, kteří náhle současně zjistili, že byli v kontaktu i ve stejném minulém životě. Tato zjištění jsou pro zúčastněné často šokem. Dříve nic takového nezažili. Při terapii u mě v ordinaci, kdy se jim vybavují scény z minulých životů, o tom nemluví. Když se však proberou z uvolněného, hypnotického stavu, zjistí, že sledovali stejné výjevy, prožívali stejné emoce. I já se teprve potom dozvím, že byli ve svých minulých životech ve spojení.

S Elizabeth a Pedrem bylo všechno naopak. Jejich životy, jejich existence se v mé ordinaci odkrývaly nezávisle na sobě a zcela odděleně. Neznali se. Nikdy dřív se neselekali. Byli každý z jiné země, z jiného kulturního prostředí. Dokonce ani já jsem mezi nimi neviděl žádné pojítka, žádnou vazbu. Vždyť jsem se s nimi setkával s každým jindy a neměl jsem důvod k podezření, že je mezi nimi nějaká spojitost. A přesto se zdálo, že popisují stejné minulé životy; ta shoda podrobností a emocí ve mně budila úžas. Je možné, že se někdy v průběhu minulých životů milovali a ztratili jeden druhého? Na začátku nikdo z nás nevěděl, jaké strhující drama se v poklidu mé ordinace rozehrává.

Já jsem byl první, kdo jejich spojitost objevil. Jenže co teď? Mám jim to říct? A co diskretnost a lékařské tajemství? K čemu by byl jejich současný vztah? Není to zahrávání si s osudem? Co když jejich případný vztah v současném životě nespadá do jejich plánu nebo dokonce není v jejich nejlepším zájmu? Podkopal by další neúspěšný vztah terapeutické výsledky, kterých dosáhli, a jejich důvěru ke mně? Po celá léta mých studií a následného psychiatrického působení ve Fakultní nemocnici Yaleské univerzity mi vštěpovali,

abych pacientům nikdy neublížil. Když jsi na pochybách, neublížuj. Stav Elizabeth i Pedra se zlepšoval. Neměl bych to nechat tak?

Pedro končil terapii a brzy měl ze Států odjet. Musel jsem se rozhodnout rychle.

V této knize nejsou zaznamenána všechna sezení, hlavně Elizabetina ne, protože některá se k jejich příběhům nevztahovala. Některá probíhala zcela v duchu tradiční psychoterapie a nezahrnovala hypnózu nebo regresi.

To, co následuje, je přepsáno z lékařských záznamů, magnetofonových nahrávek i z toho, co jsem si zapamatoval. Jména a drobné detaily jsem změnil, abych zajistil diskrétnost. Je to příběh osudu a naděje. Je to příběh, který se denně odehrává beze svědků.

Dnes ho však někdo poslouchá.

1.KAPITOLA

Vězte tedy, že se vrátím z většího ticha... Nezapomeňte, že se k vám vrátím... Za chvíli, až se vítr na okamžik ztiší, mě porodí jiná žena.

Chalíl Džibrán

Každý z vás má někoho, kdo je pro něj neobyčejný. Často to není jen jeden člověk, ale dva, tři nebo dokonce i čtyři lidé. Patří k různým generacím. Cestují přes oceán času a hlubiny nebeských dimenzí, aby zase byli s vámi. Přicházejí z druhé strany, z nebe. Vypadají jinak, ale vaše srdce je zná. Vaše srdce je už drželo v náručí někde v egyptské poušti zalité měsíčním světlem či v pradávných stepích Mongolska. Jeli jste spolu na koních v armádách zapomenutých válečníků a žili bok po boku v pískem zavátých pradávných jeskyních. Jste spolu spojeni věčností a nikdy nebudete sami.

Váš rozum může namítnout: „Já tě neznám.“ Vaše srdce ví.

On vás vezme poprvé za ruku a vzpomínka na ten dotek překročí hranice času a otřese každým atomem vaší bytosti. Ona se vám podívá do očí a vy vidíte tu, kterou jste miloval po celá staletí. Sevře se vám žaludek. Naskočí vám husí kůže. Všechno ostatní kolem vás v tom okamžiku přestane být důležité.

On vás možná nepozná, i když jste se opět konečně setkali, i když ho znáte. Cítíte to pouto. Vidíte ten potenciál, tu budoucnost.

On ale ne. Jeho obavy, jeho intelekt, jeho problémy mu přehodily závoj přes zrak jeho srdce. On vám nedovolí, abyste mu pomohla ten závoj odhrnout. Naříkáte a trápíte se a on jde jinam. Osud může být tak křehký.

Když se navzájem poznáte, ani výbuch sopky nepředčí tu vášeň. Uvolněná energie je obrovská.

K rozpoznání milované bytosti může dojít ihned. Náhlý pocit něčeho známého, poznání té nové osoby do hloubky, která sahá daleko za vědomé myšlení. Do hloubky, která je obvykle vyhrazena jen těm nejbližším členům rodiny. Nebo ještě hlouběji. Intuitivně víte, co říct, víte, jak bude dotyčný reagovat. Pocit bezpečí a důvěry daleko větší, než jaký se dá získat za jeden den, za jeden týden nebo za jeden měsíc.

Poznání milované bytosti může také být sotva patrné a pomalé. Když se závoj jemně poodhrne, začíná svítat. Ne každý je připraven uvidět to hned. Musí přijít ta pravá chvíle a ten, kdo první pochopí, bude možná potřebovat trpělivost.

Můžete prozírat pohledem, snem, vzpomínkou, pocitem. Můžete se probudit dotekem jeho ruky nebo polibkem jejích rtů a vaše milovaná bytost se vám náhle vrátí do života.

Dotek, který probouzí, může být dotekem vašeho dítěte, rodiče, sourozence nebo opravdového přítele. Nebo to může být vaše milovaná bytost, která vás napříč staletími přišla zase políbit a připomenout vám, že jste vždycky spolu, až do konce všeho času.

2. KAPITOLA

Život, který jsem žil, mi vždycky připomínal příběh bez začátku a konce. Měl jsem pocit, že jsem útržek dějin, úryvek, ke kterému chybí předchozí a následující text. Dokázal jsem si docela dobře představit, že jsem možná žil v dřívějších stoletích a že přede mnou tehdy vyvstaly otázky, na které jsem ještě nedokázal odpovědět; tak jsem se musel narodit znovu, protože jsem nesplnil úkol, který jsem dostal.

Carl Jung

Elizabeth byla vysoká, velmi štíhlá a krásná dlouhovlasá blondýna. Měla smutné modré oči s oříškově hnědými skvrnkami. Ty

melancholické oči vynikaly nad volně střiženým tmavomodrým kostýmekem, když se v mé ordinaci nervózně usadila do velkého křesla potaženého bílou kůží.

Řekla, že ji to ke mně táhlo, protože hledala naději, když si přečetla *Mnoho životů, mnoho Mistrů* a v mnoha rovinách se ztotožňovala s Catherine, hrdinkou té knihy.

„Zatím přesně nevím, proč jste tady," poznamenal jsem, abychom se odrazili od obvyklého bodu na začátku terapie. Letmo jsem přehlédl formulář s informacemi, který jako každý nový pacient vyplnila. Jméno, věk, výsledky konziliárního vyšetření, hlavní potíže a příznaky. Elizabeth tam uvedla především smutek, pocity úzkosti a poruchy spánku. Když začala povídat, doplnil jsem k jejímu seznamu v duchu „vztahy“.

„Můj život je takový zmatek," prohlásila. Začala si vylévat srdce, jako by si konečně tady připadala v bezpečí a nebála se o svých problémech mluvit. Uvolnění něčeho potlačovaného bylo úplně hmatatelné.

I když byl její životní příběh dramatický a hned pod povrchem jejího vyprávění se skrývaly hluboké emoce, Elizabeth jeho důležitost rychle minimalizovala.

„Můj příběh není tak pozoruhodný jako Catherinin," řekla. „O mně žádnou knihu nenapíšete.“

Ať už tak, nebo tak, její příběh se přede mnou rozvíjel.

Elizabeth byla úspěšná podnikatelka, vlastnila účetní firmu v Miami. Bylo jí dvaatřicet let, narodila se a vyrůstala v zemědělském státě Minnesota. Žila na velké farmě s rodiči, starším bratrem a spoustou zvířat. Její otec byl dřív stoické povahy, který projevoval emoce jen s velikými obtížemi. A když už je projevil, šlo obvykle o hněv a vztek. Rozzuřil se a nekontrolovaně na všechny řval, bratr občas schytl i nějakou ránu. Elizabeth sice nebil, jen jí nadával, ale i to ji velice bolelo.

Elizabeth své rány z dětství nesla v srdci celý život. Její sebehodnocení otcovými výtkami a kritikou velmi utrpělo. Srdce jí svírala skořápka hluboké bolesti. Připadala si narušená a vadná a bála se, že její okolí, zejména muži, všechny její nedostatky vidí.

Otcovy výbuchy naštěstí nebyly časté a vždycky se rychle stáhl do strohé a nevšimavé izolace, která byla pro jeho povahu a chování charakteristická.

Elizabetina matka byla moderní a nezávislá žena. Pomáhala Elizabeth získávat sebedůvěru a zároveň dokázala vychovávat s láskou a dávala najevo své city. Kvůli dětem se rozhodla s manželem zůstat, a ač nerada, tolerovala jeho drsné způsoby a nedostatek citu.

„Maminka byla jako anděl," pokračovala Elizabeth. „Vždycky byla tady, milující, starostlivá, vždycky se obětovala kvůli svým dětem." Elizabeth byla jako malá mamčin mazlíček. Měla na dětství spoustu pěkných vzpomínek. Ty nejhezčí se týkaly období, kdy si byly s maminkou velmi blízké a spojovala je mimořádná láska, která jim vydržela napořád.

Elizabeth dospěla, vystudovala střední školu a odešla na univerzitu do Miami, kde dostala štědré stipendium. Miami ji lákalo jako exotické dobrodružství, vábilo ji pryč ze studeného Středozápadu. Maminka s ní její nadšení sdílela. Byly nejlepší přítelkyně, a i když si většinou mohly jen telefonovat a posílat e-maily, vztah matky a dcery zůstal silný. Svátky a prázdniny pro ně byly šťastnými časy a Elizabeth si málokdy nechala ujít příležitost podívat se domů.

Při dceřiných návštěvách matka mluvívala o tom, že se v důchodu přestěhují na jih Floridy, aby zase byla Elizabeth nablízku. Rodinná farma byla velká a bylo stále obtížnější zvládat všechnu práci. Měli díky otcově šetrnosti naspořenou slušnou sumu peněz. Elizabeth se těšila, jak zase bude žít blízko matky. Jejich téměř každodenní kontakt už nebude probíhat po telefonu.

Tak Elizabeth zůstala v Miami i po skončení studia. Založila svou vlastní účetní firmu, ta se ale rozvíjela pomalu. Konkurence byla veliká a práce vyžadovala spoustu času. Ke stresu přispívaly i její vztahy s muži.

Pak přišla katastrofa.

Asi osm měsíců předtím, než přišla ke mně, ji zdrtila matčina smrt. Matka zemřela na rakovinu slinivky. Elizabeth měla pocit, jako by jí někdo vyrval srdce z těla a roztrhal ho na kusy. Prožívala neobyčejně těžké období, kdy se vyrovnávala se svým žalem. Nemohla ho překonat, nechápala, proč se to muselo stát.

S bolestí mi líčila matčin statečný boj se zhoubnou nemocí, která jí pustošila tělo. Její duch a láska zůstaly nedotčeny. Obě ženy cítily hluboký smutek. Fyzické odloučení bylo nevyhnutelné, blížilo se tiše, ale vytrvale. Elizabetin otec byl nešťastný, věděl, co přijde, a žalem se uzavíral ještě víc do sebe a do své nepřístupné samoty. Bratr žil se

svou novou rodinou v Kalifornii, měl svou firmu a byl daleko. Elizabeth jezdila do Minnesoty co nejčastěji.

Neměla nikoho, s kým by se mohla podělit o svůj strach a bolest. Umírající matku nechtěla zatěžovat víc, než bylo nezbytné. Tak své zoufalství nosila v sobě a každý další den byl těžší a těžší.

„Budeš mi tolik chybět... miluju tě," řekla jí matka. „Nejhorší na tom všem je, že tě musím opustit. Nebojím se smrti. Nebojím se toho, co mě čeká. Jenom tě ještě nechci opustit."

Jak matka slábla, sláblo i její odhodlání zůstat na světě co nejdéle. Smrt by už byla vítanou úlevou od vyčerpání a bolesti. Pak nadešel její poslední den.

Elizabetina matka byla v nemocnici, v malém pokoji se sešli příbuzní a návštěvy. Začala nepravidelně dýchat. Prázdné hadičky k odvádění moči svědčily o tom, že ledviny přestaly fungovat. Střídavě upadala do bezvědomí a probírala se z něj. V jedné chvíli s ní Elizabeth osaměla. Matce se v tom okamžiku zjasnil zrak a zase nabyla vědomí.

„Neopustím tě," řekla hlasem nenadále pevným. „Vždycky tě budu milovat!"

To byla poslední slova, která Elizabeth z matčiných rtů slyšela. Matka pak zase upadla do komatu. Dýchala ještě nepravidelněji, po dlouhých přestávkách vždycky zalapala po dechu.

Brzy vydechla naposledy. Elizabeth cítila v srdci a v celém svém životě hlubokou zející ránu. V hrudi ji citelně bolelo. Zdálo se jí, že už nikdy nebude tím, kým bývala. Proplakala celé měsíce.

Chyběly jí časté telefonáty s matkou. Pokusila se víc volat otcí, ale ten zůstal uzavřený a měli si toho málo co říct. Za minutu nebo dvě telefon pokládal. Nedokázal ji povzbudit nebo utěšit. I on se trápil a jeho žal ho ještě víc izoloval. Kalifornský bratr s manželkou a dvěma malými dětmi byli z matčiny smrti také smutní, ale bratr měl zároveň plno práce s rodinou a zaměstnáním.

Elizabetin žal se začal vyvíjet v depresi se stále zřejmějšími příznaky. Elizabeth měla potíže se spaním. S obtížemi usínala, předčasně se budila a pak už nemohla usnout.

Ztratila zájem o jídlo a začala hubnout. Výrazněji ubylo energie. Přestala se zajímat o vztahy a velice se jí zhoršila schopnost soustředění.

Než matka zemřela, měla Elizabetina úzkost příčiny hlavně v pracovních problémech, jako bylo dodržování termínů a obtížná

rozhodnutí. Občas také trpěla úzkostí ve vztazích s muži, nevěděla, jak se má chovat a jaké budou jejich reakce.

Úzkostné pocity výrazně vzrostly po matčině smrti. Elizabeth ztratila svou každodenní důvěrnici a rádkyni, svou nejbližší přítelkyni. Ztratila toho nejdůležitějšího člověka, který ji ovlivňoval a pomáhal jí. Cítila se dezorientovaná, osamělá, vydaná světu na pospas.

Domluvila si se mnou schůzku.

Do ordinace přišla v naději, že najde minulý život, ve kterém byly spolu s matkou, nebo že ji bude kontaktovat v mystickém zážitku. Ve svých knihách a na přednáškách jsem popisoval, jak lidé ve stavu meditace taková mystická setkání se svými milovanými zažili. Elizabeth četla mou první knihu a věděla, že je možné něco takového zažít.

Když jsou lidé otevřeni možnosti, třeba jen pravděpodobné, že existuje posmrtný život, že vědomí pokračuje, i když opustí fyzické tělo, začnou mít více takových zážitků ve snech a v dalších změněných stavech vědomí. Je těžké prokázat, jestli jsou ta setkání skutečná, nebo ne. Jsou ale živá a plná intenzivních pocitů. Někdy se člověk dokonce dozví zvláštní informace, fakta nebo podrobnosti, které znal jenom zesnulý. Tato odhalení při spirituálních návštěvách je obtížné připisovat jen fantazii. Já jsem teď přesvědčen, že k získání těchto nových vědomostí či k vykonání takových návštěv dochází ne proto, že si to lidé přejí, ne proto, že to potřebují, nýbrž proto, že právě toto je způsob, jakým dochází ke kontaktům.

Vzkazy bývají často velmi podobné, hlavně ve snech: Je mi dobře, jsem v pořádku. Dávej na sebe pozor. Miluji tě.

Elizabeth doufala, že se nějakým způsobem setká nebo zkontaktuje se svou matkou. Její bolavé srdce potřebovalo balzám pro zmírnění neustálé bolesti.

Během prvního sezení jsem se o ní dozvěděl ještě víc.

Elizabeth byla krátce vdaná za podnikatele, který měl z předchozího manželství dvě děti. I když do něj nebyla nijak vášnivě zamilovaná, byl to hodný člověk a ona si myslela, že jí tento vztah pomůže najít životní rovnováhu. Jenže vášně ve vztahu nelze uměle vytvořit. Může v něm existovat úcta a soucítění, ale chemie tam musí fungovat od začátku. Když Elizabeth zjistila, že manžel má poměr s někým, kdo mu dokáže poskytnout více vzrušení a vášně, po jistém váhání ho opustila. Byla z toho smutná, byla smutná, že odejde od

děti, ale rozvodem se netrápila. Ztráta matky byla mnohem bolestnější.

Díky své fyzické kráse neměla Elizabeth po rozvodu problém seznámit se s dalšími muži a navazovat nové známosti. Avšak v žádném dalším vztahu oheň taky nebyl. Začala o sobě pochybovat, snažila se zjistit, v čem dělá chybu, proč nedokáže vybudovat dobrý vztah s mužem. „Co je se mnou v nepořádku?“ ptávala se sama sebe. A její sebeúcta zase o stupínek poklesla.

Hroty šípů otcovy bolestivé kritiky v době jejího dětství zanechaly rány v její psychice. Nezdařené vztahy s muži jen sypaly do těch ran sůl.

Navázala vztah s profesorem nedaleké univerzity, ale ten se jí zase nedokázal odevzdat kvůli svým vlastním strachům. I když jejich vztah byl plný něhy a porozumění a i když spolu velice dobře komunikovali, jeho neschopnost odevzdat se a důvěřovat svým citům odsoudila jejich vztah k tichému a nenápadnému odumření.

Za několik měsíců se Elizabeth seznámila s úspěšným bankéřem a začala s ním chodit. Cítila se s ním v bezpečí, pod ochranou, i když chemie zase fungovala jen omezeně. Jeho ale Elizabeth silně přitahovala a začal zuřit a žárlit, když mu neoplácela jeho energii a nadšení tou měrou, jak očekával. Začal pít a fyzicky ji napadal. I z tohoto vztahu se Elizabeth vymanila.

Vrhla se do práce, rozšířila firmu, schovávala se za čísla, výpočty a formuláři. Její vztahy se omezily na pracovní kontakty. A i když ji občas nějaký muž pozval na schůzku, Elizabeth vždycky udělala něco, čím ho odradila dřív, než jeho zájem mohl přerůst v něco vážného.

Elizabeth věděla, že její biologické hodiny nestojí, a nepřestávala doufat, že jednou potká dokonalého muže, ale ztratila velkou dávku odvahy.

První terapeutické sezení věnované shromáždění údajů, formulování diagnózy a terapeutického přístupu i zasetí semínek vzájemné důvěry bylo u konce. Ledy se prolomily. Rozhodl jsem se, že tentokrát nenaordinuji Prozac nebo jiné antidepresivum. Zaměříme se na vyléčení, ne pouze na zakrytí příznaků nemoci.

A že za týden, při dalším sezení, zahájíme nelehkou cestu zpátky časem.

3. KAPITOLA

Tak sbohem! A přesto jsem pořád táž Margaret. To jen naše životy stárnou. Jsme tam, kde jsou staletí pouhými vteřinami, a po tisíci životů se nám začínají otvírat oči.

Eugene O'Neill

Před svými zážitky s Catherine jsem o reinkarnační regresi nikdy ani neslyšel. Na lékařské fakultě v Yale se tenkrát nic takového nevyučovalo a nesetkal jsem se s tím ani nikde jinde při studiu.

Pořád se živě pamatuju na moment, kdy jsem to zkoušel poprvé. Řekl jsem Catherine, aby cestovala zpět časem, a doufal, že objevíme traumata z dětství, která byla potlačena nebo zapomenuta; ta jsem pokládal za příčinu jejích současných příznaků úzkosti a deprese.

Už se dostala do stavu hlubinné hypnózy, který jsem jí přivodil tichým a uklidňujícím hlasem. Její soustředění bylo zaměřeno na mé pokyny.

O týden dřív jsme při terapeutickém sezení použili hypnózu poprvé. Catherine si vzpomněla na několik traumat z dětství, s mnoha podrobnostmi a emocemi. Když si při terapii pacient vzpomene na zapomenutá traumata s doprovodnými emocemi, což je proces nazývaný katarze, začíná se jeho stav zlepšovat. Catherininy příznaky však zůstaly silné a já jsem se rozhodl, že musíme odkrýt ještě potlačenější vzpomínky z dětství. Pak by se její stav měl zlepšit.

Opatrně jsem Catherine dovedl až do věku dvou let, ale žádné významné vzpomínky si nevybavila.

Nařídil jsem jí rozhodně a jasně: „Vraťte se do doby, z které pocházejí vaše příznaky.“ Byl jsem z její reakce úplně v šoku.

„Vidím bílé schody do nějaké budovy, velké bílé budovy se sloupořadím v průčelí. Nejsou tam žádné dveře. Mám na sobě dlouhé šaty... je to jakýsi pytel z hrubé látky. Vlasy mám spletené do copu, dlouhé blond vlasy.“

Jmenovala se Aronda, byla mladá žena, která žila někdy před čtyřmi tisíci lety. Zemřela náhle při povodni nebo přívalové vlně, která zničila její vesnici.

„Velké vlny porážejí stromy. Není kam utéct. Je zima, voda je studená. Musím zachránit svou dcerušku, ale nemůžu... Jen ji pevně

držím v náruči. Topím se, voda mi vniká do úst. Nemůžu dýchat, nemůžu polykat... slaná voda. Vyrve mi mou dceru z náruče."

Catherine při té tragické vzpomínce lapala po vzduchu, měla potíže s dechem. Najednou se jí tělo úplně uvolnilo a začala zhluboka a pravidelně dýchat.

„Vidím mraky... Moje holčička je se mnou. I ostatní z naší vesnice. Vidím svého bratra."

Odpočívala. Ten život skončil. I když jsme ani jeden nevěřili v minulé životy, byli jsme oba dramaticky uvedeni do dávného zážitku.

Bylo neuvěřitelné, že její celoživotní strach z toho, že má v ústech roubík, že se dusí, po tomto sezení úplně zmizel. Věděl jsem, že představivost nebo fantazie nemůže vyléčit tak hluboce zakořeněné, chronické příznaky. Katarzní vzpomínka ano.

Týden za týdnem si Catherine vzpomínala na další minulé životy. Její příznaky zmizely. Byla vyléčena bez použití jakýchkoli léků. Společně jsme objevili léčivou sílu regresní terapie.

Kvůli svému skepticizmu a přísně vědeckému vzdělání mi dělalo velké potíže přijmout koncepci minulých životů. Můj skepticizmus nahlodaly dva faktory: jeden rychlý a velice emotivní, ten druhý postupný a intelektuální.

Při jednom sezení se Catherine rozpomněla na svou smrt v jednom dávném životě, kdy zemřela při epidemii, která zachvátila celou zem. Byla pořád v hlubokém hypnotickém tranzu, uvědomila si, že se vznáší nad svým tělem, táhlo ji to k nádhernému světlu. Začala mluvit.

„Říkají mi, že existuje mnoho bohů, protože Bůh je v každém z nás."

Pak mi začala vyprávět velice soukromé podrobnosti o životě a smrti mého otce a mého malého syna. Oba zemřeli už před několika lety, daleko od Miami. Catherine, laborantka z nemocnice Mount Sinai v Miami, je vůbec neznala. Neexistoval člověk, který by jí byl mohl tyto podrobnosti vyprávět. Nebylo kde si tyto informace zjistit. Věděla všechno s ohromující přesností. Šokovalo mě to a mráz mi běhal po těle, když líčila ty skryté, tajné pravdy.

„Kdo," vyzvídala jsem, „kdo tam je? Kdo vám tohle říká?"

„Mistři," zašeptala, „Mistři Duchové mi to říkají. Říkají mi, že už jsem po osmdesáté šesté ve fyzickém stavu."

Catherine pak popsala Mistry jako vysoce rozvinuté duše, které nejsou v těle a které se mnou mohou jejím prostřednictvím mluvit.

Od nich jsem obdržel velkolepé a důkladné informace a pronikl do podstaty věci.

Catherine se nijak nevyznala ve fyzice nebo metafyzice. Vědomosti, které Mistři předávali, byly daleko nad Catherininy schopnosti. Nevěděla nic o dimenzních plánech a vibračních rovinách. A přesto ve stavu hlubinného tranzu tyto složité jevy popsala. Krása jejích slov a myšlenek a filozofických aspektů její promluvy dalece přesahovala její vědomé schopnosti. Catherine nikdy předtím nemluvila tak výstižně a poeticky.

Když jsem jí naslouchal, jak mi předává koncepci Mistrů, cítil jsem další, vyšší sílu, která bojovala s její myslí a hlasivkami, aby přeložila ty myšlenky do mně srozumitelných slov.

V průběhu zbývajících terapeutických sezení mi Catherine předala mnohem víc vzkazů od Mistrů. Krásné vzkazy o životě a smrti, o duchovních rozměrech a účelu našich pozemských životů. Mé probouzení začalo. Pochybnosti se hroutily.

Vzpomínám si, že jsem si říkal: „Když všechno tak přesně ví o mém otci a synovi, byla taky tak přesná, když mluvila o minulých životech a převtělování, o nesmrtelnosti duše?“

Věřím, že ano.

Mistři také mluvili o minulých životech.

„My si vybíráme, kdy vejdemo do fyzické podoby a kdy ji opustíme. Víme, kdy jsme dokončili to, kvůli čemu jsme sem dolů byli posláni. My víme, kdy čas vypršel a vy přijmete svou smrt. Protože víte, že už od tohoto života nemůžete dostat víc. Po nějakém čase, kdy jste si odpočinuli a nabili svou duši novou energií, smíte si zvolit návrat do fyzického stavu. Lidé, kteří váhají, kteří si nejsou svým návratem jisti, mohou ztratit šanci, jež jim byla dána, šanci splnit to, co musí, když jsou ve fyzickém stavu.“

Od své zkušenosti s Catherine jsem vrátil víc než tisícovku jednotlivých pacientů do jejich minulých životů. Jen velmi málu z nich se podařilo dostat na úroveň Mistrů. U většiny jsem však zaznamenal úžasné klinické zlepšení. Viděl jsem pacienty, kteří si pamatovali při vzpomínce na nedávný život nějaké jméno a následně našli staré záznamy, které ověřily existenci té osoby z minulého života, potvrdily podrobnosti té vzpomínky. Někteří pacienti dokonce našli hroby svých předchozích fyzických těl.

Měl jsem pacienty, co v regresi dokážou mluvit jazyky, kterým se nikdy neučili nebo je dokonce ani neslyšeli v životě současném.

Studoval jsem i několik případů dětí, které tuto schopnost předvedly spontánně, říká její xenoglosie.

Seznámil jsem se s poznatky dalších vědců, kteří nezávisle na sobě provádějí regresní terapii a kteří udávají výsledky extrémně podobné těm mým.

Jak detailně popisuju ve své druhé knize *Napříč časem k vyléčení*, tato terapie může prospět mnoha typům pacientů, hlavně těm, kteří mají citové a psychosomatické poruchy.

Regresní terapie je neobyčejně užitečná pro rozpoznání a zastavení opakujících se destruktivních modelů, jako je konzumace drog nebo alkoholu, a problémy ve vztazích.

Mnoho mých pacientů si připomene zvyky, traumata a špatné vztahy, které se jednak vyskytovaly v jejich minulých životech, ale vyskytují se i v jejich současném životě. Jedna pacientka si například vzpomněla na násilnického manžela v minulém životě, který se znovu objevil v jejím současném životě jako její násilnický otec. Jeden zneprátelený pár zjistil, že se navzájem zabíjeli už v předchozích čtyřech společných životech. Příběhy a modely se pořád opakují.

Když se na ten opakující se model přijde, když se rozpoznají jeho příčiny, může se rozbít. Nemá smysl prodlužovat bolest.

Terapeut ani pacient nemusí věřit v minulé životy, aby postupy a proces regresní terapie fungovaly. Když to ale oba zkusí, výsledkem je často klinické zlepšení.

A duchovní růst nastává téměř vždy.

Kdysi jsem vrátil jednoho muže z Jižní Ameriky, který si vzpomněl na minulý život, v němž ho pronásledoval pocit viny, protože byl ve skupině, jež vyvíjela a nakonec i svrhla atomovou bombu na Hirošimu, aby tak ukončila druhou světovou válku. Teď pracuje jako radiolog ve velké nemocnici a využívá radiaci a moderní techniku k záchraně lidských životů, ne k jejich vymazání ze světa. V tomto životě je laskavý, krásný a starostlivý člověk.

To je příklad, jak se duše dokáže vyvíjet a měnit, ačkoli prochází i těmi nejhoršími životy. Důležité je poučit se, ne odsuzovat. Ten muž se poučil ze svého života v době druhé světové války a využil svých znalostí a dovedností k pomoci dalším duším v současném životě. Vina z předchozího života není důležitá. Důležité je se z minulostí poučit, ne ji pořád přemítat a cítit se kvůli ní provinile.

Podle ankety, kterou uspořádala CNN ve spolupráci s Gallupovým ústavem veřejného mínění a *USA Today* 18. prosince 1994, v USA víra v reinkarnaci narůstá, třebaže v tomto směru USA pokulhávají za většinou ostatních zemí světa. Ve zmíněném roce už v reinkarnaci věřilo dvacet sedm procent dospělých proti jednadvaceti procentům v roce 1990.

A nejen to. Počet lidí, kteří věří, že dokážou být v kontaktu s mrtvými, se zvýšil z osmnácti procent v roce 1990 na dvacet osm procent v prosinci 1994. Devadesát procent věří v nebe a sedmdesát devět procent věří v zázraky.

Úplně slyším, jak duchové tleskají.

4. KAPITOLA

A tak představa reinkarnace obsahuje jedno z nejuspokojivějších vysvětlení životní reality, jejím prostřednictvím indické myšlení překonává problémy, se kterými se potýkají evropští myslitelé.

Albert Schweitzer

Následujícího týdne měla Elizabeth první zkušenost s regresí. Rychle jsem ji uvedl do hlubinné hypnózy a použil přitom metodu rychlé indukce, abych překlenul bloky a překážky, které si vědomá mysl často vytváří.

Hypnóza je stav zostřeného soustředění, ale ego, mysl, má schopnost toto soustředění rozptylovat vnášením rušivých myšlenek. Použitím metody rychlé indukce jsem dokázal dostat Elizabeth do hlubinné hypnózy během minuty.

Dal jsem jí kazetu s relaxační hudbou, kterou si měla vždycky během týdne mezi jednotlivými sezeními přehrávat. Nahrál jsem ji pro své pacienty, aby jim pomohla nacvičit si techniku autohypnózy. Zjistil jsem, že čím víc si to doma cvičí, tím hlouběji se pak v ordinaci dokáže dostat. Nahrávka také pomáhá pacientům relaxovat a často jim pomůže usnout.

Elizabeth kazetu doma zkoušela poslouchat, ale nedokázala se uvolnit. Příliš se bála. Co když se jí něco stane? Bála se, protože byla sama doma a nikdo by jí nepomohl.

Její mysl ji „chránila“ tím, že vpouštěla každodenní myšlenky a tyji odváděly od poslouchání. Byla nervózní, myšlenky se jí honily hlavou, a tak se nemohla soustředit.

Když mi popsala své zkušenosti s nahrávkou, rozhodl jsem se použít rychlejší metodu hypnózy, abych se dostal za překážky, které vytvářela její mysl a strach.

Nejběžnější postup používaný k navození hypnotického stavu se jmenuje progresivní relaxace. Terapeut nejdříve nechá pacienta zpomalit dýchání a pak ho svými pokyny vede k pomalému a postupnému uvolňování svalů. Pacient si má potom představovat krásné a uklidňující výjevy. Následuje počítání pozpátku, čímž terapeut pomůže pacientovi dostat se ještě hlouběji.

V té době už je pacient na pokraji mírného hypnotického tranzu, který může terapeut v případě potřeby prohloubit. Celý proces trvá asi patnáct minut.

Během těch patnácti minut ale může pacientova mysl hypnotický proces narušit, pokud místo uvolnění a splynutí s instrukcemi pacient přemýšlí nebo analyzuje či mluví.

Účetní a další lidé, kteří mají logické, lineární a vysoce racionální myšlení, často dovolí svým myšlenkám narušit proces navození hypnózy. I když jsem cítil, že by se Elizabeth mohla dostat hluboko bez ohledu na to, jakou metodu použiju, pro jistotu jsem se rozhodl pro tu rychlejší.

Řekl jsem jí, ať se v křesle trochu předkloní a upřeně se mi dívá do očí. Zároveň mi měla pravou dlaní tlačit na moji pravou dlaň. Stál jsem před ní.

Když jsem ucítil tlak její dlaně a viděl, že je mírně předkloněná, mluvil jsem na ni. Nespouštěla ze mě oči.

Najednou jsem bez jakéhokoli varování ruku zpod té její vytáhl. Její tělo, teď bez opory, se zakymácelo dopředu. Právě v tom okamžiku jsem velmi nahlas řekl: „Spěte!“

Elizabetino tělo se okamžitě sesulo zpátky do křesla. Už byla v hlubokém hypnotickém tranzu. Zatímco její vědomá mysl byla zaujata náhlou ztrátou rovnováhy, můj příkaz ke spánku jí putoval rovnou a bez překážek do podvědomí. Upadla přímo do stavu vědomého „spánku,“ což je ekvivalent hypnózy.

„Můžete se rozpomenout na všechno, na každý zážitek, jaký jste kdy měla,“ řekl jsem jí. Teď jsme mohli zahájit cestu do minulosti.

Chtěl jsem vědět, který smysl v jejich vzpomínkách převládá, a tak jsem ji požádal, ať se vrátí k poslednímu příjemnému jídlu a využije všech svých smyslů, aby šije vybalila. Vzpomněla si na vůni, chuť, vzhled i hmatový dojem, takže jsem věděl, že má schopnost živého upamatování. V jejím případě se zdálo, že vizuální smysl převládá.

A pak jsem ji zavedl do dětství, abych zjistil, jestli si dokáže vybavit vzpomínku na nějakou poklidnou chvíli minnesotského dětství. Usmála se spokojeným úsměvem malé holčičky.

„Jsem s maminkou v kuchyni. Vypadá velice mladě. Já jsem taky mladá. Jsem malá. Je mi asi pět. A vaříme. Děláme plněné taštičky... a sušenky. Je to prima. Maminka je šťastná. Všechno vidím: jakou má zástěru, jak má vyčesané vlasy. Cítím vůně. Báječně to voní.“

„Přejděte do jiné místnosti a řekněte mi, co vidíte,“ vyzval jsem ji.

Šla do obývacího pokoje. Popsala masivní nábytek z tmavého dřeva, ošlapanou prkennou podlahu. A pak matčin portrét, fotografii v rámečku na tmavém stolku vedle velké lenošky.

„Vidím maminku na obrázku,“ pokračovala Elizabeth. „Je krásná... tak mladá. Kolem krku má šňůru perel. Miluje ty perly. Jsou pro slavnostní příležitosti. Ty krásné bílé šaty... tmavé vlasy... oči má tak jasné a zdravé.“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Jsem rád, že si ji pamatujete a že ji vidíte tak jasně.“

Virtuální jistota upamatování se na nedávné jídlo nebo na scénu z dětství pomáhá vybudovat pacientovu důvěru ve schopnost vybavit si vzpomínky. Tyto vzpomínky pacientovi ukazují, že hypnóza funguje a že to není nic hrozného, že ten proces může být dokonce příjemný. Pacient vidí, že vyvolané vzpomínky jsou často živější a podrobnější než vzpomínky vědomé, probuzené mysli.

Když se pacienti proberou z tranzu, většinou si pamatují vzpomínky vyvolané během hypnózy. Jen zřídka jsou v tak hlubokém stavu, že se nemohou upamatovat na to, co zažili. Ačkoli často regresní sezení nahrávám, abych zajistil přesnost a mohl se k nim vrátit, když je potřeba, jsou to nahrávky spíš pro mě než pro pacienty. Oni si pamatují živě.

„Teď půjdeme ještě dál do minulosti. Netrapte se tím, co je představa, co je fantazie, co je metafora nebo symbol, skutečná vzpomínka nebo kombinace toho všeho,“ řekl jsem. „Jen to

prožívejte. Snažte se, ať vaše mysl neposuzuje nebo nekritizuje či dokonce nekomentuje to, co prožíváte. Jen prožívejte. Jde jenom o prožívání. Posuzovat můžete potom. Analyzovat můžete potom. Teď se věnujte jen tomu prožitku.

Vracíme se do matčina lůna, do nitroděložního období, těsně před vaším narozením. Všechno, co se vám vybaví, je dobré. Jen si to prožijte."

A počítal jsem pozpátku od pěti do jedné, abych prohloubil její hypnotický stav.

Elizabeth se ocitá v matčině lůně. Bylo teplé a bezpečné a cítila matčinu lásku. Zpod zavřených víček jí stékaly slzy.

Vzpomněla si, jak moc ji rodiče chtěli, hlavně matka. Ty slzy byly slzami štěstí a nostalgie.

Elizabeth už cítila lásku, která provázela její narození, a byla velmi šťastná.

Její zážitek z matčina lůna není pozitivním důkazem, že jde o přesnou vzpomínku nebo že je to skutečně úplná vzpomínka. Pro Elizabeth však byly ty pocity a emoce tak silné a mocné, že jí připadaly skutečné, a díky tomu se cítila mnohem líp.

Jedna moje pacientka se v hypnóze rozpomněla na to, že se narodila jako dvojče. Druhé dítě se narodilo mrtvé. Jenže pacientka se nedozvěděla, že měla sestru. Její rodiče jí o narození mrtvého dítěte neřekli. Teprve až se rodičům svěřila se zážitkem v hypnóze, potvrdili naprostou přesnost její vzpomínky. Ze skutečně byla jedním z dvojčat.

Obvykle je však těžké vzpomínky z života v lůně matky potvrdit.

Jste připravena jít ještě dál?" zeptal jsem se a doufal jsem, že se Elizabeth nezalekla intenzity svých pocitů.

„Ano," odpověděla klidně. „Jsem připravena."

„Dobrá," řekl jsem. „Teď se vrátíme a zjistíme, jestli si pamatujete něco z doby před narozením, buď v mystickém, nebo spirituálním stavu, v jiném rozměru nebo dokonce v minulém životě. Všechno, co se vám vybaví, je v pořádku. Neposuzujte to. Jen prožívejte. Oddejte se prožitku."

Řekl jsem jí, ať si představí, že nastoupila do výtahu a stiskla tlačítko. Pomalu jsem počítal od pěti do jedné. Výtah cestoval zpět časoprostorem a dveře se otevřely, když jsem řekl „jedna". Nařídil jsem jí, ať vystoupí a přidá se k postavě, scéně, zážitku na druhé straně dveří. Nebylo to ale takové, jak jsem čekal.

„Je taková tma," řekla s hrůzou v hlase. „Já jsem... já jsem vypadla z člunu. Je taková zima. Je to hrozné."

„Jestli je to nepříjemné," přerušil jsem ji rychle, „vzuste se nad scénu a sledujte ji, jako když se díváte na film. Ale jestli to jde, zůstaňte. Sledujte, co se děje. Sledujte, co prožíváte."

Ten zážitek ji děsil, a tak se vznesla. Viděla sebe jako dospívajícího chlapce. Vypadl v noci při bouři z loďky a utopil se v temných vodách. Najednou sejí dech výrazně zpomalil a zdálo se, že je mnohem klidnější. Odpoutala se od těla.

„Opustila jsem to tělo," řekla Elizabeth téměř věčně.

Všechno se událo neobyčejně rychle. Než jsem měl čas ten život prozkoumat, byla už z těla venku. Chtěl jsem, aby mi řekla, co se stalo, co viděla a čemu porozuměla.

„Co jste dělala v tom člunu?" zeptal jsem sejí, snažil jsem se ještě zůstat v tom čase, i když už byla ze svého těla venku.

„Cestovala jsem s otcem," řekla. „A najednou se přihnala bouře. Do člunu šplíchala voda. Byl velice vratký a zmítal se. Vlny byly obrovské a mě to smetlo do moře."

„Co se stalo s ostatními lidmi?" zeptal jsem se.

„Nevím," řekla. „Mě to smetlo do moře. Nevím, co se s nimi stalo."

„Jak stará v té době jste?"

„Nevím," odpověděla. „Asi dvanáct nebo třináct. Dospívající kluk."

Nezdálo se, že by se Elizabeth chtělo líčit další podrobnosti. Opustila ten život brzy, jak v té době, kdy ho žila, tak i při vzpomínkách u mě v ordinaci. Nemohli jsme získat další informace. A tak jsem ji probudil.

Následující týden se zdálo, že se Elizabetina deprese zmírnila, i když jsem jí nepředepsal žádná antidepresiva, která by léčila její příznaky smutku a deprese.

„Cítím se lehčí," řekla. „Volnější. A zjišťuju, že už mi tak nevadí tma."

Elizabeth byla tma vždycky trochu nepříjemná a když to nebylo nutné, nechodila večer z domu. I doma měla často rozsvícená všechna světla. Předchozí týden si ale všimla zlepšení tohoto příznaku. Na rozdíl ode mě nerada plavala, bála se, avšak minulý týden dokázala v jejich čtvrti zajít do bazénu a na vířivou lázeň. I

když tyto příznaky nepředstavovaly její hlavní problém, byla ráda, že se zmírnily.

Spousta našich strachů má kořeny v minulosti, netýká se toho, co máme před sebou. Často se nám věci, kterých se bojíme nejvíc, staly už v dětství nebo v minulém životě. Protože jsme zapomněli nebo si jen mlhavě vzpomínáme, máme strach, že se ta traumatická událost může stát skutečnou v budoucnu.

Jenže Elizabeth byla pořád velmi smutná, a ještě jsme nenašli její matku, jen v té vzpomínce z dětství. Hledání pokračovalo.

Elizabetin příběh je fascinující. Pedrův je mu podobný. Jejich příběhy však nejsou úplně stejné. Mnoho mých pacientů trpí hlubokým smutkem, strachem a fobiemi, nevydařenými vztahy. Mnoho jich našlo své ztracené drahé v jiném čase a na jiném místě. Mnozí si dokážou vyléčit žal, když vzpomínají na minulé životy a dosáhnou spirituálního stavu.

Někteří lidé, které jsem vracel, jsou slavné osobnosti. Jiní zase jsou zdánlivě obyčejní, avšak s úžasnými příběhy. Jejich zážitky odrážejí univerzální témata zahrnutá do rozbíhajících se cest Elizabeth a Pedra, jak se blíží ke křižovatkám osudu.

Všichni jdeme po stejné cestičce.

V listopadu 1992 jsem cestoval do New Yorku kvůli regresi Joan Riversové. Chtěla ji zakomponovat do svého televizního pořadu. Domluvili jsme se, že regresi natočíme v apartmá jednoho soukromého hotelu několik dní před vysíláním Joanina pořadu. Joan dorazila pozdě, zdržel ji rozhlasový moderátor Howard Stern, kterého měla ten den pozvaného do svého pořadu a který neměl žádné zábrany. Joan nebyla moc klidná, byla nalíčená k natáčení, měla šperky a krásný červený svetr.

Když jsme se před regresí bavili, dozvěděl jsem se, že se Joan pořád trápí úmrtím matky a manžela. I když jí matka zemřela už před několika lety, jejich vztah býval velmi intenzivní a Joan velice chybí. Manžel jí zemřel teprve nedávno.

Joan seděla vzpřímeně v plyšém potaženém křesle s béžovým vzorem. Kamery začaly natáčet výjimečnou scénu.

Brzy se Joan sesula do křesla. Bradu měla nejisté opřenou o dlaň. Dech se jí zpomalil a upadla do hlubokého hypnotického stavu. „Dostala jsem se *hodně* hluboko,“ řekla potom.

Regrese začala a my jsme se vraceli časem. Její první zastávka byla ve věku čtyř let. Vybavila si domácí nepohodu způsobenou návštěvou babičky. Joan se viděla se všemi detaily.

„Mám na sobě kostkované šaty, černé botičky a bílé ponožky.“

Vrátili jsme se do ještě dávnější doby. Byl rok 1835 a ona byla v Anglii, patřila k venkovské šlechtě.

„Mám tmavé vlasy, jsem vyšší a štíhlá,“ říkala. Měla tři děti.

„Jedno je určitě moje matka,“ dodala. Joan poznala, že jedno z jejích tří dětí z té doby, šestiletá holčička, se reinkarovala do její současné matky.

„Jak víte, že je to ona?“ zeptal jsem se.

„Prostě *vím*, že je to ona,“ odpověděla s důrazem. Poznání duší často přesahuje slovní popis. Existuje intuitivní vědění, vědění srdcem. Joan Riversová *věděla*, že ta malá holčička a její matka jsou táž duše.

Nepoznala manžela té Angličanky, byl také vysoký a štíhlý, jako někdo v jejím současném životě. „Má na hlavě čepici z bobří kožešiny,“ upřesnila. Byl svátečně oblečený. „Procházíme se ve velkém parku se zahradami,“ poznamenala.

Joan začala plakat a chtěla z té doby odejít. Jedno z dětí jí umíralo.

„To je ona!“ vzlykala a měla na mysli dceru, ve které poznala svou matku ze současného života. „Hrozné... hrozně smutné!“ Děvčátko zemřelo a my jsme opustili tu dobu i místo.

Posunuli jsme se ještě dál do minulosti, do osmnáctého století.

„Je rok sedmnáct set něco... jsem farmář.“ Překvapila ji změna pohlaví, ale toto byl šťastnější život.

„Jsem velice dobrý farmář, protože miluju půdu,“ líčila. Ve svém současném životě Joan hrozně ráda zahradničí. Nachází v té činnosti klid a oddech od hektického života v showbyznysu.

Opatrně jsem ji probudil. Její žal se už začínal hojit. Pochopila, že její skvělá matka, která byla její dcerkou v roce 1835 v Anglii, byla milovanou bytostí po staletí. I když teď byly zase od sebe, Joan věděla, že budou opět spolu, v jiném čase na jiném místě.

Elizabeth, která o Joaniň zážitku nevěděla, ke mně přišla hledat podobné vyléčení. Najde taky milovanou matku?

Zatím ve stejné ordinaci a stejném křesle, odděleno od Elizabeth jen nepatrnou vzdáleností několika dní, probíhalo další drama.

Pedro trpěl. Jeho život tížil smutek, neprozrazená tajemství a skryté tužby.

A nejdůležitější setkání jeho života se tiše, ale rychle blížilo.

5. KAPITOLA

Leč její žal nevyprchal. Až další dítě Bůh jí dal a šťastný otec vzkřik: „Tot' syn!“ Jí radost dávno nic než dým, na loži leží, sklíčená, a tvář co pouhý stín... Žal drásá srdce zoufalé v mysli jen robě zemřelé... Můj andílek v hrobě a já s ním ne! Objímá dítě, hladí vlas, vtom slyší dávný, známý hlas.

Šeptají tajně, líbezně: „Maminko, hle, už jsem tu zas!“

Victor Hugo

Pedro je mimořádně hezký Mexičan, světlejší, než jsem čekal, s vlasy barvy písku a nádhernýma modrýma očima, které se chvílemi zdají téměř zelené. Jeho šarm a pohotový vtip skryly žal, jež pociťoval po smrti bratra, který zahynul před deseti měsíci při hrozném automobilovém neštěstí v Mexico City.

Přichází za mnou mnoho lidí, kteří trpí reakcemi na náhlou a bolestnou ztrátu. Doufají, že líp porozumí smrti nebo že se dokonce znovu se svými drahými zesnulými setkají. To setkání se může uskutečnit v minulém životě. Může se uskutečnit ve spirituálním stavu dosaženém mezi životy. Nebo k setkání může dojít na nějakém mystickém místě, za hranicemi fyzického těla a fyzického zeměpisu.

Ať už jsou ta spirituální setkání skutečná, nebo imaginární, mají moc, kterou pacient výrazně cítí. Životy se mění.

Citlivá a často podrobná vzpomínka na minulé životy není splnění přání. Představy nejsou vyčarovány pouze proto, že je pacient potřebuje nebo že se mu možná uleví. To, na co si pacient vzpomene, se událo.

Jedinečnost a přesnost vzpomenuých podrobností, hloubka projevených emocí, vyřešení klinických příznaků a život přetvářející síla vzpomínek, to vše ukazuje na pravdivost výpovědi.

Neobvyklou stránkou Pedrova příběhu bylo těch deset měsíců, které uplynuly od smrti jeho bratra. Za takovou dobu se žal obvykle

zmírní. Dlouhé trvání Pedrova smutku prozrazovalo skryté, ještě hlubší zoufalství.

Jeho smutek sahal daleko před bratrovu smrt. Při dalších sezeních jsem se dozvěděl, že byl odtržen od svých milovaných v mnoha jiných životech a byl velice citlivý na ztrátu lásky. Bratrova náhlá smrt mu připomněla v těch nejhlubších nevědomých zákoutích jeho mysli daleko větší a tragičtější ztráty, které utrpěl během několika tisíciletí.

Podle psychiatrické teorie každá ztráta, kterou zažijeme, rozvíří potlačené nebo zapomenuté pocity a vzpomínky na dřívější ztráty. Náš nový žal se zvětšuje o nahromaděný žal z dřívějších ztrát.

Při svých výzkumech o minulých životech jsem zjišťoval, že prostor, ve kterém se tyto ztráty vyskytují, je nutno zvětšit. Nemůžeme se vrátit jen do dětství. Je potřeba zahrnout i dřívější ztráty, utrpěné v minulých životech. Některé naše nejtragičtější ztráty a největší žal nás potkaly už předtím, než jsme se narodili.

Především jsem ale potřeboval vědět o Pedrově životě víc. Potřeboval jsem orientační body, podle kterých budu navigovat naši společnou plavbu dalšími sezeními.

„Řekněte mi něco o sobě," požádal jsem ho. „O svém dětství, o své rodině a vůbec to, co pokládáte za důležité. Řekněte mi všechno, o čem si myslíte, že bych to měl vědět."

Pedro si zhluboka vzdychl a zabořil se do velkého měkkého křesla. Uvolnil si kravatu a rozepnul horní knoflíček košile. Z jeho gest jsem poznal, že to pro něj nebude jednoduché.

Pedro pocházel z vysoce postavené rodiny, jak finančně, tak politicky. Jeho otec vlastnil několik továren. Bydleli v kopcích nad městem, v krásném domě, bezpečně strážném.

Pedro chodil do nejlepších soukromých škol ve městě. Od první třídy se učil anglicky a po několika letech života v Miami mluvil výborně. Byl nejmladší ze tří dětí. Jeho sestra byla nejstarší, o čtyři roky starší než on, ale Pedro se k ní choval mimořádně ochranně. Bratr byl starší o dva roky a byli si velmi blízcí.

Pedrovův otec hodně pracoval a obvykle se vracel domů pozdě večer. Jeho matka a chůvy, služky a další personál vedli dům a starali se o děti.

Pedro vystudoval ekonomii. Měl několik známostí, ale žádný vážný vztah.

„Matce se ty dívky, se kterými jsem chodil, vždycky nějak nelíbily," dodal Pedro. „Pokaždé na nich našla nějakou konkrétní chybu a pořád mi ji připomínala."

V této části vyprávění se Pedro neklidně rozhlédl.

„O co jde?" zeptal jsem se.

Neodpověděl hned, několikrát polkl, než začal.

„Když jsem studoval posledním rokem na univerzitě, měl jsem poměr se ženou starší než já," řekl pomalu. „Byla starší... a vdaná." Odmíchl se.

„Ano," řekl jsem po chvíli, spíš abych prolomil ticho. Cítil jsem, jak je mu to nepříjemné, a i po těch letech praxe jsem ten pocit neměl rád. „Její manžel to zjistil?"

„Ne," odpověděl, „nezjistil."

„Stávají se horší věci," podotkl jsem; byla to očividně pravda, ale snažil jsem se ho tím utěšit. „To není všechno," zamumlal. Přikývl jsem a čekal, až se vyjádří.

„Přišla do jiného stavu... Šla na potrat. Mí rodiče o tom nevědí." Klopil zrak. Pořád se styděl a cítil vinu, i když se ta záležitost s potratem stala už před lety.

„Chápu," začal jsem. „Můžu vám říct, co jsem se dozvěděl o potratech?" zeptal jsem se ho.

Kývl. Věděl o mém výzkumu v oblasti hypnózy a minulých životů.

„Umělé přerušování těhotenství nebo samovolný potrat obvykle zahrnují dohodu mezi matkou a duší, která by vstoupila do dítěte. Buď by tělo toho dítěte nebylo dost zdravé, aby splnilo úkoly plánované v nadcházejícím životě," pokračoval jsem, „nebo není vhodná doba pro tyto účely nebo se změnila vnější situace, například je otec opustil, a přitom matčiny plány nebo plány dítěte vyžadovaly jeho přítomnost. Chápete?"

„Ano," přikývl, ale nevypadal přesvědčeně. Napadlo mě, že možnost zbavit se pocitu viny a hanby třeba komplikuje jeho silné katolické založení. Někdy se naše staré, zafixované názory dostávají do rozporu s přijímáním nových vědomostí.

Vzal jsem to od píky.

„Řeknu vám jen o tom, co jsem sám zjistil," vysvětlil jsem, „ne o tom, co jsem četl nebo slyšel od druhých. Ty informace pocházejí od mých pacientů, obvykle ve chvíli, kdy jsou v hlubinné hypnóze.

Někdy jsou to jejich vlastní slova, někdy se zdá, že vycházejí z jiného, vyššího zdroje."

Pedro znovu mlčky přikývl.

„Pacienti mi říkají, že duše nevstupuje do těla hned. Přibližně v době početí si duše tělo zamluví. Žádná jiná duše to tělo nemůže mít. Duše, která si tělo zamluvila, pak může do těla vcházet a vycházet z něj podle libosti. Není v tom nijak omezena. Je to podobné, jako když jsou lidé v komatu," dodal jsem.

Pedro kývl, že rozumí. Pořád ještě nepromluvil a pozorně naslouchal.

„V těhotenství je duše postupně víc a víc poutána k tělu dítěte," pokračoval jsem, „ale to připoutání není úplné, dokud nenastane doba narození. Připoutá se k tělu krátce před narozením nebo během něj či krátce po něm.

Zdůraznil jsem toto pojetí tak, že jsem dal zápěstí k sobě a dlaněmi sevřel pravý úhel. Pak jsem pomalu dlaně přibližoval, až se obě dlaně i prsty setkaly jako při modlitbě, a tím jsem znázornil postupné připojení duše k tělu.

„Duši nikdy nemůžete ublížit nebo ji zabít," dodal jsem. „Duše je nesmrtelná a nezničitelná. Najde si způsob, jak se vrátit, pokud je to v plánu."

„Jak to myslíte?" zeptal se Pedro.

„Měl jsem případy, kdy se táž duše po umělém přerušení těhotenství nebo samovolném potratu vrátila rodičům v dalším dítěti."

„To je neuvěřitelné!" zareagoval Pedro. Tvář se mu rozjasnila, provinilý a zahanbený výraz zmizel.

„Člověk nikdy neví," dodal jsem.

Po chvilce přemítání Pedro znovu vzdychl, povytáhl si nohavici a dal si nohu přes nohu. Vrátili jsme se zase k líčení jeho životního příběhu.

„Co se stalo potom?" zeptal jsem se.

„Po promoci jsem se vrátil domů. Nejdřív jsem pracoval v našich továrnách, zdokonaloval jsem se v podnikání. Později jsem přijel do Miami a rozjel podnik tady a v zahraničí. Od té doby jsem tu," vysvětlil.

„Jak se vám to daří?"

„Velice dobře, ale zabírá mi to moc času." „Je to velký problém?"

„Je to na škodu mého milostného života," řekl Pedro a zasmál se. Nebyl to tak úplně vtip. Bylo mu už devětadvacet, cítil, že má nejvyšší čas najít lásku, oženit se a založit rodinu. Nejvyšší čas, ale žádné vyhlídky.

„Seznamujete se s ženami?"

„Ano," odpověděl, „ale není to nic zvláštního. Ještě jsem se doopravdy nezamíloval... doufám, že to dokážu," dodal s jakousi obavou v hlase. „Už brzy se budu muset vrátit do Mexika napořád," uvažoval, „musím převzít bratrovy povinnosti. Snad potkám nějakou dívku tam," dodal nepřesvědčeně.

Přemítal jsem, jestli matčina kritika Pedrových známostí, poměr s vdanou ženou a potrat jsou jeho psychickými překážkami v lásce a navázání důvěrného vztahu. Zaměříme se na tyto problémy později, rozhodl jsem se.

„A jak se daří vaší rodině v Mexiku?" zeptal jsem se, abych trochu odlehčil náladu a nasbíral další informace.

„Mají se dobře. Otcí je už přes sedmdesát, takže můj bratr a já -" Pedro se náhle zarazil. Polkl a zhluboka se nadechl, než dokončil. „Takže mám větší zodpovědnost za podnikání," uzavřel už tichým hlasem.

„Matka je taky v pořádku." Odmlčel se a po chvílce doplnil: „Ale oba se nemůžou vyrovnat s bratrovou smrtí. Hodně je to sebralo. Hrozně zestárli."

„A sestra?"

„Je taky smutná, ale má manžela a děti," vysvětlil Pedro. Chápavě jsem přikývl. Sestra se přece jen má jak rozptýlit.

Pedro byl ve výborném zdravotním stavu. Stěžoval si jen na občasné bolesti za krkem a v levém rameni, ale měl ten problém už dlouho a lékaři na něm neshledali nic neobvyklého.

„Už jsem se s tím naučil žít," řekl mi.

Vzpomněl jsem si na čas. Když jsem se podíval na hodinky, zjistil jsem, že jsme už přetáhli o dvacet minut. Můj vnitřní budík je obvykle mnohem spolehlivější.

Pedrovo drama mě muselo opravdu pohltnout, řekl jsem si v duchu, aniž jsem věděl, že se teprve teď začnou rozvíjet ještě poutavější dramata.

Vietnamský buddhistický mnich a filozof Thich Nhat Hanh píše o tom, jak si vychutnat šálek dobrého čaje. Abyste měli z čaje požitek, musíte plně vnímat přítomnost. Jen když si důkladně

uvědomujete přítomnost, cítí vaše ruce příjemné teplo šálku. Jen v přítomnosti cítíte vůni čaje, jeho sladkost, oceníte jeho jemnost. Když nad čajem přemítáte o minulosti nebo si děláte starosti s budoucností, úplně se připravíte o zážitek vychutnat si ho. Pak se podíváte do šálku a ten je prázdný.

Život je taky takový. Pokud nebudete celou svou bytostí žít v přítomnosti, rozhlédnete se a ona bude pryč. Propásnete dotek, vůni, jemnost a krásu života. Bude se vám zdát, že život pádí kolem vás.

Minulost je ukončená. Poučte se z ní a nechte ji být. Budoucnost tu ještě není. Plánujte ji, ale neztrácejte čas tím, že se strachujete, co bude. Je to zbytečné. Když přestanete pořád přemítat to, co už bylo, když se přestanete obávat toho, co se možná ani nestane, budete v přítomném okamžiku. Pak si začnete užívat radosti ze života.

6. KAPITOLA

*Slyšel jsem, že po smrti se duše
vrátí na zem. Oděná v novém
převleku se znovu zrodí rázem.
Silnější údy, v mozku jas, putuje
stará duše zas.*

John Masefield

Pedro přišel do mé ordinace na druhé sezení za týden. Smutek ho pořád trýznil, okrádal ho o prosté radosti a narušoval mu spánek. Začal tím, že mi vyprávěl neobvyklý sen, který se mu už dvakrát v uplynulém týdnu zdál.

„Zdálo se mi o něčem jiném, když najednou do snu vstoupila nějaká stařena," líčil Pedro.

„Poznal jste tu ženu?" zeptal jsem se.

„Ne," odpověděl bez zaváhání. „Bylo jí tak přes šedesát nebo sedmdesát. Měla krásné bílé šaty, ale nebyla v klidu. Ve tváři se jí zračila bolest. Natahovala se ke mně a pořád opakovala stejná slova."

„Co říkala?"

„Drž ji za ruku... Drž ji za ruku. Budeš vědět. Natáhni se k ní. Drž ji za ruku.' To říkala." „Držet koho za ruku?" „Nevím. Říkala jen ‚Drž ji za ruku.'“ „Bylo v tom snu ještě něco?"

„Ani ne. Ale všiml jsem si, že v jedné ruce drží bílé pírko."

„Co to znamená?" zeptal jsem se. „Vy jste doktor," připomněl mi Pedro. Ano, pomyslel jsem si. Já jsem doktor. Věděl jsem, že symboly mohou znamenat téměř cokoli, že jde o jedinečné zážitky snící osoby i o univerzální archetypy popsané Carlem Jungem nebo o všeobecné symboly Sigmunda Freuda.

Tento sen ale nevypadal freudovsky.

Zareagoval jsem na poznámku *Vy jste doktor*, která nemohla zůstat bez odpovědi.

„Nejsem si jist," odpověděl jsem po pravdě. „Mohlo by to znamenat spoustu věcí. To bílé pírko by mohlo symbolizovat mír nebo spirituální stav nebo spoustu dalších věcí. Budeme ten sen muset prozkoumat," dodal jsem a odložil jeho interpretaci na později.

„Měl jsem ten sen znovu včera," řekl Pedro.

„Ta samá žena?"

„Stejná žena, stejná slova, stejné pírko," upřesnil Pedro. „Drž ji za ruku... Drž ji za ruku. Natáhni se k ní. Drž ji za ruku.""

„Možná na to dostaneme odpověď při regresi," navrhl jsem. „Jste připraven?"

Přikývl a začali jsme. Už jsem věděl, že se Pedro dokáže dostat do hlubinné hypnózy, protože jsem prověřil jeho oči.

Schopnost obrátit oči v sloup, snažit se podívat na vrch hlavy a pak pomalu spouštět víčka s očima pořád vzhůru velice souvisí se schopností dostat se do hlubinné hypnózy.

Měřím, kolik se odhalí očního bělma, když oko otočené vzhůru dosáhne vrcholného bodu. Také sleduju, kolik bělma se ukazuje, když víčka pomalu klesají. Čím víc bělma je vidět, tím hlouběji dokáže dotyčná osoba jít.

Pedrovi div nezmizely oči v hlavě, když jsem ho testoval. Zůstala viditelná jen uzoučká část spodního okraje duhovky. Když zavřel víčka, duhovka vůbec nesestoupila. Mohl dosáhnout hlubokého tranzu.

Mírně mě překvapilo, když Pedro zjistil, že se nedokáže uvolnit. Protože oční test prokázal fyzickou schopnost důkladné relaxace a dosažení důkladné hypnózy, věděl jsem, že je to jeho mysl, co

narušuje proces. Někdy se stává, že pacienti, kteří jsou zvyklí se ovládat, projevují počáteční neochotu uvolnit se.

Jen relaxujte," poradil jsem mu. „Nedělejte si starosti s tím, co vám přijde na mysl. Nezáleží na tom, jestli dnes něco zažijete, nebo ne. Je to trénink," dodal jsem, abych odstranil jakýkoli tlak, který pociťoval. Věděl jsem, že zoufale touží najít bratra.

Když jsem mluvil, Pedro se víc a víc uvolňoval. Začal vstupovat do hlubší roviny. Dech se mu zpomalil a svaly povolily. Nořil se hlouběji do bílého koženého křesla. Za zavřenými víčky se mu pomalu pohybovaly oči, jak začal vizualizovat.

Pomalou jsem ho vrátil v čase.

„Nejdřív se vraťte a vzpomeňte si na poslední dobré jídlo, které jste měl. Využijte všech svých smyslů. Úplně se rozpomeňte. Podívejte se, kdo tam byl s vámi. Vzpomeňte si na své pocity," vedl jsem ho.

Udělal to, ale vzpomněl si na několik jídel, nejen na jedno. Pořád se snažil mít nad sebou kontrolu.

Ještě víc se uvolněte," naléhal jsem. „Hypnóza je jen forma zostřeného soustředění. Neztratíte nad sebou vládu. Pořád ji máte. Každá hypnóza je sebehypnóza."

Začal zhluboka dýchat.

„Vždycky se při tom ovládáte," řekl jsem mu. „Kdybyste pocítil při nějaké vzpomínce nebo zážitku strach, stačí, když se nad něj vznesete a sledujete ho z povzdálí, jako když se díváte na film. Nebo tu scénu můžete úplně opustit a jít, kam chcete, představit si pláž nebo svůj dům nebo kterékoli jiné místo, kde se cítíte v bezpečí. Jestli vám něco bude hodně nepříjemné, můžete dokonce otevřít oči a budete vzhůru a bdělý zase zpátky tady, když budete chtít.

Toto není *Star Trek*" dodal jsem. „Nebudete nikam vyslán. Jsou to jen vzpomínky jako kterékoli jiné, jako když jste si vzpomněl na ta dobrá jídla. Pořád nad sebou máte vládu."

Konečně se uvolnil. Zavedl jsem ho do dětství a on se ze široka usmál.

„Vidím psy a koně na farmě," řekl. Jeho rodina měla na venkově farmu a strávili tam mnoho šťastných víkendů a prázdnin.

Rodina byla pohromadě. Bratr byl živý, plný elánu, smál se. Zůstal jsem chvíli zticha, aby se Pedro mohl dostatečně pokochat tou vzpomínkou.

„Jste připraven jít ještě dál?" zeptal jsem se.

„Ano.“

„Dobrá. Podívejme se, jestli si něco pamatujete z některého minulého života.“ Počítal jsem pozpátku od pěti do jedné, Pedro si představoval, jak vchází nádhernými dveřmi do jiného času a na jiné místo, do minulého života.

Jakmile se dostal do prvního, viděl jsem, jak mu víčka prudce zaškubala. Okamžitě ho něco vyděsilo. Začal vzlykat.

„To je hrozné... hrozné!“ Zajíkl se. „Všechny zabili... Všichni jsou mrtví.“ Všude se povalovaly zbytky těl. Oheň zničil vesnici s jejími zvláštními kruhovými stany. Jen jeden stan zůstal nedotčen, stál nepatříčně na okraji místa masakru a ničení. Jeho barevné praporky a velká bílá pera se divoce třepotala v chladném slunci.

Koně, krávy a volí byli pryč. Bylo jasné, že ten masakr nikdo nepřežil. Udělali to „zbabělci“ z východu.

„Žádné opevnění, žádní válečníci je přede mnou neochrání,“ slíbil Pedro slavnostně. Pomsta měla přijít později. Ted' byl ochromený, skleslý, zničený.

Už jsem za ta léta zjistil, že lidé jsou při první regresí přitahováni k nejtraumatičtější události v životě. Dochází k tomu proto, že emoce z toho traumatu je natolik silně otištěna do jejich psychy, že ji duše přenáší do dalších inkarnací.

Chtěl jsem vědět víc. Co předcházelo tomu hroznému zážitku? Co se stalo potom?

„Vraťte se v čase v tom životě,“ naléhal jsem. „Běžte do šťastnějšího období. Na co si vzpomínáte?“

„Je tu hodně jurt... stanů. Jsme mocní,“ odpověděl. „Jsem tu šťastný.“ Pedro popsal kočovný kmen, který lovil a choval dobytek. Jeho rodiče byli vůdcové kmene a on byl silný a zdatný jezdec na koni a lovec.

„Ti koně jsou velice rychlí. Malí s mohutnými ocasy,“ řekl.

Oženil se s nejkrásnější dívkou z kmene, s kterou si v dětství hrával a miloval ji od té doby, kam mu paměť sahala. Mohl se oženit s dcerou náčelníka sousedního kmene, ale oženil se z lásky.

„Jak se ta země jmenuje?“ chtěl jsem vědět.

Zaváhal. „Myslím, že jí říkáte Mongolsko.“

Věděl jsem, že Mongolsko se jmenovalo v době, kdy tam Pedro byl, úplně jinak. Jazyk byl úplně jiný. Tak jak mohl Pedro, promlouvající z těch časů, znát slovo *Mongolsko*? Protože si pamatoval, jeho vzpomínky byly filtrovány jeho současnou myslí.

Ten proces se podobá sledování filmu. Současná mysl je velice vědomá, sleduje a komentuje. Srovnává postavy a témata z filmu. Pacient je divákem, kritikem a hrdinou, vším najednou. Dokáže využít svých současných znalostí dějepisu a zeměpisu, datovat a určit místa a události. Během filmu dokáže zůstat ve stavu hlubinné hypnózy.

Pedro se dokázal živě rozpomenout na Mongolsko, které existovalo před mnoha staletími, a přesto dokázal při svém rozpomínání mluvit anglicky a odpovídat na mé otázky.

„Víte, jak se jmenujete?“

Znovu zaváhal. „Ne, to se mi nevybavuje.“

Bylo tam ještě něco. Měl dítě a jeho narození bylo velkým štěstím nejen pro Pedra a jeho ženu, ale také pro jeho rodiče a ostatní lidi. Rodiče jeho ženy zemřeli několik let před jejich svatbou a jeho manželku jeho rodiče přijali jako vlastní dceru.

Pedro byl vyčerpaný. Nechtěl se vrátit do zničené vesnice a znovu stát před troskami svého života, a tak jsem ho probudil.

Když je vzpomínka z minulého života traumatická a překypuje emocemi, může být velmi užitečné vrátit se tam podruhé a možná i potřetí. Při každém opakování se negativní emoce zmenšuje a pacient se rozpomene na víc podrobností. Také se víc poučí, když se emoční bloky a citové rozrušení zmenší. Věděl jsem, že se Pedro má z tohoto dávného života poučit víc.

Pedro si plánoval, že v Miami stráví ještě dva nebo tři měsíce, aby dořešil své osobní i pracovní záležitosti. Měli jsme před sebou ještě dost času podrobně prozkoumat jeho mongolský život. Měli jsme čas prozkoumat i jiné životy. Ještě jsme nenašli bratra. Místo toho našel další zdrcující sérii ztrát: milovanou ženu, dítě, rodiče, vesnici. Pomáhal jsem mu, nebo jsem mu jen přidával další trápení? To ukáže čas.

Po kterémisi z mých seminářů mi jedna účastnice vyprávěla úžasný příběh.

Už od té doby, kdy byla malá, se jí stávalo, že když nechala ruku spuštěnou přes pelest postele, uchopila ji nějaká jiná, milující ruka a ji to uklidnilo, když se bála nebo pociťovala úzkost. Často, když se jí ruka svezla přes pelest náhodou a to uchopení ji překvapilo, reflexivně ucukla, a tím se vždycky stisk přerušil.

Vždycky věděla, kdy se má po ruce natáhnout a nechat se uklidnit. Pod postelí samozřejmě žádná fyzická forma nebyla.

Jak dospívala, ruka zůstávala. Vdala se, ale nikdy o tomto zážitku svému manželovi neřekla, protože jí připadal příliš dětinsky.

Když čekala první dítě, ruka zmizela. Chyběla jí ta milující a známá společnice. Nezažila, že by ji někdo vzal tak něžným způsobem za ruku.

Narodilo se dítě, krásná dceruška. Chvilku po porodu, když už spolu ležely v posteli, ji holčička uchopila za ruku. Náhlé a mocné poznání toho starého známého pocitu se jí rozlilo celým tělem a myslí.

Její ochránitelka se vrátila. Vykřikla štěstím a cítila obrovsky nával lásky a spojení, o kterém věděla, že existuje daleko za hranicemi fyzického.

7. KAPITOLA

*Bylas ta dívka, jež kdysi dávno
zemi tu neblahou opustila
a přichází znovu nás navštívit jak ráno?
Či smavá mladost se dostavila ?...
Nebo tě někdo z té nebeské rodiny
na trůnu z oblaku poslal konat dobro v naše končiny ?
Nebo jsi byla ze zlatokřídleho hejna
a oděvši se do lidského hávu,
na zem jsi ze svých výšin sestoupila
a po krátkém stání zas rychle odletěla,
jako bys chtěla ukázat, co nebeské bytosti plodí,
a takto plamenem zažehnout srdce lidí,
aby zhrdli nízkým světem a do nebes usilovali?*

John Milton

Elizabeth už nevypadala tak deprimované, když přišla do mé ordinace na třetí sezení. Oči se jí rozjasnily.

„Cítím se lehčí," oznámila mi. „Je mi volněji.. ."Její krátká vzpomínka na sebe jako na chlapce, kterého spláchla mořská vlna z loďky do vody, spláchla i některé její strachy. Nejen strach z vody a ze tmy, ale i hlubší a základnější strach, strach ze smrti a zániku.

Jako ten chlapec zemřela, ale zase byla tady, tentokrát jako Elizabeth. Na podvědomé úrovni její smutek možná ustoupil, protože věděla, že už tu předtím žila a bude žít zase, že smrt není konečná.

A když mohla znovu vzniknout ona, obnovená a osvěžená, tak mohli vzniknout i její milovaní. A tak se můžeme všichni znovu narodit a opět se vypořádat s radostmi i strastmi, s vítězstvími i tragédiemi života na zemi.

Elizabeth se rychle dostala do hypnotického tranzu.

Za pár minut se jí už oči pod zavřenými víčky pohybovaly, jak sledovala dávné výjevy.

„Ten písek je krásný," začala, když se upamatovala na život domorodé Američanky na Jihu, pravděpodobně na západním pobřeží Floridy. „Je tak bílý... chvílemi skoro růžový... A jemný jako cukr." Na chvíli se odmlčela. „Slunce zapadá za velkým mořem. Směrem na východ jsou rozsáhlé bažiny, kde žije mnoho ptáků a zvířat. Mezi bažinami a mořem je spousta malých ostrůvků. Ve vodě jsou hejna dobrých ryb. Lovíme ryby v řekách a mezi ostrůvky." Znovu se odmlčela, pak pokračovala.

„Žijeme v míru. Můj život je velice šťastný. Mám velkou rodinu; spoustu příbuzných v naší vesnici. Vyznám se v rostlinách, bylinkách, kořincích... umím dělat léky... vyznám se v léčení."

V domorodé americké kultuře nebyly žádné tresty za používání lektvarů nebo dalších holistických praktik. Místo obvinění z čarodějnictví a utopení nebo upálení na hranici se léčitelky těšily úctě a vážnosti.

Posunul jsem ji v tom životě dopředu, ale žádné trauma se tam nevyskytlo. Ten život byl klidný a spokojený. Zemřela ve vysokém věku, obklopena celou vesnicí.

„Nikdo není z mé smrti moc smutný," poznamenala, když se vznášela nad svým zemřelým starým tělem a sledovala tu scénu shora, „i když se kvůli tomu sešla celá vesnice."

Nezlobila se, že pozůstali málo truchlí. S úctou a péčí se loučili s jejím tělem i duší. Jen smutek chyběl.

„Netruchlíme nad smrtí, protože víme, že duch je věčný. Znovu se vrací v lidské podobě, když nedokončil svou práci," vysvětlila.

„Někdy se dá při pečlivém prozkoumání nového těla rozpoznat identita toho předchozího." Chvilku nad tou představou dumala. „Hledáme mateřská znaménka tam, kde byly jizvy, hledáme další poznávací znaky," pokračovala.

„Podobně také moc neslavíme narození... i když je možná hezké vidět toho ducha znovu." Odmlčela se, asi hledala slova, aby vysvětlila toto pojetí.

„I když je země velice krásná a neustále ukazuje harmonii a vzájemné propojení všeho... což je skvělý poznatek. .. je tu život mnohem těžší. U velkého ducha neexistuje nemoc, bolest, odloučení... Neexistuje ctižádost, konkurence, nenávisť, strach, nepřítel... Je tu jen mír a harmonie. Takže ten malý duch, když se vrací, nemůže být šťastný, že musí takové místo opustit. Bylo by od nás nesprávné oslavovat ducha, který je smutný. Bylo by to velice sobecké a necitlivé," uzavřela.

„To neznamena, že nevítáme vracejícího se ducha," dodala rychle. „V tak choulostivém okamžiku je důležité projevit lásku a cit."

Když vysvětlila to úžasné pojetí smrti beze smutku a zrození bez oslav, zmlkla a odpočívala.

Znovu se tu objevila koncepce reinkarnace a opětného shledání ve fyzické podobě s příbuznými, přáteli a milými z minulého života. Ve všech dobách a rozličných kulturách tvořících celou historii se toto pojetí objevovalo a objevuje zdánlivě nezávisle.

Matná vzpomínka na dávný život ji možná přivedla zase na Floridu, připomněla jí ty nejhlubší roviny jejího pradávného domova. Snad ten pocit písku a moře, palem a bažin s mangrovníky oslovily paměť její duše a přilákaly ji zpět podvědomým vábením. Protože ten dávný život byl velice příjemný a naplněný uspokojením, které jí chybělo v současném.

Ty pradávné pohnutky ji možná přiměly k přihlášce na Miamskou univerzitu, což vedlo k tomu, že dostala stipendium a odstěhovala se do Miami. To není náhoda. Osud tomu chtěl, aby byla zde.

„Jste unavená?" zeptal jsem se a zase k ní obrátil pozornost. Pořád poklidně spočívala v polohovacím křesle.

„Ne," odpověděla tiše.

„Chcete prozkoumat další život?"

„Ano." Ještě tišeji.

Ještě jednou jsme cestovali zpátky časem a znovu se ocitla v pradávné zemi.

„Tato země je pustá," líčila Elizabeth, když si prohlédla scénu. „Jsou tu vysoké hory... prašné cesty... po nich putují obchodníci... Je to obchodní stezka, která vede na východ a na západ..."

„Znáte tu zemi?" zeptal jsem se, protože jsem chtěl znát podrobnosti.

Nechtěl jsem obtěžovat přílišnou spoustou otázek na logickou neboli levou mozkovou hemisféru. Takové otázky mohou narušit bezprostřednost zážitku, která je záležitostí pravé hemisféry neboli intuitivní funkce. Elizabeth však byla v opravdu hlubokém tranzu. Dokázala odpovídat na otázky a přitom i živě prožívat tu scénu. Podrobnosti byly také důležité.

„Indie... myslím," odpověděla váhavě. „Možná její západní část... Myslím, že hranice nejsou tak jasné. Bydlíme v horách, ve kterých jsou soutěsky, jimiž musí obchodníci projít," dodala, když se vrátila k výjevu.

„Vidíte se?" zeptal jsem se.

„Ano... jsem dívka... asi patnáctiletá. Pleť mám tmavší, vlasy černé. Šaty mám špinavé. Pracuju ve stáji... starám se o koně a muly... Jsme velice chudí. Počasí je chladné; mám při té práci *tak* studené ruce." Svráстила obličej a zařala obě ruce v pěst.

Tato dívka byla přirozeně bystrá, ale nevzdělaná. Těžký život ji drtil. Obchodníci ji často zneužili, někdy jí nechali trochu peněz. Její rodina ji nedokázala ochránit. Zkřehlá zimou a věčně hladová se mořila životem. Byl v něm jen jediný světlý bod.

„Je tu jeden mladý obchodník, který často přijíždí s otcem a ostatními. Miluje mě a já jeho taky. Je zábavný a dobrý, hodně se spolu nasmějeme. Přeju si, aby tu zůstal a abychom spolu mohli být pořád."

Jenže se tak stát nemělo. Zemřela v šestnácti letech. Její tělo zesláblé těžkým životem a přírodními podmínkami rychle podlehlo zápalu plic. Rodina byla u ní, když umírala.

Když jsme prohlédli tento krátký život, Elizabeth nebyla smutná. Něco důležitého se dozvěděla.

„Láska je ta největší síla na světě," řekla tiše. „Láska může vyrůst a rozkvést i ve zmrzlé půdě a v těch nejdrsnějších podmínkách. Existuje *všude* a pořád. Kvetete ve všech ročních obdobích."

Jeden můj pacient, katolicky založený právník, právě skončil vzpomínání na život v Evropě na konci středověku. Pamatoval si svou smrt v tom životě naplněném chtivostí, násilím a klamem. Byl si vědom, že některé z těch vlastností mu přetrvaly do současného života.

Když teď tak ležel v měkkém polohovacím křesle v mé ordinaci, uvědomoval si, že se vznáší nad svým tělem ze středověkého života. Najednou se ocitl jakoby v pekle, kolem něj oheň a čerti. To mě překvapilo. I když jsem se setkal s tisícovkami smrtí svých pacientů v minulých životech, nikdo ještě nezažil peklo. Téměř vždy to lidi táhne k nepopsatelně krásnému světlu, světlu, které obnovuje ducha a dodává mu novou energii. Ale peklo?

Čekal jsem, že se něco stane, ale hlásil, že si ho nikdo nevšimá. Čekal tedy taky. Minuty ubíhaly. Nakonec se objevila nějaká spirituální postava, kterou identifikoval jako Ježíše, a přistoupila k němu. Byla to první bytost, která si ho vůbec všimla.

„Copak si neuvědomuješ, že tohle všechno je přelud?“ řekl mu Ježíš. „Jen láskaje skutečná!“

Pak ty ohně a čerti okamžitě zmizeli a odkryli krásné světlo, které tam už předtím bylo, skryto za přeludem.

Někdy dostanete, co čekáte, ale nemusí to být skutečné.

8. KAPITOLA

Tajemstvím světa je, že všechny věci existují a neumírají, jen se trochu vzdálí z dohledu a pak se zase vrátí. Nic není mrtvé; lidé předstírají, že zemřeli, podstoupí klamný pohřeb a truchlivý nekrolog a pak tu stojí a dívají se z okna, zdraví a v pořádku, v nějakém novém podivném přestrojení.

Ralph Waldo Emerson

Jak Pedro, tak já jsme se potřebovali dozvědět víc o zdrojích jeho skryté skleslosti, kterou ještě víc prohloubila bratrova tragická smrt. Potřebovali jsme lépe porozumět podstatě jeho vztahů. Blokovala

jeho lásku matčina neustálá kritika jeho známostí a pocit viny z potratu? Nebo jen ještě nepotkal tu pravou?

Proces regrese se podobá hledání ropy. Vrtáte a nevíte přesně, kde ropa je, ale čím hlouběji se dostanete, tím víc stoupá naděje, že na ni narazíte.

Dnes jsme se vydali hlouběji.

Pedro se začal na své minulé životy rozpomínat teprve nedávno. Na začátku takového procesu se často do minulých životů vstupuje v tom nejtraumatičtějším okamžiku. A opět se to stalo.

„Jsem voják... myslím, že Angličan," líčil Pedro. „Je nás plná loď a plujeme obsadit pevnost nepřítele. Je mohutná, obehnaná vysokým silným valem. Nepřítel do přístaviště naházel obrovské balvany. Musíme najít jiný přístup." Zmlkl, protože invaze se opozdila.

„Běžte dopředu v čase," pobídl jsem ho. „Podívejte se, co se stalo potom." Poklepal jsem mu třikrát na čelo, abych soustředil jeho pozornost a pomohl mu přemostit mezeru v čase.

„Překonali jsme balvany a dostali jsme se do pevnosti," odpověděl. Začal funět a potit se. „Malé chodbičky... běžíme jimi, ale nevíme kam... Chodbičky jsou úzké a nízké. Musíme běžet jeden za druhým a v předklonu."

Pedro se začal potit ještě víc. Dýchal velmi rychle a byl neobyčejně rozrušený.

„Vpředu vidím malá dvířka... Probíháme jimi."

Najednou sebou trhl. „Áá! Jsou za nimi Španělé! Jak vbíháme po jednom dovnitř, zabíjejí nás... Sekli mě mečem!" Zajíkl se, chytil se za krk. Dech se mu ještě víc zrychlil. Lapal po vzduchu, z obličeje se mu lil pot a máčel mu košili.

Najednou jeho pohyby ustaly. Začal dýchat pravidelně a byl klidný. Když jsem mu papírovým kapesníčkem osušil obličej, přestal se tolik potit.

„Vznáším se nad svým tělem," oznámil. „Opustil jsem ten život... dole je tolik těl... tolik krve... ale já jsem teď nad tím vším." Několik okamžiků se mlčky vznášel.

„Zrekapitulujte ten život," nařídil jsem mu. „Co jste se dozvěděl? Jak jste se poučil?"

Zvažoval ty otázky z vyšší perspektivy.

„Naučil jsem se, že násilí je opravdová nevědomost. Zemřel jsem zcela nesmyslně daleko od domova a svých drahých. Zemřel jsem kvůli chamtivosti ostatních. Angličané i Španělé byli hloupí, že se

zabíjeli kvůli zlatu v dalekých zemích. Tyto lidi usmrtilo kořistnictví a násilí... všichni zapomněli na lásku."

Znovu se odmlčel. Rozhodl jsem se, že ho nechám, aby si odpočal a strávil tyto neuvěřitelné lekce. I já jsem o nich začal přemítat. V průběhu staletí, která uplynula od Pedrovy nesmyslné smrti daleko od domova v neznámé pevnosti, se zlato proměnilo v dolary a libry a jeny a pesa a my se pro ně pořád navzájem zabíjíme. To skutečně probíhá po celé naše dějiny. Kolik toho ještě musíme vytrpět, než si zase znovu vzpomeneme na lásku? Pedro se začal v křesle kývat ze strany na stranu. Na tváři měl pobavený úsměv. Spontánně vstoupil do jiného, daleko mladšího života. Když si začal své životy vybavovat, jeho vizuální zážitky byly obzvlášť živé. „Co prožíváte?" zeptal jsem se.

Jsem nějaká žena," popisoval. Jsem dost hezká žena. Mám dlouhé blond vlasy... hodně světlou pleť." S velkýma modrýma očima a v elegantních šatech byl Pedro velice žádanou prostitutkou v Německu po první světové válce. I když zemi sužovala překotná inflace, bohatí byli ještě pořád při penězích, aby si mohli dopřát jejích služeb.

Pedro měl trochu potíže rozpomenout se na jméno té elegantní ženy. „Myslím, že Magda," poznamenal. Nechtěl jsem ho rozptylovat při vizuálním hodnocení.

Jsem ve svém oboru velice úspěšná," řekla Magda hrdě. „Stala jsem se důvěrnicí politiků, vojenských vůdců a vlivných obchodníků." Působila trochu domýšlivě, když se rozpomněla na další podrobnosti.

„Všichni jsou posedlí mou krásou a umem," dodala. „Vždycky přesně vím, co mám udělat." Magda měla výborný hlas a často zpívala na vytríbených večírcích. Naučila se, jak muži manipulovat. Pravděpodobně ze všech jejích životů v podobě muže, pomyslel jsem si, ale neříkal jsem nic.

Pak se Pedrův hlas ztišil do šepotu. „Ovlivňuju ty lidi... dokazuje přimět, aby měnili rozhodnutí... Dělají to kvůli mně," řekla, hrdá na své postavení a schopnost ovlivňovat mocné.

„Obvykle vím víc než oni," pokračovala trochu kajícně. „To já je učím dělat politiku!" Magdě se líbilo mít moc a intrikovat v politice. Její politická moc byla ale nepřímá; musela ji vždycky uplatňovat prostřednictvím mužů a to ji trápilo. V budoucím životě Pedro žádné prostředníky potřebovat nebude.

Jeden mladík opravdu vynikal nad ostatní.

„Je inteligentnější než ti druzí a bere to vážně," komentovala Magda. „Má hnědé vlasy a výrazně modré oči... Je vášnivý ve všem, co dělá! Spoustu hodin si jen povídáme. Taky věřím, že jeden druhého milujeme." Nepoznala v tom muži nikoho ze svého současného života.

Pedro se zatvářil smutně a v koutku levého oka mu vytanula slza.

„Opustila jsem ho kvůli jinému... staršímu, mocnějšímu a bohatšímu muži, který mě chtěl jen pro sebe... Nešla jsem za svým srdcem. Udělala jsem *hroznou* chybu. Můj čin ho strašně ranil. Nikdy mi to neodpustil... Nepochopil to." Magda hledala zabezpečení a vnější moc. Povýšila tyto hodnoty nad lásku, skutečný zdroj bezpečí a síly.

Její rozhodnutí bylo očividně jedním z těch, která představují v životě bod obratu, rozcestí, na němž si zvolíte jednu cestu a už se nemůžete vrátit.

Její postarší milenec ztratil moc, protože němečtí politikové se divoce vrhli do nových násilnických stran, a opustil ji. Magda nevěděla, kam se poděl její vášnivý mladší milenec. A nakonec i její tělo začalo chátrat chronickou pohlavní nemocí, nejspíš syfilidou. Byla v depresi a chyběla jí vůle odolat útokům choroby.

„Běžte na konec toho života," naléhal jsem na ni. „Podívejte se, co se s vámi děje, kdo vám je nablízku."

„Jsem v ubohé posteli... v nemocnici. Je to nemocnice pro chudé. Kolem plno dalších nařikajících nemocných...těch nejubožejších. To je opravdový výjev z pekla!"

„Vidíte se?"

„Moje tělo je úplná karikatura," odpověděla Magda. „Jsou tam lékaři a sestry?"

Jsou tu," odpověděla zatrpkle. „Nevšímají si mě... Nejsou vůbec smutní. Neschvalují můj život a to, co jsem dělala. Trestají mě tak."

Život s krásou, mocí a intrikami skončil takhle bídě. Vznášela se nad svým tělem, konečně volná.

„Cítím teď takový mír," dodala. „Nechci nic než odpočívat."

Pedro v křesle zmlkl. Zhodnotíme ten život jindy. Byl vyčerpaný a já jsem ho probudil.

Chronická bolest, kterou Pedro pociťoval za krkem a v levém rameni, během příštích týdnů postupně zmizela. Jeho lékaři nikdy nezjistili její původ. Samozřejmě je ani nenapadlo uvažovat o tom, že

mohla být způsobena smrtelnou ranou mečem před několika stoletími.

Nepřestávám žasnout nad krátkozrakostí většiny lidí. Mám hodně známých, kteří jsou denně posedlí vzděláním svých dětí: která školka je nejlepší, jestli je dát na soukromou školu, nebo na státní, která střední škola je nejlíp připraví na vysokou, do jakých kroužků a mimoškolních aktivit své ratolesti přihlásit, aby se dostaly právě na *tu* vysokou, na *ten* obor a tak dále. Pak se totéž opakuje v případě vnoučat.

Tito lidé si myslí, že svět ustrnul v čase, že budoucnost bude jen přesným otiskem přítomnosti.

Když budeme kácet lesy a ničit zdroje kyslíku, co budou tyto děti za dvacet, třicet let dýchat? Když otrávíme vodní zdroje a potravinové řetězce, co budou jíst? Když budeme dál slepě zahlcovat ovzduší fluoridem uhličitým a dalším organickým odpadem a dělat díry do ozonových vrstev, budou tu moct žít? Když přehřejeme planetu skleníkovým efektem a hladina oceánů stoupne, když zaplavíme pobřeží a všechna níže položená území, kde budou žít? A děti a vnoučata v Číně a Africe a Austrálii a všude jinde jsou stejně ohrožené, protože všechny jsou obyvateli naší planety, ze které nemohou uniknout. A nezapomeňte na to. Pokud reinkarnujete, tak až k tomu dojde, budete jedním z těch dětí.

Jak se můžeme tolik a s takovými obavami zabývat maturitami a přijímacími zkouškami na vysokou, když tu pro naše potomstvo možná ani nebude svět?

Proč je každý tak posedlý dlouhověkostí? Proč vymačkat pár ještě nešťastnějších let stařeckého konce? Proč se tolik zabýváme hladinou cholesterolu, otrubovými dietami, výpočtem tuku, cvičením aerobiku a podobně?

Není logičtější žít radostně teď, prožít naplno každý den, milovat a být milován, než se tolik znepokojoval fyzickým zdravím v neznámé budoucnosti? Co když žádná budoucnost nebude? Co když je smrt propuštěním do blaženosti?

Neříkám, abyste nedbali na své tělo, netvrdím, že je správné kouřit, nadměrně pít nebo zneužívat některé látky či být obézní. Toto vše působí bolest, žal a neschopnost. Jen se tolik nezabývejte budoucností. Najděte si své dokonalé štěstí dnes.

Ironií je, že s tímto přístupem a šťastným životem v přítomnosti budete stejně žít déle.

Naše těla jsou jako auta a duše jejich řidiči. Vždy si pamatujte, že vy jste ten řidič, ne auto. Neztotožňujte se s vozidlem. Důraz, jaký se v dnešní době klade na prodloužení života, na to, abychom žili do sta let i déle, je šílenství. Je to, jako byste svou starou fordkou chtěli najezdit dvě stě nebo tři sta tisíc mil. Tělo auta rezaví, převody jste už dali pětkrát opravit, z motoru odpadávají součástky, a vy je pořád odmítáte dát do šrotu. A zatím na vás přímo za rohem čeká nová corvetta. Jediné, co musíte udělat, je opatrně vystoupit ze staré fordky a vklouznout do té krásné corvetty. Řidič neboli duše se nikdy nemění. Mění se jen auta.

A mimochodem - myslím si, že na vás na silnici možná čeká i ferrari.

9. KAPITOLA

Kam až moje paměť sahá, tam jsem se bezděčně odvolával ke zkušenostem svého předchozího stavu bytí... Žil jsem v Judeji před osmnácti sty lety, ale nevěděl jsem, že mezi mými současníky je někdo takový jako Kristus. Tak, jako na mě hvězdy shlížely coby na pastýře ovcí v Asýrii, tak se na mě teď dívají jako na obyvatele Nové Anglie.

Henry David Thoreau

Mezi Elizabetinými návštěvami nastala dvoutýdenní pauza, protože musela odjet na služební cestu. Často bývala pracovně mimo město. Krásný úsměv, se kterým zakončila naše poslední setkání, pohasl; realita a tlaky každodenního života si znovu vybraly svou daň.

Přesto byla nedočkavá podniknout další cestu nazpět časem. Začala se rozpomínat na důležité události a ponaučení z jiných životů. Měla za sebou záblesk štěstí a naděje. Chtěla víc.

Rychle se dostala do hlubokého tranzu.

Vzpomněla si na kameny Jeruzaléma s jejich odlišným zabarvením, které se měnilo s denním a nočním světlem. Občas byly zlaté. Jindy narůžovělé nebo béžové. Avšak zlatá barva se jim vždycky vrátila. Vzpomněla si na své město kousek od Jeruzaléma s malými zaprášenými a kamenitými cestami, domky, obyvateli, na to, jak se oblékali, jaké měli zvyky. Byly tam i vinice a fíkovníky, pole, na kterých rostl len a pšenice. Pro vodu se chodilo do studny u cesty. Kolem ní rostly starobylé duby a granátovníky. Byla to Palestina taková, jako vždycky bývala, byla to doba intenzivní náboženské a duchovní činnosti, nových změn, neustálé naděje a zároveň těžkostí, lopotných dnů, živoření, útlaku ze strany Říma.

Vzpomněla si na svého otce Eliho, který pracoval doma jako hrnčíř. Používal vodu ze studny a dával hlíně tvar. Vyráběl mísy, džbány a spoustu dalších věcí pro svou domácnost a pro ostatní vesničany, něco dokonce prodával i v Jeruzalémě. Někdy vesnicí procházeli kupci a nakoupili od něj džbány nebo hrnce a mísy. Elizabeth podrobně popsala hrnčířský kruh, rytmus otcovy nohy, kterou ho ovládal, a podrobnosti života v této malé vesnici. Jmenovala se Miriam a byla šťastným děvčetem žijícím v rozbourané době. Její život se měl brzy navždy změnit, když bouřlivá doba dostihla i její vesnici.

Pokročili jsme v tom životě k další významné události: k otcově předčasné smrti z rukou římských vojáků. Římští vojáci často týrali první křesťany, kteří v té době v Palestině žili. Vymýšleli si jen tak pro svou zábavu kruté hry. Jedna z nich nešťastnou náhodou přivedla smrt Mirianina milovaného otce.

Vojáci nejdřív svázali Elimu nohy a vláčeli ho za koněm, na kterém jel jeden z vojáků. Po nekonečné minutě koně zastavili. Otec byl potlučený, ale tohle martyrium přežil. Jeho zděšená dcera slyšela, jak vojáci říčí smíchy. Ještě s ním neskončili. Dva si potom uvázali volný konec provazu kolem hrudníku a začali poskakovat jako vzpínající se koně. Otec přepadl dopředu a narazil hlavou na velký kámen. Smrtelně se zranil.

Vojáci ho nechali ležet na prašné cestě.

Nesmyslnost toho všeho jen dodala její trýznivé bolesti, naplňoval ji hořký hněv a beznaděj nad otcovým násilným odchodem ze světa. Pro vojáky to byla jen zábava. Ani jejího otce neznali. Nikdy nepoznali jeho něžné doteky, když jí jako dítěti ošetřoval drobné odřeniny a škrábance. Nikdy neslyšeli jeho vtípky, když

pracoval na kruhu. Necítili, jak mu po koupeli voní vlasy. Nezažili jeho polibky a objetí. Nestrávili každý den života s tímto hodným, starostlivým mužem.

A přesto v několika hrůzou naplněných minutách uhasili jeden krásný život a naplnili zbývající Miriaminy roky bolem, který se nikdy úplně nezhojil, ztrátou, jež nikdy nebyla nahrazena, způsobili jí ránu, která se už nezacelila. Z legrace. Ta nesmyslnost ji rozzuřila a slzy nenávisti se mísily se slzami bolesti.

Kývala se ze strany na stranu vsedě na prašné cestě, otcovu velkou hlavu chovala na klíně. Otec už nemohl mluvit. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve. Slyšela, jak mu to v hrudi bublá, když zápasil s dechem. Smrt se blížila. Světlo v jeho očích se změnilo v soumrak, jeho poslední den končil.

„Miluju tě, tatínku,“ zašeptala mu tiše a smutně se dívala do jeho hasnoucích očí. „Vždycky tě budu milovat.“

Kalným zrakem se na ni podíval a mrkl, že rozumí. Pak zavřel oči navždy.

Nepřestala se kolébat, dokud slunce nezapadlo. Její rodina a další vesničané jí opatrně odebrali otcovo tělo, aby je mohli připravit na pohřeb. V duchu pořád viděla ty jeho oči. Byla si jista, že rozuměl.

Seděl jsem tiše, znehybněl jsem hloubkou Elizabetina zoufalství. Všiml jsem si, že magnetofon už nenahrává. Založil jsem novou kazetu a červená kontrolka se rozsvítila. Zase jsme nahrávali.

V duchu jsem spojil Elizabetin současný smutek se smutkem z Palestiny před téměř dvěma tisíci lety. Byl to další případ, kdy se dávný smutek sloučil se současným? Vyléčí ho zážitek reinkarnace a vědomí, že existuje život po smrti?

Obrátil jsem pozornost k Elizabeth.

„Posuňte se časem vpřed. Přejděte k další významné události toho života,“ pobídl jsem ji.

„Žádná tam není,“ odpověděla.

Jak to?"

„Nic dalšího významného se nestalo. Dívám se dopředu... ale nic se neděje.“

„Vůbec nic?“

„Ne, nic,“ opakovala trpělivě.

„Vdáte se?“

„Ne, nežiju dlouho. Nezáleží mi na životě. Nestarám se o sebe.“

Otcova smrt ji hluboce zasáhla, zjevně vedla k vážné depresi a brzké smrti.

„Právě jsem opustila její tělo," oznámila mi. „A co prožíváte teď?"

„Vznáším se... vznáším se..." Odmlčela se.

Brzy zase začala mluvit, ale slova nebyla její. Její hlas byl hlubší a velmi silný. Elizabeth dokázala to, co Catherine a jen velmi málo dalších pacientů. Dokázala předávat vzkazy a informace od Mistrů, nefyzických bytostí na vysoké úrovni. Moje první kniha je naplněna jejich moudrostí.

Když jsem meditoval, dokázal jsem přijímat podobné vzkazy, ale ta slova se zdála významnější, když jsem je slyšel od svých pacientů. Věděl jsem, že si musím vypěstovat důvěru ve své vlastní schopnosti slyšet, převzít a pochopit tytéž pojmy ze stejných zdrojů.

„Pamatuj," řekl ten hlas. „Pamatuj, že jsi vždy milován. Jsi vždy chráněn a nikdy nejsi sám... I ty jsi bytostí ze světla, moudrosti a lásky. A nikdy na tebe nelze zapomenout. Nikdy tě nelze přehlédnout nebo ignorovat. Nejsi svoje tělo; nejsi svůj mozek, dokonce ani svoje mysl. Jsi duch. Jediné, co musíš dělat, je znovu se probudit ke vzpomínce, pamatovat si. Pro duchy neexistují žádné hranice, neohraničuje je fyzické tělo a jejich intelekt či mysl dosáhne kamkoli.

Když se vibrační energie ducha zpomalí, aby mohl fungovat v hustším prostředí, jako je váš trojrozměrný prostor, následkem je to, že se duch krystalizuje a transformuje do hustších a hustších těles. Nej hustším je fyzický stav. Tam je vibrace nejpomalejší. Čas je v tomto stavu rychlejší, protože je nepřímo úměrný vibraci. Když se míra vibrace zvýší, čas se zpomaluje. Tak se může stát obtížným vybrat si to správné tělo, ten správný čas ke znovuvstoupení do fyzického stavu. Kvůli nepoměru času se může příležitost promarnit... Existuje mnoho rovin vědomí, mnoho vibračních stavů. Není důležité, že znáte všechny tyto roviny.

První rovina ze sedmi je ta, která je pro vás nejdůležitější. Je důležité začít raději prvním plánem, než jej vypustit a uvažovat o plánech vyšších. Nakonec je budete muset projít všechny... Vaším úkolem je učit zkušenostem - vzít to, čemu se dá věřit a důvěřovat, a transformovat to ve zkušenost, aby poučení bylo úplné, protože zkušenost přesahuje víru. Učte je zkušenostem. Zbavte je strachu. Učte je milovat a pomáhat druhému... To vyžaduje svobodnou vůli

ostatních. Ale rozdávat lásku, rozdávat soucit, pomáhat druhým - to je to, co musíte dělat ve svém plánu.

Lidé si o sobě vždycky myslí, že jsou jediné bytosti. Tak to není. Existuje mnoho světů a mnoho dimenzí... mnoho, mnohem víc duší, než je tělesných schránek. Duše se také může rozštěpit, když chce, a mít víc než jeden prožitek ve stejnou dobu. Je to možné, ale vyžaduje to úroveň vývoje, které většina z nich nedosáhne. Nakonec uvidí, že existuje jen jedna duše jako pyramida. A všechny zkušenosti jsou sdíleny současně. Zatím to tak ale není.

Když se podíváte někomu do očí, komukoli, a uvidíte svou vlastní duši, jak se dívá na vás, pak budete vědět, že jste dosáhli další úrovně vědomí. V tomto smyslu reinkarnace neexistuje, protože všechny životy a všechny prožitky existují současně. V trojrozměrném světě je však reinkarnace tak skutečná jako čas nebo hora nebo oceány. Je to energie jako každá jiná a její skutečnost závisí na energii příjemce. Pokud si příjemce uvědomuje fyzické tělo a pevné předměty, je pro něj reinkarnace reálná. Ta energie se skládá ze světla a lásky a vědění. Aplikace tohoto vědění láskyplným způsobem je moudrost... Momentálně existuje ve vašem plánu obrovský nedostatek moudrosti."

Elizabeth přestala mluvit. Tak jako Catherine se dokázala rozpomenout na podrobnosti svých fyzických životů, ale nevpomněla si na žádný ze vzkazů, které předala ze stavu mezi životy. Obě byly v mnohem hlubších rovinách, když předávaly ty vzkazy. Velmi málo pacientů jde tak hluboko, aby to vyvolalo amnézii. Catherininy i Elizabetiny vzkazy by mohly napravit ten „nedostatek moudrosti" v našem plánu.

Nasbíráme ještě mnohem víc vědomostí, než Elizabetina léčba skončí.

Můj kontakt s moudrostí Mistrů je od té doby, co se Catherine vyléčila a její terapie skončila, omezen. Přesto mívám tu a tam neuvěřitelně živý, téměř zřetelný sen a dostávám v něm další informace, jak jsem je sepsal na konci knihy *Mnoho životů, mnoho Mistrů*. A někdy ty vzkazy přicházejí tehdy, když jsem ve velmi hlubokém, snu podobném stavu meditace. Například mi byl předložen systém psychoterapie pro jednadvacáté století, systém, který je svou povahou psychospirituální a který by mohl vytlačit opotřebované staré postupy.

Ty vzkazy a představy se mi vyrojily v mysli velkou rychlostí, s třepotavou, dokonalou jasností. Bohužel jsem si nemohl nahrát na kazetu svou mysl, přijímací stanici. A tak jsou ty nápady jako drahokamy, ale zasazené do bezcenného kovu - mých slov, která se snaží vysvětlit a definovat rychlé, vystřelující myšlenky. Na začátku byl jasný vzkaz.

„Všechno je láska... Všechno je láska. S láskou přichází porozumění. S porozuměním přichází trpělivost. A pak se čas zastaví. A všechno je teď.”

Ihned jsem pochopil pravdu těch myšlenek. Realitou je přítomnost. Zabývání se minulostí nebo budoucností působí bolest a nemoci. Trpělivost může zastavit čas. Boží láska je vším.

Taky jsem hned pochopil léčivou moc těchto myšlenek. Začal jsem rozumět.

„Láska je definitivní odpověď. Láska není abstrakcí, nýbrž skutečnou energií nebo spektrem energií, které můžete ‚vytvořit‘ a udržovat ve své bytosti. Buďte zkrátka milující. Začínáte se dotýkat Boha uvnitř sebe. Cíťte se milujícími. Vyjádřete svou lásku.

Láska rozpouští strach. Nemůžete se bát, když cítíte lásku. Protože všechno je energie a protože láska zahrnuje všechny energie, je všechno láska. Toto je silné vodítko k povaze Boha.

Když jste milující a beze strachu, dokážete odpustit. Dokážete odpustit druhým a dokážete odpustit sobě. Začínáte vidět správným pohledem. Vina a hněv jsou odrazem téhož strachu. Vina je subtilní strach namířený dovnitř. Odpuštění vinu a hněv odstraňuje. Jsou to zbytečné, škodlivé emoce. Odpusťte. To je čin lásky.

Pýcha se může bránit odpuštění. Pýcha je jedním z projevů ega. Ego je pomíjivé, nepravé já. Vy nejste svoje tělo. Nejste svůj mozek. Nejste svoje ego. Jste větší než toto všechno dohromady. Potřebujete, aby vaše ego přežilo v trojrozměrném světě, ale potřebujete jen tu část ega, která zpracovává informace. Zbytek - pýcha, arogance, obrana, strach - je víc než zbytečný. Zbytek ega vás odděluje od moudrosti, radosti a Boha. Musíte přesáhnout své ego a najít své pravé já. Pravé já je ta vaše stálá, nejhlubší část. Je moudrá, milující, bezpečná a radostná.

Intelekt je v trojrozměrném světě důležitý, ale intuice je důležitější.

Zaměnili jste realitu s iluzí. Realita je poznání vaší nesmrtelnosti, božskosti a bezčasovosti. Iluze je váš pomíjivý trojrozměrný svět.

Tato záměna vám škodí. Prahnete po iluzi bezpečí místo po bezpečí moudrosti a lásky. Prahnete po tom, být přijati, když ve skutečnosti nemůžete být odmítnuti. Ego vytváří iluzi a skrývá pravdu. Ego musí být odstraněno, aby bylo možno vidět pravdu.

S láskou a porozuměním přichází vyhlídka na nekonečnou trpělivost. K čemu je vám spěch? Stejně neexistuje čas, to vám jen tak připadá. Když neprožíváte přítomnost, když jste pohrouženi do minulosti nebo si děláte starosti s budoucností, působíte si velkou bolest a smutek. Čas je také iluze. Dokonce i v trojrozměrném světě je budoucnost jen souborem pravděpodobností. Tak proč si kvůli tomu děláte starosti?

Vlastní já může podstoupit terapii. Terapií je porozumění. Láskaje ta největší terapie. Terapeuti, učitelé a guru vám můžou také pomoci, ale jen na omezenou dobu. Cesta vede dovnitř a dřív nebo později po té vnitřní stezce musíte šlapat sami. I když ve skutečnosti nejste nikdy sami.

Měřte čas, pokud musíte, podle toho, co jste se naučili; ne na minuty, hodiny nebo roky. Můžete se vyléčit během pěti minut, když dojdete k řádnému porozumění. Nebo za padesát let. Obojí je stejné.

Minulost musí být připomenuta a potom zapomenuta. Nechte ji být. Platí to o traumatech z dětství a traumatech z minulých životů. Totéž ale platí pro postoje, špatné představy, systém víry, který do vás tlučou, pro všechny staré myšlenky. Skutečně pro všechny myšlenky. Jak můžete vidět se všemi těmi myšlenkami čerstvě a jasně? Co když se potřebujete naučit něco nového? S čerstvým pohledem na věc?

Myšlenky vytvářejí iluzi oddělenosti a rozdílu. Ego tuto iluzi zachovává a ta iluze vytváří strach, úzkost a obrovský smutek. Strach, úzkost a smutek zase vytvářejí strach a násilí. Jak může na světě existovat mír, když převládají tyto chaotické emoce? Jen to rozřešte. Vraťte se ke zdroji problému. Jste zpátky u myšlenek, starých myšlenek. Přestaňte myslet. Místo toho využijte své intuitivní moudrosti k opětovnému prožitku lásky. Meditujte. Přesvědčete se, že všechno je propojeno a závislé na sobě navzájem. Vizte jednotu, ne rozdíly. Vizte své pravé já. Vizte Boha.

Meditace a zrakové představy vám pomůžou přestat tolik přemýšlet a pomůžou vám vykročit na cestu zpět. Nastane léčení. Začnete používat svou nevyužitou mysl. Prohlédnete. Pochopíte. A zmoudříte. Pak nastane mír.

Máte vztah sami se sebou i s ostatními. A žili jste v mnoha tělech a v mnoha dobách. Tak se zeptejte svého současného já, proč se tak bojíte. Proč se bojíte rozumně riskovat? Bojíte se o svou pověst, bojíte se toho, co si myslí ostatní? Tyto strachy mají kořeny v dětství nebo ještě předtím.

Položte si tyto otázky: Co ztratím? Co nejhoršího se může stát? Stačí mi ke spokojenosti prožít zbytek života takhle? Přihlédnou-li ke smrti, je toto takový risk?

Nebojte se při svém růstu vyvolávat u ostatních lidí hněv. Hněv je jen projevem jejich nejistoty. Když se budete toho hněvu bát, bude vás to brzdit. Hněv by byl jen hloupost, kdyby nevytvářel tolik smutku. Rozpusťte svůj vlastní hněv v lásce a odpuštění.

Nedovolte, aby vás deprese nebo úzkost brzdila v růstu. Deprese je ztráta perspektivy, zapomínání a považování věcí za samozřejmé. Zostřete svůj pohled. Znovu si sestavte žebříček hodnot. *Pamatujte si* to, co by se nemělo pokládat za samozřejmé. Posuňte svůj pohled na věci a pamatujte si, co je důležité a co je méně důležité. Opusťte vyjetou kolej. Nezapomeňte doufat.

Úzkost znamená být ztracen v egu. Je to ztráta vlastních hranic. Je tam matně připomenutá ztráta lásky, zraněná pýcha, ztráta trpělivosti a míru. *Pamatujte si*, že nejste nikdy sami.

Nikdy neztrácejte odvahu riskovat. Jste nesmrtelní. Nikdy vám nikdo nemůže ublížit."

Někdy jsou ty vzkazy mnohem méně psychologické a zdá se, že pocházejí z nějakého staršího, poučnějšího zdroje. Styl se liší. Většinou je to tak, jako bych psal diktát.

„Existuje mnoho typů karmy, dluhy musí být vyvážené. Individuální karma se týká vlastních závazků dané bytosti, těch závazků, které jsou pro ni jedinečné. Existuje však i skupinová karma, dluhy společné celé skupině, a těch skupin je mnoho: podle víry, rasy, národnosti a tak dále. Na širší úrovni existuje planetární karma, která včas ovlivní osud a výsledný závěr planety. Ve skupinové karmě se hromadí a zpracovávají nejen individuální dluhy; výsledný závěr je nakonec aplikován na skupinu, zemi nebo planetu. Aplikace takové skupinové karmy určuje budoucnost skupiny nebo země. Zároveň však působí na reinkarnaci jednotlivce, jak ve

skupině, tak v zemi, nebo se současně kříží, ale ne uvnitř, nebo působí v pozdějším bodě v čase.

Čin se stává správným činem, když se stane činem na Cestě, na Cestě k Bohu. Všechny další cesty jsou nakonec slepými uličkami nebo iluzemi a činy na těchto cestách nejsou správnými činy. Správný čin pomáhá spiritualitě jednotlivce a jeho návratu. Čin, který podporuje spravedlnost a milosrdenství a lásku a moudrost a všechny vlastnosti, které nazýváme božskými nebo duchovními, je nevyhnutelně správný čin. Ovoce, které nese správný čin, je ten vytoužený cíl. Ovoce činů vykonaných na ostatních cestách je pomíjivé, iluzorní, falešné. Toto ovoce svádí a klame, ale není tím, po čem opravdu toužíme. Ovoce správných činů obsahuje všechny naše cíle a přání a všechno, co potřebujeme nebo po čem toužíme.

Sláva je jedním z příkladů. Ten, kdo hledá slávu jako konečný cíl sám o sobě, může slávy na chvíli dosáhnout. Jenže ta sláva bude dočasná a neuspokojí ho. Pokud ale sláva přijde k člověku sama od sebe, jako výsledek správného činu, činu podle Cesty, přetrvá a bude ta pravá. Na tom však osobě na Cestě nebude záležet. To je rozdíl mezi slávou hledanou sobecky, jen pro určitého jedince, a slávou nehledanou a nevytouženou, průvodním produktem správného činu. Ta první je iluzí a nemá trvání. Druhá je skutečná a stálá, je věrna duši. Tou první narůstá karma a musí být vyvážena, tou druhou ne."

Někdy se vzkazy mihnou velmi rychle a přesně.

„Cílem není vyhrát, nýbrž otevřít se."

Pak jako by zase přišel na řadu někdo jiný, více z psychologického zdroje a rychle se šířícího požáru dojmů.

„Bůh odpouští, ale vám také musí odpustit lidé... a vy musíte odpustit jim. Odpuštění je i vaše odpovědnost. Musíte odpustit a vám musí být odpuštěno. Psychoanalýza nenapraví škodu. Pořád musíte jít za pochopením a dělat *změny*, zlepšovat svět, opravovat vztahy, odpouštět druhým a přijmout jejich odpuštění. Nade vše důležité je aktivně hledat ctnost. Nestačí o tom jen mluvit. Intelektuální pochopení bez odstranění poruchy nestačí. Musíte vyjádřit svou lásku."

10. KAPITOLA

*Už jsem tu byl někdy dřív,
leč nevzpomínám kdy a jak.
Přec znám tu trávu u dveří,
ten krásný sladké vůně mrak,
ten lehký vzdech a světél břeh.
Dřív bylas má, my jeden dech –
Však kdy to bylo, nevím as:
let vlaštovek, ten křídel stín,
a ty skláníš šiji zas.
Teď závoj spad – a už to vím.*

Dante Gabriel Rossetti

Pedro vstoupil doprostřed jednoho těžkého života. Někdy ty obtížné životy nabízejí víc příležitostí k poučení, příležitosti postupovat po našich cestách rychleji. Někdy ty relativně jednoduché životy nabízejí méně příležitostí pokročit dál. Jsou obdobím odpočinku. Pedro se okamžitě rozhněval a pevně stiskl čelisti. „Nutí mě jít a já nechci... nechci takhle žít!”

„Kam vás nutí jít?” zeptal jsem se, hledal jsem vysvětlení.

„Do kláštera, mám se stát mnichem... já to nechci!” řekl naléhavě. Chvilku byl potichu, pořád rozhněvaný. Pak začal vysvětlovat.

„Jsem nejmladší syn. Čekají ode mě, že to udělám. Ale já ji nechci opustit... Milujeme se; a když odejdu, dostane ji někdo jiný, ne já... to nesnesu. To spíš umřu!”

Ale nezemřel. Místo toho se postupně smířil s nevyhnutelným. Musel svou lásku opustit. Srdce měl rozervané, ale stejně žil dál.

Uplynula léta.

„Teď to není tak špatné. Život je klidný. Jsem velice připoutaný k opatovi a rozhodl jsem se s ním zůstat...” Po další pauze přišlo poznání.

„Je to můj bratr... můj bratr. Víím, že je to on. Jsme si velice blízcí. Vidím jeho oči!”

Pedro nakonec našel svého zesnulého bratra. Věděl jsem, že se teď jeho žal začne hojit. Bratři skutečně spolu byli už dřív. A když spolu byli dřív, mohli být spolu zase.

Uplynuly další roky. Opat zestárl.

„Brzy mě opustí," předvídal Pedro. „Ale budeme spolu zase, v nebi... Modlíme se za to." Opat brzy zemřel a Pedro truchlil.

Modlil se a meditoval a čas jeho smrti se přiblížil. Měl tuberkulózu a kašlal. Dýchat bylo těžké. Jeho duchovní bratři stáli kolem postele.

Nechal jsem ho rychle projít na druhou stranu. Nebylo třeba zase trpět.

„Poučil jsem se o hněvu a odpuštění," začal, dokonce ani nečekal, až se ho sám zeptám, jaké ponaučení si z toho života odnesl.

„Naučil jsem se, že hněv je hloupost. Užírání duši. Mí rodiče udělali to, co pokládali pro mě a pro sebe za nejlepší. Necháпали intenzitu mé vášně, necháпали, že ne oni, ale já jsem měl právo dát svému životu směr. Byli nevědomí... ale já taky. Taky jsem řídil životy druhých. Jak je tedy mám soudit nebo se na ně zlobit, když jsem dělal totéž?"

Zase se odmlčel, pak to shrnul: „Proto je odpuštění tak důležité. Všichni jsme dělali to, kvůli čemu odsuzujeme druhé. Když chceme, aby se nám odpustilo, musíme odpustit jim. Bůh nám odpouští. My bychom taky měli odpustit." Ještě rekapituloval ta ponaučení.

„Nepotkal bych opata, kdybych si prosadil svou," uzavřel. „Vždycky existuje kompenzace, milost, dobrota, když ji hledáme. Kdybych zůstal rozhněvaný a zahořklý, kdybych měl vztek na svůj život, propásl bych lásku a dobrotu, kterou jsem našel v klášteře."

Dostalo se mu dalších, menších ponaučení.

„Dozvěděl jsem se o síle modlitby a meditace," dodal. Byl chvilku zticha, protože uvažoval o ponaučeních a hlubším smyslu toho svatého života.

„Možná bylo lepší obětovat romantickou lásku pro lásku Boží a lásku mých bratří," soudil.

Nebyl jsem si jist a on taky ne. O několik staletí později si Pedrova duše v těle Magdy zvolila úplně jinou cestu.

Další krok na Pedrově cestě hledání průsečíku duchovní lásky a lásky romantické nastal hned po jeho vzpomínce na mnišský život.

„Táhne mě to zpátky do dalšího života," oznámil náhle. „Musím jít!"

„Tak běžte," pobídl jsem ho. „Co se děje?"

Chvilku byl zticha.

„Ležím na zemi, smrtelně zraněn... kolem jsou vojáci. Táhli mě po zemi a po kamení... umírám!" Zajíkl se.

„Hrozně mě bolí hlava a v boku," mumlal slabým hlasem. „Už se o mě nezajímají."

Konec příběhu toho ubohého muže se nořil pomalu.

Když přestal reagovat, vojáci odešli. Viděl je nad sebou v krátkých kožených halenách a botách. Nebyli šťastní. Užili si legrace, ale nechtěli ho doopravdy zabít. Nebyli smutní. Tito lidé za moc nestáli. Celkem vzato šlo o husarský kousek, který jim nepřinesl uspokojení.

Přišla k němu jeho dcera, naříkala a vzlykala a opatrně vzala jeho hlavu na klín. Rytmicky se kolébala a on cítil, jak mu z rozbitého těla uniká život. Musel mít zlomená žebra, protože při každém nadechnutí cítil ostrou bolest. V ústech cítil pachů krve.

Síly ho rychle opouštěly. Pokusil se dceři něco říct, ale nedokázal ze sebe vypravit slovo. Někde v útrokách svého těla si uvědomoval vzdálené bubláni.

„Miluju tě, tatínku," slyšel dceřino tiché zašeptání. Byl tak slabý, že nedokázal odpovědět. Miloval ji velice, tuto dcerku. Bude mu chybět, až opustí zdejší svět.

Naposledy zavřel oči a nesnesitelná bolest zmizela. Nějak pořád ještě viděl. Cítil se nezvykle lehký a volný. Zjistil, že shlíží dolů na své zhroucené tělo, na hlavu a ramena bezvládně spočívající v klíně jeho dcery. Vzlykala, vůbec netušila, že on cítí mír, že bolest je pryč. Soustředila se jen na jeho tělo, na tělo, ve kterém už nebyl, a kývala se sem a tam.

On teď může opustit svou rodinu, když chce. Budou v pořádku. Jen si potřebují zapamatovat, že svá těla také opustí, až přijde jejich čas.

Uvědomil si nádherné světlo, jasnější a krásnější než tisíc sluncí. A přesto se do něj mohl dívat. Někdo v tom světle nebo poblíž mu kynul. Jeho babička! Vypadala tak mladě, radostně a zdravě. Zatoužil jít k ní, a hned se tam ocítl, byl s ní u toho světla.

„To je dobře, že tě zase vidím, můj chlapče," pomyslela si a ta slova se mu objevila ve vědomí. „Byla to dlouhá doba."

Vzala ho do náruče ducha a společně odešli do světla.

Pedrovův příběh o štvanci mě úplně strhl. Pod vlivem smutku nad tím, že opustí dceru, vyzařovala jeho slova na rozloučenou hluboký

žal, který na mě zapůsobil. Zaradoval jsem se však nad jeho povznášejícím setkáním s babičkou.

Kdybych nebyl tak přemožen emocemi toho okamžiku, který ve mně vyvolal tragickou vzpomínku na smrt mého vlastního syna, asi by mi hned svitlo, že mezi Pedrem a Elizabeth je nějaké spojení.

Předtím jsem vyslechl slova dcery. Jako Miriam se Elizabeth kývala sem a tam na zakrvácené zemi, na klíně držela hlavu umírajícího otce a šeptala stejná slova na rozloučenou. Oba příběhy si byly zázračně podobné.

V té chvíli mě však jednak přemohly nové emoce, jednak od Elizabetina líčení téhož příběhu uplynulo už několik týdnů, během nichž jsem se setkal s desítkami jiných pacientů, a tak jsem si tu spojitost vůbec neuvědomil.

Odhalení jejich propletených osudů tak bylo odloženo na jindy.

Mysl mi zaletěla vzpomínkou ke krátkému životu mého prvorozeného syna Adama. Myslím, že to byl můj mentální obraz žalu Pedrovy dcery v tom dávném životě, který tu vzpomínku vyvolal.

Když nám tenkrát časně ráno zavolal doktor z nemocnice, Carole a já jsme se drželi v náručí a kolébali jeden druhého. Adamův život skončil ve třidvaceti dnech. Hrdinská operace srdce jej nemohla zachránit. Plakali jsme, drželi jsme se v objetí a kolébali jsme se. Nic jiného se v té chvíli nedalo dělat.

Náš žal byl drtivý, sahal za hranice fyzické i psychické snesitelností. Nemohli jsme ani dýchat. Každý nádech nás bolel, vzduch jako by se nemohl dostat do plic, protože jsme měli hrudník sevřený v jakémsi korzetu, korzetu žalu, který nešel rozšňěrovat.

Časem se intenzita a ostří našeho smutku pomalu opotřebovaly, ale rána v srdcích zůstala. Narodil se nám Jordán, narodila se Amy a jsou to úžasné a jedinečné děti, ale Adama nenahradily.

Tok času přece jen pomohl. Jako se po klidné hladině rybníka šíří kola, když do něj hodíme těžký kámen, tak se i kola žalu pomalu rozplynou do ztracena. Tak jako ten první kruh těsně objímá hozený kámen, bylo všechno v našem životě spojeno s Adamem.

Časem nám do života vstoupili noví lidé a nové zážitky. Obojí nebylo tak přímo spojeno s Adamem a s naší bolestí. Kola se šíří směrem ven. Více nových událostí, více nových věcí, více nových lidí. Prostor k dýchání. Zase jsme se dokázali zhluboka nadechnout.

Nikdy na tu bolest nezapomenete, ale postupem času s ní dokážete žít.

Setkali jsme se s Adamem po deseti letech v Miami. Mluvil s námi prostřednictvím Catherine, pacientky popsané v *Mnoha životech, mnoha Mistrech*, a naše životy se od té chvíle změnily. Po desetiletí bolesti jsme začali chápat, že duše je nesmrtelná.

11. KAPITOLA

*Mnohokrát náš člověk žije a umírá
nižádná věčnost mu to právo ubírá,
věčnost je v rase a věčnost je v duši
a staré Irsko obojí tuší.
Zemřeš-li v posteli, zemřeš-li ve zbrani,
strachuj se jednoho: opustit blízkého.
Hrobníků práce je veliká dřina,
v každém z nich obrovská síla však dřímá.
Na koho hlínu ve hrobech házejí,
do lidské mysli znovu zas vracejí.*

W. B. Yeats

Elizabeth na známém polohovacím křesle tiše vzlykala. Po tvářích jí stékaly klikaté potůčky maskary. Podal jsem jí papírový kapesníček a ona si jím roztržitě poklepávala na oči, ale černá maskara jí stékala k bradě ještě rychleji.

Právě prožila vzpomínky na svůj život irské ženy, život, který skončil poklidně a šťastně. Jenže ostrý kontrast s jejím současným životem, s jeho ztrátami a zoufalstvím, jí působil bolest. A tak plakala i přesto, že ten život skončil šťastně. Byly to slzy smutku, ne radosti.

Sezení toho dne začalo mnohem méně dramaticky. Elizabeth teprve nedávno znovu nabyla energii a sebedůvěru vstoupit do nového vztahu, tentokrát do krátkodobé známosti se starším mužem. Zpočátku ji přitahoval, protože měl peníze a dobré postavení. Nebyla tam však žádná chemie, aspoň ne na její straně. Hlava ji nabádala, ať

se usadí, ať přijme, že s ním bude zajištěna, zdálo se, že o ni docela stojí, a nikdo jiný v dohledu stejně nebyl.

Elizabetino srdce řeklo ne. Neusazuj se. Nemiluješ ho, a k čemu je život bez lásky?

Argumenty srdce nakonec zvítězily. Tlačil na ni, aby svůj vztah prohloubili, spali spolu, měli k sobě závazky. Elizabeth se rozhodla vztah ukončit. Ulevilo se jí, byla smutná, že je zase sama, ale neměla depresi. Nakonec zvládla rozchod přiměřenou formou. Přesto tu však seděla s červenýma očima, ucpaným nosem a rozmazanou maskarou.

Když jsme zahájili regresní proces, upadla do hlubokého tranzu a já jsem ji znovu vrátil do minulostí. Tentokrát se objevila v Irsku před několika staletími.

Jsem moc hezká," začala popisovat, sotva se uviděla. „Mám tmavé vlasy a světle modré oči... Oblékám se velice prostě a nepoužívám žádná líčidla, nenosím šperky... jako bych se schovávala. Mám světlou pleť, smetanovou."

„Schovávala před čím?" zeptal jsem se v návaznosti na její slova.

Chvilku mlčela, hledala odpověď. „Před svým manželem... ano, před ním. Bože, to je hulvát! Pije a pak je hrubý... Je tak sobecký... Proklínám to manželství!"

„Proč jste si ho vybrala?" zeptal jsem se nevinně.

„Já si ho *nevybrala*... nikdy bych si takového nevybrala. Vybrali mi ho rodiče, kteří jsou teď mrtvi... Oni jsou mrtvi, ale já s ním musím žít dál. Nic jiného mi nezbyvá," řekla a do hněvu v hlase se jí vmísil křehký smutek.

„Máte děti? Žije s vámi ještě někdo?" zeptal jsem se.

„Ne." Její hněv ustupoval, převládá smutek. „Nemůžu mít děti. Potratila jsem... Hodně jsem krvácela... a dostala infekci. Prý už nemůžu mít děti... On se na mě zlobí i za to... Obviňuje mě... že mu nedám syny. Jako by to byla *moje vina*" Zase se rozčílila.

„Bije mě," dodala, najednou úplně tiše. „Mlátí mě jako psa. Nenávidím ho za to." Přestala mluvit a oči její zaplnily slzami.

„Bije vás?" zopakoval jsem.

„Ano,, odpověděla prostě. Čekal jsem, že řekne víc, ale nechtělo se jí. „Kde vás bije?" naléhal jsem. „Po zádech, přes ruce, po tváři. Všude." „Můžete ho zarazit?"

„Občas. Dřív jsem mu to vracela, ale pak mě mlátil ještě víc. Moc pije. Jediné, co můžu udělat, je nechat si to bití líbit. Nakonec ho to přestane bavit... až do dalšího výprasku."

„Podívejte se na něj zblízka," pobídl jsem ji. „Podívejte se mu do očí. Podívejte se, jestli v něm poznáte někoho z vašeho současného života."

Elizabeth zaostřila pohled a obočí se jí nakrčilo, jako kdyby se dívala, i když měla víčka pořád zavřená.

„Znám ho! Je to George... Je to George!"

„Dobrá. Jste zpátky v tom životě. Bití ustalo."

Poznala toho bankéře George, s kterým chodila před rokem a půl. Ten vztah skončil, když se z George vyklubal násilník.

Modely, jako je násilí, mohou přetrvat mnoho životů, pokud nejsou rozpoznány a zrušeny. Na podvědomé rovině si Elizabeth a George na sebe vzpomněli. Znovu se sešli a on se snažil s násilím znovu začít. Jenže Elizabeth za ta staletí získala důležité ponaučení. Tentokrát měla dost síly a sebeúcty skončit ten vztah hned poté, co násilí začalo. Když objevíme kořeny destruktivních modelů z minulých životů, je ještě snazší je zničit.

Podíval jsem se na Elizabeth. Byla zticha. Vypadala smutně a zoufale. Měl jsem dost informací o jejím manželovi násilníkovi, a tak jsem se rozhodl posunout ji v čase dopředu.

„Budu počítat pozpátku od tří do jedné a zlehka vám poklepu na čelo," řekl jsem. „Až to udělám, posuňte se dopředu do dalšího významného bodu toho života. Pořádně na to soustředěte mysl, jak budu počítat. Podívejte se, co se s vámi děje."

Když jsem řekl jedna, začala se blaženě usmívat. Byl jsem rád, že v tom bezútesném životě zasvitlo trochu světla.

„Už zemřel, díky Bohu, a já jsem tak šťastná," vylila si srdce. „Jsem s mužem, kterého miluju. Je tak laskavý a jemný. Nikdy mě neudeří. Milujeme se. Je to velice dobrý člověk. Jsme spolu šťastni." Její blažený úsměv nemizel.

„Jak zemřel váš manžel?" zeptal jsem se.

„V hospodě," odpověděla a přestala se usmívat. „Zabili ho při rvačce. Řekli mi, že ho někdo bodl dlouhým nožem do hrudi. Ten člověk mu musel probodnout srdce. Krev prý byla všude. Nejsem smutná, že zemřel," pokračovala. „Jinak bych Johna nepoznala. John je báječný muž." Vrátil se jí ten zářivý úsměv.

Znovu jsem ji postrčil dopředu. „Běžte dopředu v čase," pobídl jsem ji, „a podívejte se, co se s vámi s Johnem děje. Běžte k dalšímu významnému bodu ve vašich životech."

Byla zticha, procházela roky.

„Jsem velice slabá. Srdce se mi tak chvěje," vydechla. „Nemůžu chytit dech!" Dostala se ke dni své smrti.

„Je tam někde John?" zeptal jsem se.

„Ano, je. Sedí na posteli a drží mě za ruku. Je velice starostlivý, pozorný. Jsme smutní, že umírám, ale zároveň šťastní, že jsme společně prožili tolik šťastných let." Odmlčela se, vzpomínala na ten výjev s Johnem sedícím u její postele. Jen Elizabetin vztah s milovanou matkou se blížil této neuvěřitelné rovině lásky, radosti a důvěrnosti, kterou sdílela s Johnem.

„Podívejte se zblízka na Johna. Podívejte se mu do obličeje a do očí. Podívejte se, jestli v něm poznáváte někoho z vašeho současného života."

Když se pacient podívá do očí té druhé osobě, dochází často a s neochvějnou jistotou k jejímu okamžitému rozpoznání. Ty oči mohou opravdu být oknem do duše.

„Ne," řekla stručně. „Neznám ho."

Odmlčela se a pak promluvila vzrušeným hlasem.

„Moje srdce je vyčerpané," prohlásila. „Tluče už velice nepravidelně. Mám pocit, že teď chci tohle tělo opustit."

„To je v pořádku. Opusťte ho. Řekněte mi, co se s vámi děje."

Za několik okamžiků začala popisovat události následující po její smrti. Obličej měla klidný, dech se uvolnil.

„Vznáším se nad svým tělem, trochu z boku, v rohu místnosti u stropu. Vidím, že John u mého těla ještě sedí. Nechce se pohnout. Bude teď úplně sám. Měli jsme jen jeden druhého."

„Takže jste nikdy neměla děti?" zeptal jsem se kvůli upřesnění.

„Ne, nemohla jsem. Ale to nebylo důležité. Měli jsme jeden druhého a to nám stačilo." Upadla znovu v mlčení, obličej měla pořád klidný, trochu se usmívala.

„Je to tu tak krásné. Uvědomuju si nějaké krásné světlo kolem sebe. Láká mě a já ho chci následovat. Je to krásné světlo. Obnovuje člověku energii!"

„Běžte za ním," souhlasil jsem.

„Putujeme krásným údolím, kolem jsou stromy a květiny. .. Uvědomuju si spoustu věcí, spoustu informací, vědomostí. Ale nechci zapomenout na Johna. *Musím* se na něj pamatovat, a když se naučím všechny ty další věci, mohla bych na něj zapomenout, a já nechci!"

„Budete si pamatovat i Johna," řekl jsem, ale nebyl jsem si úplně jistý. Jaké další vědomosti jí byly předávány? Zeptal jsem se.

„O životech a energiích, o tom, jak využíváme svých životů ke zdokonalení našich energií, abychom se mohli posunout do vyšších světů. Říkají mi o energii a o lásce a že je to totéž... když pochopíme, co láska *opravdu je*. Ale já nechci zapomenout na Johna!"

„Já vám ho připomenu."

„Dobrá."

„Je tam ještě něco?"

„Ne, to je prozatím všechno..." Pak dodala: „Můžeme se o lásce dozvědět víc, když budeme naslouchat intuici."

Ta poslední poznámka možná měla víc významových rovin, hlavně pro mě. Před léty mi Mistři, promlouvající prostřednictvím Catherine, řekli úplně na konec jejího sezení tuto úžasnou věc: „To, co ti říkáme, je prozatím vše. Teď se musíš učit svou vlastní intuicí." A během Catherininy hypnózy už nic nevyjevili.

Elizabeth odpočívala. Ani teď se už nic dalšího nevyjevilo. Probudil jsem ji, a když se její mysl zorientovala v přítomnosti, začala tiše plakat.

„Proč pláčete?" zeptal jsem se jemně.

„Protože jsem ho tak milovala. Myslím, že už nikoho tak milovat nebudu. Ještě jsem nepoznala muže, kterého bych mohla tolik milovat a který by mi lásku vracel stejným způsobem. A jak může být můj život úplný bez takové lásky? Jak můžu být někdy úplně šťastná?"

„To člověk nikdy neví," namítl jsem nepřiliš přesvědčivě.

„*Mohla* byste někoho potkat a znovu se bláznivě zamilovat. Dokonce byste mohla znovu potkat Johna, v jiném těle."

„Jistě," řekla s trochou sarkazmu. Slzy jí pořád tekly. „Jen se mě snažíte povzbudit. Mám větší naději, že vyhraju v loterii, než že ho znovu najdu."

Jak jsem věděl, pravděpodobnost výhry v loterii je čtrnáct milionů ku jedné.

V knize *Časem k vyléčení* popisuju opětovné setkání Ariel s Anthonym.

Opětovné setkání s milovanou bytostí po dlouhém a nedobrovolném odloučení může být zážitkem, na který stojí za to čekat - i když se stává jednou za celá staletí.

Na dovolené na Jihozápadě se jedna moje bývalá pacientka, bioložka Ariel, seznámila s Australanem jménem Anthony. Oba byli citově vyzrálí jedinci, kteří už za sebou měli manželství, a rychle se do sebe zamilovali a zasnoubili se. Když se vrátili do Miami, Ariel navrhla, aby se mnou Anthony absolvoval regresi, jen tak, aby zjistil, jestli se to podaří a „co se bude dít“. Oba byli zvědaví, jestli se Ariel v Anthonyho regresi objeví.

Z Anthonyho se vyklubal skvělý regresní subjekt. Téměř ihned se vrátil do velmi živého života v severní Africe z časů Hannibala, před více než dvěma tisíci lety. Anthony byl v té době příslušníkem velmi pokročilé kultury. Jeho kmen byl světlé pleti, jeho lidé se zabývali tavbou zlata a dokázali používat jako zbraň tekutý oheň, který šířili po hladině řeky. Anthony byl mladý, něco přes dvacet, a nacházel se uprostřed čtyřicetidenní války s jedním sousedním kmenem tmavé pleti, který byl mnohem početnější.

Anthonyho kmen vlastně kdysi vycvičil několik členů nepřátelského kmene ve válčení a jeden z nich teď vedl útok. Sto tisíc nepřátelských útočníků ozbrojených meči a sekýrami překonávalo na lanech velkou řeku a Anthony se svými lidmi rozšířili tekutý oheň na svou vlastní řeku a doufali, že se dostane k útočníkům dřív, než se ti dostanou k nim na břeh.

Napadený kmen nechal kvůli ochraně nasedat většinu žen a dětí do velkých člunů s fialovými plachtami a čluny pak odpluly doprostřed velkého jezera. V této skupině byla Anthonyho mladá a milovaná snoubenka, která měla teprve sedmnáct nebo osmnáct let. Jenže tekutý oheň se najednou vymkl kontrole a čluny začaly hořet. Většina žen a dětí kmene při tom tragickém neštěstí zahynula, včetně Anthonyho snoubenky, kterou vášnivě miloval.

Tragédie podkopala morálku válečníků a napadený kmen byl brzy poražen. Anthony byl jeden z mála, kdo unikl jatcům v podobě krutého boje muže proti muži.

Podařilo se mu zmizet tajnou chodbou, která vedla do bludiště pod velkým chrámem a kde měl, kmen uložený svoje poklady.

Tam Anthony našel dalšího přeživšího, svého krále. Král Anthonymu nařídil, aby ho zabil, a věrný voják Anthony jednal podle královny vůle. Po králově smrti osaměl v tmavém chrámu, kde nakonec na list zlata sepsal dějiny svého lidu a zapečetil je do velké urny nebo džbánu. Nakonec tu zemřel hlady a žalem nad ztrátou snoubenky a svého lidu.

A ještě jedna podrobnost. Jeho snoubenka z té doby se reinkarovala jako Ariel ze současného života. Ti dva se znovu setkali jako milenci po dvou tisících let. Nakonec se konala dlouho odkládaná svatba.

Anthony a Ariel byli od sebe jen asi hodinu, když byl Anthony u mě v ordinaci. Když vyšel, byla síla jejich znovushledání stejná, jako by se nebyli viděli dva tisíce let.

Nedávno se Ariel a Anthony vzali. Jejich náhlé a intenzivní a zdánlivě náhodné seznámení pro ně teď má ještě jeden význam a jejich už tak vášnivý vztah je nasáklý pocitem pokračujícího dobrodružství.

Anthony a Ariel plánují cestu do severní Afriky, kde se budou snažit najít místo svého společného minulého života a případné další podrobnosti. Vědí, že ať najdou cokoli, jen to zvýší dobrodružství, které nacházejí v osobě toho druhého.

12. KAPITOLA

I když možná v budoucím životě nebudu králem, tím lépe: přesto nebudu žít nečinně a navíc sklidím méně nevděku.

Bedřich Veliký

Teď se důkladně potil, už podruhé, i když v ordinaci byla naplno puštěna klimatizace. Pot se mu lil z obličeje, máčel mu košili, stékal po krku. Před chvilkou se chvěl v zimnici a celé tělo se mu třásl. Při malárii to však je normální, střídají se záchvaty zimnice a návaly spalujícího horka. Francisco na tuto smrtící chorobu umíral, sám a tisíce mil od svých drahých. Byl to hrozný, bolestivý způsob smrti.

Pedro začal toto sezení tak, že upadl do hluboce uvolněného hypnotického stavu. Rychle se vrátil časem a prostorem do jednoho minulého života a ihned se začal potit. Snažil jsem se mu osušovat obličej papírovým kapesníčkem, ale bylo to jako chtít zastavit povodeň holýma rukama. Pot se z něj lil dál. Doufal jsem, že žádná fyzická potíže způsobená mohutným pocením neovlivní hloubku a intenzitu jeho stavu tranzu.

„Jsem nějaký muž... s černými vlasy a snědou pletí," líčil přerývaně a zbrocený potem. „Vykládám velkou dřevěnou loď... těžký náklad... Je tu nesnesitelné vedro... Poblíž vidím palmy a chatrné dřevěné stavby... Jsem námořník. .. Jsme v Novém světě."

„Znáte jméno?" zeptal jsem se.

„Francisco... jmenuji se Francisco. Jsem námořník."

Chtěl jsem slyšet jméno toho místa, ale řekl mi svoje jméno v tom životě.

„Víte, jak se to místo jmenuje?" zeptal jsem se znovu.

Chvilku mlčel, jen se mocně potil. „To nevidím," odpověděl.

„Jeden z těch proklatých přístavů... Je tu zlato.

V džungli... někde ve vzdálených horách. Nacházíme ho... něco z toho, co najdu, si můžu nechat.. .To proklaté místo!"

„Odkud jste?" pátrám se po dalších podrobnostech. „Víte, kde je váš domov?"

„Na druhé straně moře," odpověděl trpělivě. „Ve Španělsku. .. odtamtud jsme." Myslel tím ostatní námořníky, kteří s ním vykládali loď v pražícím slunci. „Máte ve Španělsku rodinu?" zeptal jsem se. „Ženu a syna... stýská se mi po nich, ale jsou v pořádku... hlavně díky zlatu, které jim posílám. Žije tam taky moje matka a sestra. Není to lehký život... hrozně se mi po nich stýská."

Chtěl jsem se dozvědět o jeho příbuzných víc. „Vezmu vás zpátky v čase," řekl jsem, „zpátky k vaší rodině do Španělska, do doby, kdy jste byli naposled spolu, před cestou do Nového světa. Poklepu vám na čelo a budu počítat pozpátku od tří do jedné. Až řeknu jedna, budete zpátky ve Španělsku se svou rodinou. Můžete se na všechno rozpomenout. Tři... dva... jedna. Buďte tam!"

Pedrovi se pod víčky pohybovaly oči, jak přehlížel scénu. „Vidím svou ženu a malého synka. Sedíme u jídla... Vidím dřevěný stůl a židle... Matka je tam taky," popisoval.

„Podílejte se jim do tváře, do očí," pobídl jsem ho. „Podívejte se, jestli v nich poznáte někoho ze svého současného života." Dělal jsem si starosti, že posunování mezi životy může Pedra dezorientovat a vymrštít úplně z Franciskovy doby. Zvládl to však hladce.

„Poznávám svého syna. Je to můj bratr... Ano, je to Juan... to je krásné!" Už předtím našel svého bratra jako opata, když byl mnichem. I když jsme je nikde nenašli jako milence, byl Juan pro Pedra přetrvávající milovanou bytostí. Sepětí jejich duší bylo nádherně těsné.

Ignoroval matku a zcela se soustředil na svou mladou ženu.

„Velice se milujeme," komentoval. „Ale nepoznávám ji v tomto životě. Naše láska je velice silná."

Chvilku mlčel, těšil se vzpomínkou na mladou ženu a na hlubokou lásku, kterou spolu prožívali před čtyřmi nebo pěti sty lety ve Španělsku, tak odlišném od toho dnešního.

Ochutná Pedro někdy takovou lásku? Překročí duše Franciskovy manželky staletí a bude tu zase, a pokud ano, setkají se někdy?

Vzal jsem Franciska zpět do Nového světa, kde hledal zlato.

„Vraťte se do toho přístavu," řekl jsem mu, „kde jste vykládal tu loď. Teď se posuňte v čase k další významné události v životě toho námořníka. Až napočítám pozpátku od tří do jedné a poklepu vám na čelo, zaostřete na to všechno - na další významnou událost. Tři... dva... jedna. Jste tam."

Francisco se začal chvět.

„Je mi taková zima!" stěžoval si. „Ale já *vím*, že se ta pekelná horečka vrátí!" Jak jsem předpokládal, za pár okamžiků začalo důkladné pocení nanovo.

„K sakru!" zaklel. „Tohle mě zabije, ta nemoc... a ostatní se na mě vykašlali... Vědí, že to nezvládnou... Vědí, že nemám naděje... že jsem zatracený na tomhle Bohem zapomenutém místě. Dokonce jsme ani nenašli ten zlatý poklad, o kterém přísahají, že tu je."

„Přežijete tu nemoc?" zeptal jsem se tiše.

Byl zticha, čekali jsme. „Zemřel jsem na ni. Nikdy jsem se z džungle nedostal... Ta horečka mě zabije a já se s rodinou už nikdy neshledám. Budou velice zarmoucení... Můj syn je ještě tak malý." Pot se mu teď smísil se slzami. Truchlil nad svou předčasnou smrtí, sám v cizí zemi, nad smrtí z podivné nemoci, před kterou není v silách žádného námořníka se ubránit.

Přiměl jsem ho, aby opustil Franciskovo tělo, a on se nad ním vznášel ve stavu klidu a ztišení, osvobozený od horečky a bolesti, žalu a utrpení. Jeho obličej byl mnohem klidnější a uvolněnější a já jsem ho nechal odpočinout.

Přemýšlel jsem nad tímto modelem ztrát v Pedrovy životech. Tolikrát byl odtržen od svých milovaných. Tolik hoře. Jak se tak prodírá neurčitými a zaraženými mlhami času, dokáže je zase najít? Najde je všechny?

Pedrovy životy obsahovaly mnoho modelů, nejen ztrát. V této regresi se rozpomněl na to, že byl Španělem, ale také anglickým

vojákem, kterého zabil španělský nepřítel, když anglická armáda vnikla do španělské pevnosti. Vzpomněl si na to, že byl mužem, a vzpomněl si i na život coby žena. Prožil život jako válečník i jako kněz. Ztratil lidi a našel je.

Když zemřel jako mnich obklopený svou duchovní rodinou, zrekapituloval ponaučení z toho života.

„Odpuštění je tak důležité," řekl mi. „Každý jsme udělali něco, zač odsuzujeme ostatní... Musíme jim odpustit."

Jeho životy ilustrovaly jeho vzkaz. Musel se poučit z mnoha stran, aby doopravdy pochopil. Všichni musíme. Měníme vyznání, rasu a národnost. Prožíváme životy extrémního bohatství a té nejhorší chudoby, nemocí a zdraví.

Musíme se učit odmítat všechny předsudky a nenávisť. Ti, kdo to neudělají, jednoduše vymění strany a vrátí se do těl svých nepřátel.

V písni „Tears in Heaven" se Eric Clapton ptá, jestli jeho malý syn, který tragicky zahynul při nehodě, bude znát jeho jméno, když se setkají v nebi.

To je univerzální odvěká otázka. Jak poznáme své drahé? Budeme je znát a budou oni znát nás, pokud se znovu setkáme, ať už v nebi, či na zemi znovu ve fyzickém těle?

Mnozí mí pacienti to už podle všeho vědí. Když prožívají minulé životy, podívají se své milované bytosti do očí a vědí. V nebi či na zemi vycítí vibraci nebo energii a ta je stejná jako u jejich milovaného. Nahlédnou do hloubky osobnosti, a existuje i vnitřní poznání - vědění z hloubi srdce. Spojení je navázáno.

Protože jsou to oči srdce, co často vidí první, sama slova nedokážou sdělit poznání duše. Neexistuje váhání nebo zmatek. I když tělo může být hodně jiné než to současné, duše je stejná. Duše se pozná a to poznání je úplné a nade vší pochybnost.

Někdy poznání milovaného může vzniknout v mysli a může se vyskytnout ještě dřív, než srdce vidí. K tomuto typu poznání dochází nejčastěji v případě nemluvnat nebo malých dětí. Udělají charakteristický pohyb nebo utrousí slovo či větu a milovaný rodič či prarodič je okamžitě rozpoznán. Můžou mít identickou jizvu nebo znaménko jako váš milovaný nebo vás jen uchopí za ruku či se podívají tím stejným nenapodobitelným způsobem. Však to znáte.

V nebi nejsou žádná mateřská znaménka. Pomůže tam Claptonovi jeho syn, ptá se Clapton ve své písni. Vezme Erika za ruku? Pomůže mu stát?

V nebi, kde fyzická těla nejsou potřebná, se poznání duše projeví vnitřním věděním, vycítěním zvláštní energie milovaného, světlem nebo vibrací. *Cítíte* je ve svém srdci. Existuje tam hluboká a intuitivní moudrost a vy je poznáte úplně a ihned. Možná vám dokonce pomohou napodobením těla, které měli při své poslední inkarnaci s vámi. Vidíte je, jako se vám jevíli na zemi, často mladší a zdravější.

Clapton dochází k závěru, že najde za nebeskou bránou mír.

Ať už za nebeskou bránou, za bránou vedoucí do vzpomínek na společný minulý život, nebo za bránou vedoucí do budoucích životů se svými milovanými, nebudete nikdy sami. Oni budou vaše jméno znát. Budou vás držet za ruku. Přinesou vašemu srdci mír a vyléčení.

Mí pacienti mi v hlubinné hypnóze pořád a pořád říkají, že smrt není neštěstí. Když zemře nemluvně nebo malé dítě, máme příležitost poučit se o něčem důležitém. To oni se stanou našimi učiteli, učí nás hodnotám, prioritám a především lásce.

Ta nejdůležitější ponaučení často vzejdou z těch nejtěžších dob.

13. KAPITOLA

*Náš zrod je jen spánek a zapomnění;
duše, která s námi vstává, naše hvězda života
z okolního světa není,
ta pochází z daleka,
ne v naprostém nevědomí,
ne v úplné nahotě
na tento svět přicházíme. V oblaku slávy
jdeme od Boha, jenž naším domovem.
Nebesa jsou všude kolem v našem dětství!*

William Wordsworth

I když se Elizabeth podařilo rozpomenout na několik minulých životů, pořád ji trápil smutek. Rozumem už začala přijímat koncepci kontinuity duše a návratu vědomí do dalších fyzických těl. Zažila při té cestě opětovné setkání se spřízněnými dušemi. Matku jí však vzpomínky nevrátily, ne *fyzicky*. Nemohla jí obejmout a popovídat si s ní. Matka jí hrozně chyběla.

Když Elizabeth přišla do ordinace na dnešní sezení, rozhodl jsem se, že zkusím něco jiného, něco, co jsem už se střídavým úspěchem dělal s ostatními pacienty. Jako obvykle jsem jí pomohl dosáhnout stavu hlubinné relaxace. Pak jsem ji vedl k vizualizaci krásné zahrady, nechal ji tam vejít a odpočívat. Když odpočívala, navrhl jsem jí, že se k ní na zahradě připojí další návštěvník a že s ním Elizabeth může komunikovat myšlenkami, hlasem, zrakem, pocity nebo jakýmkoli jiným způsobem.

Všechno, co po tomto okamžiku Elizabeth prožila, pocházelo z její vlastní mysli, ne z mých pobídek.

Usadila se pohodlně v polohovacím křesle z bílé kůže a rychle se dostala do klidného hypnotického stavu. Počítal jsem pozpátku od deseti do jedné, a tak ještě prohloubil její úroveň. Představila si samu sebe, jak schází po točitém schodišti. Když došla až dolů, představila si před sebou tu zahradu. Vešla do zahrady a našla si místo k odpočinku. Já jsem jí řekl o návštěvníkovi a čekali jsme.

Po chvíli si uvědomila, že se k ní blíží krásné světlo. Elizabeth začala ve ztichlé ordinaci tiše plakat.

„Proč pláčete?“ zeptal jsem se.

„Je to moje matka... vidím ji v tom světle. Vypadá tak krásně, tak mladě.“

A přímo k matce ještě dodala: „To je tak hezké, že tě vidím.“ Elizabeth se zároveň usmívala a plakala.

„Můžete s ní mluvit, můžete s ní komunikovat,“ připomněl jsem jí. Od té chvíle jsem už neřekl nic, protože jsem nechtěl rušit jejich setkání. Elizabeth si nevyvolávala vzpomínku ani neprožívala zážitek, který už někdy existoval. Tento zážitek se odehrával teď.

Setkání s matkou se konalo živě a emocionálně v Elizabetině mysli. To, že jejich opětovné shledání existovalo tak mocně v její mysli, propůjčovalo tomuto zážitku značný stupeň reálnosti. Potenciál pomoci vyléčit její smutek byl nyní přítomen.

Několik minut jsme seděli mlčky, ticho přerušoval jen občasné povzdechy. Tu a tam jsem zahlédl, jak se Elizabeth kutálí po tváři slza. Často se usmála. Nakonec začala mluvit.

„Už je pryč," řekla velice klidně. „Musela odejít, ale vrátí se." Zůstala hluboce uvolněná, oči měla pořád zavřené a mluvili jsme spolu.

„Komunikovala s vámi?" zeptal jsem se.

„Ano, řekla mi spoustu věcí. Řekla mi, abych si věřila. Řekla: ‚Věř si. Naučila jsem tě všemu, co potřebuješ vědět!‘"

„Co to pro vás znamená?"

„Že musím věřit svým vlastním pocitům a nedovolit, aby mě pořád ovlivňovali jiní... hlavně *muži*" odpověděla a zdůraznila konec věty.

„Řekla, že muži nade mnou mají převahu, protože si dost nevěřím a dovolím jim to. Dala jsem jim příliš velkou moc a zároveň o ni okradla sebe. To musím přestat dělat. Jsme všichni úplně stejní," řekla mi. „Duše nejsou mužské nebo ženské. Jsi krásná a mocná jako kterákoli jiná duše ve vesmíru. Nezapomínej na to; nenech se rozptylovat jejich fyzickými formami.“ To mi řekla."

„Řekla vám ještě něco?"

„Ano, bylo toho víc," odpověděla, ale neupřesnila to. „Co?" pobídl jsem ji.

„Že mě moc miluje," dodala Elizabeth stydlivě. „Že se má dobře. Že pomáhá mnoha duším na druhou stranu... Že tam vždycky bude pro mě... A ještě jednu věc."

„A to?"

„Že mám být trpělivá. Něco se velice brzy stane, něco důležitého. A já si musím věřit."

„Co se stane?"

„To nevím," odpověděla tiše. „Ale až se to stane, budu si věřit," dodala s rozhodností, kterou jsem u ní předtím nezaznamenal.

Nacházel jsem se v zeleném salonku divadla „Donahue" a sledoval úžasně surrealistický výjev. Seděla tam sedmačtyřicetiletá Angličanka Jenny Cockellová se svým synem Sonnym, kterému bylo pětasedmdesát, a dcerou Phyllis, v té době devětašedesátiletou. Jejich příběh je mnohem lepší než příběh Bridey Murphyho, slavný případ reinkarnace.

Od raného dětství Jenny věděla, že v nedávném minulém životě náhle zemřela a zanechala po sobě osm sirotek. Věděla podrobné údaje o jejich životě na venkově v Irsku počátku dvacátého století. V tom životě se jmenovala Mary.

Jennina rodina se jí smála, ale neměli dost peněz nebo zájmu prozkoumat fantastické historiky dítěte tykající se života v hluboké bídě a tragédii v Irsku před desítkami let. Jenny dospěla a nevěděla, jestli její živé vzpomínky jsou skutečné, nebo ne.

Nakonec měla dostatek prostředků na to, aby začala vlastní výzkum. Našla pět z osmi dětí Mary Suttonové, Irky, která zemřela v roce 1932 na poporodní komplikace po narození osmého dítěte. Děti Mary Suttonové potvrdily mnoho z Jenniných neuvěřitelně podrobných vzpomínek. Zdálo se, že jsou přesvědčeny, že Jenny je opravdu Mary, jejich „mrtvá“ matka.

A já jsem přihlížel jejich opětovnému setkání v zeleném salonku divadla „Donahue“.

Mozek mi přehodil výhybku a já jsem viděl úvodní záběry ze starého televizního seriálu „Ben Casey“. Byl to lékařský seriál z konce padesátých nebo začátku šedesátých let. Moje matka mi svým nenásilným způsobem doporučovala, abych se na něj díval, a neúnavně mě ovlivňovala, abych si jako budoucí životní dráhu vybral medicínu.

Pořad „Ben Casey“ vždycky začínal univerzálními znaky a neurochirurg, starý a zkušený rádce mladého doktora Bena Caseyho, monotónně odříkával: „Muž... Žena... Zrození... Smrt... Nekonečno.“ Nebo něco hodně podobného. Všeobecné záhady, hádanky, na které neexistuje odpověď. Seděl jsem v zeleném salonku těsně předtím, než jsem měl jít do „Donahue“ jako odborník na vzpomínky z minulých životů, a *dostával jsem odpovědi*, které mladému Benu Caseymu a ostatním tenkrát unikly.

Muž? Žena? V průběhu našich životů měníme pohlaví, víru i rasu, abychom se učili ze všech dostupných zdrojů. Všichni jsme tu ve škole. Zrození? Když nikdy doopravdy nezemřeme, pak se nikdy doopravdy nenarodíme. Všichni jsme nesmrtelní, božští a nezničitelní. Smrt není nic jiného než projít dveřmi do jiné místnosti. Pořád se vracíme, abychom získali určité poučení nebo vlastnosti jako láska... odpuštění... porozumění... trpělivost... vnímavost... nenásilí... Musíme se odnaučit jiným vlastnostem, jako jsou strach... hněv... chamtivost... nenávisť... pýcha... ego..., které vyplývají ze

starého stavu. Pak můžeme odmaturovat a z této školy odejít. Máme se po všechen čas na světě něco učit a odnaučovat se. Jsme nesmrtelní, jsme nekoneční, máme vlastnosti Boha.

Když jsem sledoval Jenny a její staré děti, došlo mi ještě víc.

Jak zaseješ, tak sklidiš." Toto pojetí karmy je doslova obsaženo ve všech nejrozšířenějších náboženstvích. Je to pradávna moudrost. Máme odpovědnost k sobě, k ostatním, ke společenství a k planetě.

Jenny popoháněla potřeba starat se o děti a ochraňovat je. Znovu ji to k nim táhlo. Svě drahé nikdy neztrácíme. Neustále se vracíme, jsme pořád a pořád spolu. Láska je tak mocná sjednocující energie!

14. KAPITOLA

Mé heslo zní: Žij tak, abys toužil žít znovu — je to tvoje povinnost — protože každopádně znovu žít budeš!

Nietzsche

Existuje mnoho mostů neboli technik, jak pacientovi pomoci rozpomenout se na minulé životy pomocí hypnózy. Jedním z těchto mostů jsou dveře. Často pacienty uvedu do stavu hlubinné hypnózy a pak je nechám projít dveřmi, které si vyberou, dveřmi do některého minulého života. „Představte si, že stojíte v krásné chodbě nebo hale s velkými nádhernými dveřmi na všech čtyřech stranách. Jsou to dveře do vaší minulosti, dokonce do vašich minulých životů. Možná vás zavedou do duchovních zážitků. Až napočítám pozpátku od pěti do jedné, jedny z těchto dveří se otevřou, dveře do vaší minulosti. Ty dveře vás přitáhnou. Budou vás lákat. Vejděte do nich.

Pět. Dveře se otvírají. Pomůžou vám porozumět všem blokům nebo překážkám v cestě k radosti a štěstí ve vašem současném životě. Vejděte do nich.

Čtyři. Stojíte ve dveřích. Na druhé straně vidíte krásné světlo. Projděte dveřmi a do toho světla.

Tři. Projděte tím světlem. Jste v jiném čase a na jiném místě.

Nedělejte si hlavu s tím, co je představa, fantazie, skutečná vzpomínka, symbol, metafora nebo kombinace toho všeho. Jde o ten zážitek. Oddejte se mu, ať vám na mysli vytane cokoli. Snažte se nepřemýšlet, nesoudit, nekritizovat. Jen se oddejte tomu zážitku. Všechno, co si budete uvědomovat, je dobré. Rozebrat to můžete později.

Dvě. Už jste skoro tam, skoro za tím světlem. Až řeknu ‚jedna‘, buďte tam a připojte se k osobě nebo výjevu na druhé straně světla. Soustřeďte se na to všechno, až řeknu ‚jedna‘.

Jedna! Buďte tam. Podívejte se na svoje nohy a zjistěte, v čem jste obuti. Podívejte se na své oblečení, na svou kůži, na ruce. Je to stejné, nebo jiné? Věnujte pozornost detailům."

Ty dveře jsou jen jedním z mnoha mostů do minulosti. Všechny vedou na totéž místo, do minulého života nebo duchovního zážitku, který je pro danou osobu důležitý v současném životě a v současné situaci. Výtahy, které vás zavezou zpět v čase, cesta nebo cestička nebo dokonce opravdu most mlhovinou času, překročení potůčku, potoka, říčky nebo řeky na druhý břeh, do jiného života, stroj času, kdy pacient ovládá kontrolní panel - to je jen několik příkladů nesčíslných cest či mostů do minulosti. U Pedra jsem použil dveře.

Když se po vynoření ze světla podíval na nohy, zjistil, že místo na ně hledí na velkou kamennou masku nějakého boha.

„Má dlouhý nos a velké zakřivené zuby. Ústa... rty... jsou zvláštní, velké a široké. Oči má kulaté, hluboko posazené a daleko od sebe. Má velice zlý pohled... Ti bozi můžou být krutí.“

„Jak víte, že je to bůh?"

„Je velice mocný."

„Je jich mnoho, nebo jenom jeden?"

„Je jich mnoho, ale tenhle je mocný... Ovládá déšť. Bez deště nemůžeme nic pěstovat," vysvětlil Pedro jednoduše.

„Jste tam? Dokážete se najít?" naléhal jsem. „Jsem tam. Jsem kněz. Vyznám se v nebesích a slunci, měsíci a hvězdách. Pomáhám vytvářet kalendář.“ „Kde tu práci děláte?"

„V nějaké kamenné budově. Má schodiště, které je točité, a malými okny vidíme ven a měříme. Je to velice složité, ale já se v tom dobře vyznám. Spoléhají na mě s měřením... Vím, kdy nastane zatmění slunce."

„To vypadá, že jde o nějakou velice vědecky založenou civilizaci," podotkl jsem.

„Jen zčásti. Je vyspělá v astronomii a architektuře. To ostatní jsou pověry a zpátečnictví," upřesnil. „Jsou tu ještě další kněží a jejich přívrženci, kteří se zajímají jen o moc. Využívají pověr a strachu k oklamání lidí, a udržují tak svou moc. Podporuje je šlechta, která pomáhá ovládat válečníky. Jde o spojenectví, které má udržet moc v rukou několika málo osob."

Doba a kultura, o kterých Pedro mluvil, mohly být starověké, ale postupy řízení a politické spojenectví k získání a udržení moci jsou nadčasové. Ctižádost lidí se asi nikdy nezmění.

Jak využívají pověr k zastrašování lidí?"

„Přírodní pohromy přisuzují jednání bohů. Pak obviňují lidi, že bohy rozhněvali nebo se jim znelíbili... takže pak jsou za přírodní katastrofy jako povodně, sucha, zemětřesení nebo sopečné výbuchy odpovědni lidé. Přitom lidé za to vůbec nemůžou... a bohové taky ne... Jde o přírodní jevy a *ne* o činy rozhněvaných bohů..., ale lidé si to neuvědomují. Jsou nevědomí a vystrašení - vystrašení proto, že se za ty kalamity cítí odpovědni." Pedro se na chvíli odmlčel a pak pokračoval.

„Je chybou svádět naše problémy a naše pohromy na bohy. .. My rozumíme přírodním jevům více než ti lidé. Obvykle víme, kdy začínají a kdy končí. Zatmění slunce je přírodní jev, který lze vypočítat a předvídat. Není to projev hněvu nebo trest bohů... ale oni tohle říkají lidem." Pedro teď mluvil rychle; chrлил slova a pojmy bez mého pobízení.

„Kněží se vydávají za prostředníky komunikace s bohy. Říkají lidem, že jsou jedinými prostředníky, že vědí, co bohové chtějí. Já vím, že to není pravda... jsem jeden z kněží." Chvilku mlčky přemýšlel.

„Pokračujte," vybídl jsem ho.

„Kněží rozvinuli krutý a propracovaný systém obětí k usmíření bohů." Ztišil hlas až do šepotu. „Dokonce obětují lidi."

„Lidi?" opakoval jsem.

„Ano," zašeptal. „Nesmějí to dělat často, protože to lidi naplňuje strachem. Existují rituály pro utopení a rituály pro zabití... Jako by bohové potřebovali lidskou krev!" Pedro zvýšil hlas, protože se zlobil „Manipulují lidmi rituály strachu. Dokonce vybírají, kdo bude obětován. To jim dává stejnou moc, jako mají jejich bohové. Vybírají, kdo má žít a kdo musí umřít."

„Musíte se rituálních obětí účastnit?" zeptal jsem se.

„Ne," odpověděl. „Nevěřím v ně. Nechávejí mě, abych se věnoval svým pozorováním a výpočtům. Dokonce ani nevěřím, že ti bohové existují," zašeptal spiklenecky.

„Ne?"

„Ne. Jak můžou být bohové stejně malicherní a hloupí jako lidé? Když pozoruju nebe a tu krásnou harmonii slunce a měsíce, planet a hvězd... jak by mohla taková inteligence, taková moudrost být zároveň tak malicherná a hloupá? To nemá logiku. Dáváme těm takzvaným bohům naše vlastnosti. Strach, hněv, závist, nenávist - to jsou naše vlastnosti a my je promítáme do těchto bohů. Věřím, že skutečný bůh je daleko nad lidskými emocemi. Skutečný bůh nepotřebuje naše rituály a oběti."

Tato Pedrova dávnověká inkarnace obsahovala velikou moudrost. Mluvil lehce, dokonce i o tabuizovaných tématech, a nezdálo se, že je unavený, a tak jsem ho posunul vpřed.

„Stanete se někdy coby kněz vlivnější osobou?" zeptal jsem se. „Získáte v tomto životě větší moc?"

„Ne, nezískám," odpověděl. „Já bych se takhle nechoval, kdybych měl moc. Já bych lidi vzdělával. Nechal bych je, aby se učili. Přestal bych s oběťmi."

„Ale kněží a šlechta můžou svou moc ztratit," namítl jsem. „Co když je ti lidé přestanou poslouchat?"

„Nepřestanou," řekl. „Skutečná moc pochází z vědění. Skutečná moudrost vědomosti používá uvážlivým a benevolentním způsobem. Ti lidé jsou nevědomí, ale to se může změnit. Nejsou hloupí."

Ten kněz mě poučoval o duchovní politice a já v jeho slovech cítil pravdu.

„Pokračujte," požádal jsem ho po další chvilce mlčení.

„Už tam nic není," odpověděl Pedro. „Už jsem opustil to tělo a odpočívám."

To mě překvapilo. Nepožádal jsem ho, aby tělo opustil. Ještě jsme nezažili scénu smrti a nedošlo k žádnému otřesu nebo traumatické události, která by ho mohla přirozeně vypudit. Vzpomněl jsem si, že do tohoto života vešel neobvyklou cestou, tváří v tvář velkému kamennému obličejí boha deště.

Možná by už další prozkoumávání toho života nebylo k ničemu a Pedrova vyšší mysl to věděla. A tak ho opustil.

Byl by býval skvělým vladařem.

V listopadu 1992 byl Galileo církví očištěn od „zlořečeného kacírství“, které spočívalo v tvrzení, že Země není středem vesmíru, nýbrž že obíhá kolem Slunce. Šetření, jež Galilea očistilo, začalo v roce 1980 a trvalo dvanáct a půl roku. Práce inkvizice z roku 1633 byla o tři sta padesát devět let později konečně napravena. Zabedněnost se bohužel napravuje hodně pomalu.

Zdá se, že všechny instituce jsou zabedněné. Jedinci, kteří se nikdy neptají po důvodech jejich závěrů a systému hodnot, jsou podobně zabednění. Jak mohou přijmout nová zjištění a nové vědomosti, když je jejich mysl obluzena domněnkami a neproověřenými starými názory?

Před lety mi Catherine v hlubokém tranzu řekla: „Naším úkolem je učit se, stát se božskými prostřednictvím vědomostí. Víme tak málo... Věděním se přiblížíme k Bohu a pak můžeme odpočívat. Potom se vrátíme a budeme učit a pomáhat ostatním.“ Vědění může plynout jen do otevřených hlav.

15. KAPITOLA

*Vím, že jsem nesmrtelný. Nepochybně jsem už desettisíckrát zemřel.
Vysmívám se tomu, co nazýváte smrtí, a znám šíři času.*

Walt Whitman

Sny mají mnoho funkcí. Pomáhají zpracovat a integrovat události dne. Poskytují vodítka, často v podobě symbolů a metafor, která pomáhají řešit problémy každodenního života - vztahy, strach, práci, emoce, nemoci a mnohem víc. Mohou nám pomoci při naplňování našich tužeb a cílů, když ne fyzicky, tak aspoň v podobě splněného přání. Vedou nás k rekapitulaci minulých událostí, připomínají nám paralely v přítomnosti. Chrání spánek zastíráním stimulů, jako jsou úzkosti, které by nás jinak probudily. Sny mají také významnější funkce. Mohou fungovat jako cestičky k obnovení potlačených nebo zapomenutých vzpomínek, ať už z dětství, z kojeneckého věku, z prenatalního období nebo dokonce z minulých životů. Útržky vzpomínek z minulých životů se často objevují ve

stavu snění, hlavně v takových snech, ve kterých snící osoba vidí výjevy z let nebo století předcházejících jejímu narození.

Sny mohou být spiritistické nebo předvídací. Tyto konkrétní sny často předvídají budoucnost. Nemusí být úplně přesné, protože budoucnost je systémem pravděpodobného a nevyhnutelného a také schopnost lidí vyložit si sny se velmi liší. Tyto spiritistické nebo předvídací sny mají lidé všech kultur a prostředí. Mnoho lidí je ale šokováno, když se jejich sny doopravdy vyplní.

Vyskytuje se typ spiritistického snu, ve kterém dochází ke komunikaci se vzdálenou osobou. Ta osoba může být naživu a je zeměpisně vzdálena, nebo jde o komunikaci s duší či vědomím někoho, kdo už zemřel, třeba příbuzný nebo milovaný přítel. Podobně lze komunikovat s andělským duchem, učitelem nebo vůdcem. Vzkazy v takových snech jsou obvykle velice výstižné a důležité.

Existují také „cestovní“ sny. Při nich lidé zažijí návštěvu míst, kde nikdy fyzicky nebyli. Podrobnosti toho, co viděli, se mohou později potvrdit. Když takový člověk potom skutečně místo navštíví, i třeba po měsících či letech, může zažít pocit déjàvu, anebo je mu místo povědomé.

Někdy cestovatel ve snu navštíví místa, která jako by na této planetě neexistovala. Tyto sny mohou znamenat daleko víc než jen noční fantazie. Mohou to být mystické nebo spirituální zážitky, přístupné proto, že obvyklé ego a kognitivní bariéry jsou ve spánku a snění uvolněné. Vědomosti a moudrost nabyté při tomto typu cestovatelského snu mohou změnit život.

Toho dne, když začalo nad ránem svítat, měla Elizabeth takový sen.

Elizabeth se přihnala brzo, celá nedočkavá, aby mi mohla vyprávět sen, který se jí té noci zdál. Už na ní nebyla tolik zřejmá úzkost a byla uvolněnější, než jak jsem ji znal. Svěřila se mi, že jí kolegové začali říkat, že vypadá lip, že je milejší a trpělivější, ještě víc než „stará“ Elizabeth z dob před matčinou smrtí.

„To nebyl jeden z mých typických snů,“ zdůraznila. „Tento byl mnohem živější a skutečnější. Pořád si pamatuju všechny podrobnosti, a přitom obvykle většinu snů pěkně rychle zapomenu, jak víte.“

Povzbuzoval jsem předtím Elizabeth, aby si hned po probuzení sny zapisovala. Aby měla u postele sešit a zaznamenala si, co si

pamatuje. To výrazně zlepšuje paměť. Jinak se obsah snu rychle vytrácí. Elizabeth byla líná své sny zapisovat a pokaždé, než přišla do ordinace, zpravidla zapomněla většinu detailů, ne-li celý sen.

Tento sen byl jiný, tak živý, že jí podrobnosti utkvěly v paměti.

„Nejdřív jsem vešla do nějaké velké místnosti. Nebyla tam okna ani lampy nebo lustry. Ale stěny přesto nějak zářily. Vyzařovaly tolik světla, že celou místnost osvítily.“

„Byly ty zdi horké?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ne. Vydávaly světlo, ale ne teplo. Ale nesahala jsem na ně.“

„Čeho dalšího jste si v té místnosti všimla?“

„Věděla jsem, že je to knihovna, ale neviděla jsem police ani žádné knihy. V rohu byla socha Sfingy. Z každé strany sochy stála jedna židle, stará sedadla ze starých časů. Nebyly z moderní doby. Skoro jako trůny z kamene nebo mramoru.“ Chvilku mlčela, bloudila zrakem nahoru a doleva, jak se rozpomínala na starověké židle.

„Proč myslíte, že tam byla ta Sfinga?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Možná proto, že knihovna pomohla pochopit nějaká tajemství. Vzpomněla jsem si na hádanku Sfingy. Co chodí ráno po čtyřech, ve dne po dvou a večer po třech? Člověk. Z nemluvněte, které leze, se stává dospělý, který ve stáří potřebuje hůl. Možná to souvisí s tou hádankou. Nebo s hádankami obecně.“

„To by šlo,“ souhlasil jsem a vybavil jsem si *Oidipa* a své první setkání s touto hádankou.

„Ale i tak tam můžou být další významy,“ dodal jsem. „Co když například ta Sfinga poskytuje vodítko k charakteru knihovny nebo dokonce k její struktuře či umístění?“ Snící mysl může být velmi složitá.

„Nebyla jsem tam tak dlouho, abych to zjistila,“ odpověděla.

„Bylo v té místnosti ještě něco?“

„Ano,“ řekla okamžitě. „Poblíž stál muž v dlouhém bílém rouchu. Myslím, že to byl knihovník. Rozhodoval, kdo může do místnosti vejít, a kdo ne. Mně to z nějakého důvodu dovolil.“

V tomto bodě se už moje praktická mysl neudržela. „Co je to za knihovnu, když tam nejsou knihy?“ vyhrkl jsem.

„To je na tom nejdivnější,“ začala vysvětlovat. „Stačilo, abych jen nastavila ruce dlaněmi vzhůru a kniha, kterou jsem potřebovala, se mi v nich začala formovat! Za okamžik byla moje kniha hotová. Vypadalo to, že vyšla přímo ze stěny a zhmotnila se mi v ruku.“

„Co za knihu jste dostala?“

„Nepamatuju si to přesně. Nějakou knihu o sobě, o mých životech. Bála jsem se ji otevřít.“ „Proč jste se bála?“

„Nevím. Že tam bude něco špatného, za co se třeba budu stydět.“

„Pomohl vám ten knihovník?“

„Ani ne. Jen se začal smát. Pak řekl: „Stydí se růže za své trny?“ A smál se ještě víc.“ „A co bylo pak?“

„Vyvedl mě ven, ale já jsem cítila, že nakonec pochopím, co tím mínil, a vrátím se a nebudu se bát číst ze své knihy.“ Zamyšleně ztichla.

„To byl konec snu?“ pobídl jsem ji.

„Ne. Když jsem odešla z knihovny, šla jsem do třídy, kde jsme měli vyučování. Bylo tam patnáct nebo dvacet dalších studentů. Jeden mladík mi byl velice povědomý, jako by to byl můj bratr... ale nebyl to můj bratr Charles.“ Myslela tím svého současného bratra, který žil v Kalifornii.

„Co za vyučování to bylo?“ „Nevím.“

„Ještě něco?“ zeptal jsem se. Váhavě odpověděla. „Ano.“

Divil jsem se, proč váhá teď, když už ze snu popsala několik velmi neobvyklých výjevů.

„Přišel učitel,“ pokračovala tichým hlasem, blízkým šepotu. „Měl hrozně pronikavé hnědé oči. Jeho oči se změnily do nádherně purpurového odstínu a pak zase do hnědé. Byl velice vysoký, na sobě měl jen bílé roucho. Byl naboso... Přišel ke mně a zahleděl se mi do očí.“ „A pak?“

„Pocítila jsem neuvěřitelnou lásku. Věděla jsem, že všechno bude v pořádku, že všechno, čím projdu, je částí nějakého plánu a že ten plán je dokonalý.“

„Řekl vám to?“

„Ne, nemusel. Ve skutečnosti neřekl nic. Já jsem ty věci jen cítila, ale nějak se mi zdálo, že přicházejí od něho. Cítila jsem všechno. Věděla jsem všechno. Věděla jsem, že se není čeho obávat... nikdy... a on pak odkráčel.“

„Co dál?“

„Připadala jsem si velice lehká. Poslední, co si pamatuju, je to, že jsem se vznášela v oblacích. Cítila jsem se tak milovaná a v bezpečí... Pak jsem se probudila.“

„Jak se cítíte teď?“

„Dobře, ale už se ten pocit vytrácí. Pamatuju si z toho snu všechno, ale ten pocit slábne. Cesta autem sem mi moc nepřidala.“

Každodenní život, který se zase plete do nadsmyslových zážitků.

Napsala mi jedna žena, děkovala za napsání mé první knihy. Informace v knize jí pomohly pochopit a přijmout dva sny, které měla - sny, které se jí zdály v rozmezí více než deseti let. Její dopis byl zničen, když mi ordinaci zdemoloval hurikán Andrew, ale já si ho dobře pamatuju.

Od dětství věděla, že bude mít mimořádné dítě jménem David. Vyrostla, vdala se a měla dvě dcery, syna však ne. Už jí bylo přes třicet a začala se znepokojovat. Kde je David?

V živém snu ji navštívil anděl a řekl: „Můžeš mít svého syna, ale on s tebou bude jen devatenáct a půl roku. Přijímáš?“

Ta žena souhlasila.

Za pár měsíců otěhotněla a brzy se narodil David. Bylo to opravdu mimořádné dítě - milé, citlivé, milující. „Nějaká stará duše,“ říkala.

O svém snu a dohodě s andělem Davidovi neřekla. Pak se stalo, že David v devatenácti a půl roce zemřel na zřídka se vyskytující druh rakoviny mozku. Cítila vinu, prožívala muka, žal ji úplně zdrtil, byla zoufalá. Proč jenom přijala andělovu nabídku? Je nějak odpovědná za Davidovu smrt?

V živém snu měsíc po Davidově smrti se anděl znovu objevil. Tentokrát s ním byl i David a promluvil k ní. „Netrap se tak,“ řekl. „Miluju tě. To já jsem si tě vybral. Ne ty mě.“

A ona pochopila.

16. KAPITOLA

Pádnyým důkazem, že lidé vědí většinu věcí už před narozením, je to, že když jsou dětmi, vstřebávají spousty faktů tak rychle, jako by chtěli ukázat, že se s nimi nesetkávají poprvé, nýbrž že si je pamatují a jen si je znovu vybavují.

Cicero

Byl jsem momentálně zmatený. Pedro v duchu prošel dveřmi do jiného času a na jiné místo. Podle pohybu jeho očí pod zavřenými víčky jsem poznal, že něco pozoruje. „Budete moct mluvit," řekl jsem mu, „a zároveň budete moct zůstat ve stavu hlubokého tranzu a pokračovat v pozorování a prožívání. Co vidíte?"

„Vidím sebe," odpověděl Pedro. „Ležím v noci na louce. Vzduch je svěží, je jasno... vidím spoustu hvězd."

„Jste sám?"

„Ano. Nikde nikdo není."

„Jak vypadáte?" zeptal jsem se, abych se podle podrobností dozvěděl víc o čase a místě, kde se ocitl.

„Jsem to já sám... je mi asi dvanáct... Mám krátké vlasy."

„Jste to vy sám?" zeptal jsem se, pořád mi nedocházelo, že se Pedro pouze vrátil do svého dětství, a ne do minulého života.

„Ano," odpověděl stručně. „Jsem zase v Mexiku, jako malý kluk."

Už jsem to pochopil a trochu jsem změnil taktiku. Zajímaly mě jeho pocity. Chtěl jsem zjistit, proč si jeho mysl vybrala z té široké nabídky právě tuto konkrétní vzpomínku.

„Jak se cítíte?"

„Jsem velice šťastný. Z noční oblohy číší takový mír.

Hvězdy mi vždycky připadaly tak známé a přátelské... Rád pozoruju měnící se konstelace souhvězdí v průběhu ročních období."

„Učíte se o hvězdách ve škole?"

„Ani ne, jen trochu. Ale já si o nich čtu. Většinou je rád pozoruju."

„Ještě někdo ve vaší rodině rád pozoruje hvězdy?" „Ne," odpověděl, „jenom já."

Udělal jsem malou změnu a zaměřil se na jeho vyšší já nebo inteligenci, na jeho širší rozhled, abych se dozvěděl víc o důležitosti této vzpomínky. Už jsem nemluvil k dvanáctiletému Pedrovi.

„Čím je důležitá tahle vzpomínka na noční oblohu?" zeptal jsem se. „Proč si vaše mysl vybrala tuto konkrétní vzpomínku?"

Chvilku mlčel. Vyras jeho tváře se v kalném odpoledním světle zjemnil.

„Ty hvězdy jsou pro mě dar," začal tiše. „Jsou útěcha. Jsou symfonií, kterou jsem předtím slyšel, osvěžují mi duši, připomínají mi to, co jsem zapomněl. Jsou ještě víc," pokračoval, trochu záhadně.

„Jsou cestičkou vedoucí mě k mému osudu... pomalu, ale jistě... Musím být trpělivý a nevybírat si. Scénář už je napsán." Znovu se odmlčel.

Nechal jsem ho odpočinout, protože mě napadlo: Noční obloha je tu daleko déle než lidstvo. Copak jsme všichni v určité rovině neuslyšeli tu dávnou symfonii? Jsou všechny naše osudy řízeny? A pak další myšlenka, velmi prostá, když je vyjádřena slovy, ale ne tak prostá svým významem. I já musím být trpělivý a neplést se Pedrovu osudu do cesty.

Tato myšlenka mi připadala jako pokyn. Ukázalo se, že je to věštba.

Protože pacienti jako Elizabeth a Pedro oživili mnohé mé staré domněnky o životě a smrti a dokonce i o psychoterapii, začal jsem také meditovat nebo aspoň denně přemítat. Ve stavu hluboké relaxace se mi znenadání vynořovaly myšlenky, představy a nápady.

Jednou mě napadla myšlenka, která svou naléhavostí působila jako vzkaz. Potřeboval jsem se podrobně podívat na ty svoje pacienty, kteří podstupovali dlouhodobou terapii, na své chronické pacienty. Viděl bych je teď mnohem jasněji a ten jasný pohled by mě taky naučil víc o sobě.

Pacienti, kteří ke mně teď přicházeli kvůli regresní terapii, vizualizačním technikám a spirituálnímu poradenství, si vedli mimořádně dobře. Co ale ta další skupina, z nichž se mnozí u mě léčili ještě dřív, než jsem začal publikovat své knihy? Proč bych je teď měl vidět jasněji? Co se mám o sobě dozvědět?

Jak se ukázalo, bylo toho hodně. Přestal jsem být těm dlouhodobým pacientům učitelem a místo toho jsem se stal zvykem a berličkou. Mnozí se na mně stali závislými a místo toho, abych je povzbuzoval k nezávislosti, přijal jsem tu starou roli.

I já jsem se na nich stal závislým. Platili účty, lichotili mi, vyvolávali ve mně pocit, že jsem pro ně nenahraditelný, a posilovali zažitou představu o tom, že lékař je v naší společnosti polobůh. Musel jsem čelit svému egu.

Postavil jsem se svým obavám tváří v tvář, bral jsem je jednu po druhé. Peníze nejsou ani dobré, ani špatné, a i když jsou občas důležité, neposkytují skutečné bezpečí. Potřeboval jsem víc víry. Abych mohl riskovat, pustit se do správného činu, musel jsem vědět, že budu v pořádku. Prozkoumal jsem svůj žebříček hodnot, co je v mém životě důležité, a co ne. Když jsem se rozpomněl a přehodnotil

to, v co věřím a jaké hodnoty vyznávám, moje obavy o peníze a zajištění se rozplynuly jako mlha ve slunečním světle. Cítil jsem se v bezpečí.

Podíval jsem se na svou nenahraditelnost a potřebu připadat si důležitý. To je další iluze ega... Jsme všichni duchovní bytosti, vzpomněl jsem si. Všichni jsme si pod svým zevnějškem rovni. Všichni jsme důležití.

Moje potřeba být zvláštní, být milovaný mohla být doopravdy uspokojena jen na duchovní úrovni, v hloubi mě samotného, z její božskosti. Moje rodina mi mohla pomoci, ale jen do určité míry. Mí pacienti určitě ne. Mohl jsem je učit a oni mohli učit mě. Po nějakou dobu jsme si mohli navzájem pomoci, ale nikdy jsme nemohli uspokojit své vzájemné *nejhlubší potřeby*. To je duchovní záležitost.

Lékaři jsou vysoce vyškolení učitelé a léčitelé, ale jen sotva jsou polobozi. Jsme pouze dobře vyškolení lidé. Lékaři jsou paprsky téhož kola jako všichni ostatní, kteří v naší společnosti pomáhají.

Lidé se často schovávají za své profesní nálepky a fasády (doktor, právník, senátor atd.), kterých většinou dosáhli až ve dvaceti či třiceti letech. Musíme si pamatovat, kým jsme byli předtím, než nám přiřkli nějaké tituly.

Neznamená to jen to, že jsme všichni schopni *stát se* milujícími a duchovními lidmi, lidmi, kteří jsou šlechetní, laskaví a plní pohody, naplnění klidem a radostí. My takoví již *jsme*. Jen jsme to zapomněli a naše ego jako by nám bránilo vzpomenout si na to.

Naše vidění je zamlžené. Naše hodnoty jsou naruby.

Mnoho psychiatrů se mi už svěřilo s pocitem, že je pacienti chytili do pastí. Že ztratili radost z toho, že pomáhají.

Připomněl jsem jim, že oni jsou také duchovní bytosti. Jsou uvěznění svými nejistotami a svým egem. I oni potřebují odvahu riskovat a skočit do zdraví a radosti.

17. KAPITOLA

Protože jsme na toto místo přišli různými cestami. Neměl jsem pocit, že jsme se už někdy viděli. Žádně déjá-vu. Myslím si, že jste to nebyla vy, koho jsem viděl v těch levandulových šatech u moře, když jsem

projížděl kolem v roce 1206, ani tenkrát po mém boku v pohraničních válkách. Nebo tam v Gallatinách, před sto lety, když jste se mnou ležela ve stříbrozelené trávě nad horským městečkem. Soudím tak podle přirozené lehkosti, se kterou se pohybujete v elegantních šatech, a způsobu, jakým pohybujete rty, když mluvíte s číšníky v lepších restauracích. Máte něco z těch hradů a katedrál, jejich eleganci a moc.

Robert James Waller

Než jsem pozpátku napočítal od desíti k jedné, Elizabeth upadla do hlubokého hypnotického spánku. Oči se jí pod zavřenými víčky chvěly. Tělo měla ochablé a dech se jí zpomalil do velmi uvolněného rytmu. Její mysl teď byla připravena k cestování časem.

Pomalu jsem ji vrátil, tentokrát jsem použil jako bránu do vzdálené minulosti klidný horský potůček. Překročila ho a vešla do krásného světla. Když jím prošla, ocitla se v jiném čase a na jiném místě, v pradávnm životě.

„Mám na nohou sandály," oznámila mi, když jsem ji vybídl, aby se podívala na nohy. „Nad kotníky jsou připevněné řemínkem. Mám dlouhé bílé šaty nestejně délky. Přes ně mi až ke kotníkům splývá závoj. Rukávy jsou široké a sahají mi k loktům. Na každé paži mám tři zlaté náramky, různě vysoko." Viděla se živě a s přesnými detaily.

„Vlasy mám tmavohnědé a dlouhé, do půli zad... I oči mám hnědé... pleť světlehnědou."

„Jste dívka," usoudil jsem.

„Ano," odpověděla trpělivě.

„Jak asi stará?" „Tak čtrnáct."

„Co děláte? Kde žijete?" střílel jsem otázky, dvě za sebou, než stihla odpovědět na první.

„V prostorách chrámu," odpověděla. „Připravuji se na dráhu léčitelky a budu pomáhat kněžím."

„Víte, jak se ta země jmenuje?" zeptal jsem se.

„Je to Egypt... před dávnými časy."

„Víte rok?"

„Ne," odpověděla. „To nevidím...ale je to velice dávno... pradávno."

Vrátil jsem se k jejím vzpomínkám a zážitkům z té dávné doby.

„Jak jste se k tomu dostala, že vás připravují na dráhu léčitelky a na práci s kněžími?"

„Kněží si mě vybrali, stejně jako ty ostatní. Všechny si nás vybírají podle talentu a schopností... Kněží to o nás vědí už v našem útlém věku.“

Chtěl jsem se dozvědět o tom procesu výběru víc.

„Jak kněží vědí o vašem talentu? Pozorují vás ve škole nebo v rodině?“

„Kdepak,“ opravila mě. „Vědí to intuitivně. Jsou velice moudří. Vědí, kdo vyniká v číslech a měl by se stát stavitelem nebo počtářem nebo pokladníkem. Vědí, kdo umí psát a opisovat. Vědí, kdo má vojenské schopnosti a měl by být vycvičen jako vojevůdce. Vědí, kdo bude dobrým správcem. Takové budou školit na guvernéry a vysoké úředníky. Vědí, kdo má léčitelské a intuitivní schopnosti, a ti jsou připravováni na povolání léčitelů, rádců a dokonce se stanou kněžími.“

„Tak tedy kněží rozhodují, pro jaké povolání lidi vyškolit,“ shrnul jsem.

„Ano,“ souhlasila. „Talent a potenciál předpovídají kněží, když je dítě ještě velice malé. O jeho vzdělání je pak rozhodnuto... Ten člověk nemá jinou volbu.“

„Je vzdělání dopráno každému?“ „Kdepak,“ namítla. „Jen příslušníkům šlechty, těm, kteří jsou příbuzní faraóna.“

„Musíte být příbuzná faraóna?“

„Ano, ale jeho příbuzenstvo je velice rozsáhlé. I vzdálené sestřenice a bratřenci mezi ně patří.“

„Ale co talentovaní lidé, kteří tam nepatří?“ zeptal jsem se. Ten rodinný výběrový systém ve mně budil zvědavost.

„Může se jim dostat nějakého vzdělání,“ vysvětlila zase trpělivě. „Ale takoví lidé můžou být jen pomocníky vůdců. Vůdcové jsou příbuzní královské rodiny.“

„A vy jste příbuzná faraóna?“ zeptal jsem se.

„Jen sestřenice... a dost vzdálená.“

„Ale ne tak moc,“ poznamenal jsem.

„Stačí to,“ odpověděla.

Rozhodl jsem se pokročit dál, protože pacientka, která měla přijít po Elizabeth, dnešní schůzku zrušila, a tak mě čas tak netlačil jako obvykle.

„Je s vámi někdo z rodiny?“

„Ano, bratr. Jsme si velice blízcí. Je o dva roky starší. Také ho vybrali na dráhu léčitele a kněze, jsme tu spolu. Naši rodiče bydlí jinde, a tak je moc dobré, že tu bratra mám... teď ho vidím.“

Riskl jsem další rozptýlení; hledal jsem vodítko k pochopení Elizabetiných vztahů. „Podívejte se mu zblízka do obličeje. Podívejte se mu do očí. Poznáváte v něm někoho z vašeho současného života?“

Zdálo se, že zkoumá jeho tvář. „Ne,“ řekla smutně. „Nepoznávám ho.“

Trochu jsem čekal, že v něm pozná svou milovanou matku nebo třeba bratra či otce. Neidentifikovala ho však.

„Posuňte se v čase vpřed k další důležité události v životě té egyptské dívky. Vzpomenete si na všechno.“ Posunula se v čase vpřed.

„Teď je mi osmnáct. Bratr a já jsme už mnohem dál.“

On má na sobě krátkou zlatobílou halenu. Sahá mu nad kolena... Je velice hezký,“ poznamenala.

„Jak jste mnohem dál?“ zeptal jsem se a nasměroval její soustředění na vzdělání.

„Už jsme si osvojili spoustu dovedností. Pracujeme se speciálními virgulemi. Když je člověk ovládá, dokáže velice urychlit regeneraci tkání a končetin.“ Na chvíli se odmlčela a zkoumala ty virgule.

„Obsahují tekutou energii, která jimi proudí... Ta energie se soustředí do místa regenerace... Můžete ji použít k tomu, aby narostla končetina a zahojila se tkáň, i odumírající nebo mrtvá.“

To mě překvapilo. Ani moderní lékařství nic takového nedokáže, ačkoli příroda ano. Jako třeba mlok nebo jiné ještěrky, kterým znovu naroste utržená končetina nebo ocásek. Nejnovější výzkum o traumatických poraněních míchy teď dospěl k začátkům řízené regenerace nervů, asi čtyři nebo pět tisíc let poté, co Elizabeth pracuje s virgulemi, které dokážou vyvolat regeneraci končetiny nebo tkáně.

Nedokázala popsat, jak ty virgule fungují, mluvila jen o energii. Neměla slovní zásobu ani neznala duchovní pojmy, kterými by to dokázala pochopit a vysvětlit.

Zase začala mluvit a důvod jejího nepochopení se objasnil.

„Tak mi to aspoň tvrdí. Jsem mladá a jsem dívka. Už jsem ty virgule měla v ruce, ale ještě jsem je neviděla pracovat. Ještě jsem nebyla svědkem regenerace... Můj bratr to už viděl. Jemu to dovolí a

až bude starší, dovolí mu získat vědomostí o regeneraci. Moje vzdělávání bude před touto rovinou ukončeno. Nemůžu se na ni dostat, protože jsem žena," vysvětlila.

„Jemu dovolí, aby se naučil regenerovat, a vám ne?" zeptal jsem se.

„Tak to je," řekla. „Jemu dovolí znát vyšší tajemství, ale mně ne."

Odmlčela se a pak dodala: „Já mu to nezávidím. Je to zdejší zvyk... hloupý zvyk, protože já mám lepší schopnosti léčit než spousta mužů."

Ztišila hlas do šepotu.

„On mi stejně ta tajemství prozradí... Slíbil mi to. Taky mě naučí, jak ty virgule fungují... Řekl mi, že oni se snaží oživovat lidi, kteří jsou krátce po smrti!"

„Kteří jsou po smrti?" opakoval jsem.

„Ano, ale musí se to udělat rychle," dodala.

„Jak to dělají?"

„Nevím... Používají několik virgulí. Existuje k tomu speciální zpěv. Tělo musí být v určité poloze. Je toho víc, ale já to nevím... Až se to bratr naučí, řekne mi to." Skončila s vysvětlováním.

Moje logická mysl dospěla k závěru, že lidé, kteří byli domněle oživeni, ještě nebyli skutečně mrtvi, nejspíš jen *blízko* smrti, jako pacienti, kteří se zotavují z prožitku klinické smrti. Vždyť přece v té době neměli přístroje, kterými by mohli kontrolovat funkci mozku. Nedokázali přesně určit absenci mozkové činnosti, což je naše moderní definice smrti.

Můj intuitivní pocit mi řekl, abych tomu věnoval pozornost. Mohou existovat jiná vysvětlení, vysvětlení přesahující mé současné chápání.

Elizabeth pořád mlčela, a tak jsem se znovu chopil otázek.

„Existují ještě jiné formy léčení, které používáte?" zeptal jsem se.

„Je jich mnoho," odpověděla. „Jedna metoda je léčení rukama. Dotýkáme se těla v místě, kde je potřeba něco vyléčit, a posíláme energii přímo tam... prostřednictvím rukou. Někdy ani není potřeba dotýkat se těla. Hledáme nad povrchem těla místa, odkud ucítíme sálat horko. Rozptýlíme horko a urovnáme energii. To horko se musí rozptýlit nad tělem do několika rovin, ne jenom do té nejbližší,"

vysvětlila. Teď mluvila rychle, popisovala prastaré varianty léčebných metod.

„Někdo dokáže léčit mentálně. Vidí postiženou část těla v mysli a mentálně tam vyše energii. Já to ještě neumím," dodala, „ale nakonec se to naučím. Někdo se dotkne spojeným ukazováčkem a prostředníčkem tepny a vyše energii přímo do krevního oběhu. Tak se dostanete až k vnitřním orgánům a vidíte, jak čistící energie odchází člověku z těla prsty u nohou." Elizabeth pokračovala ve svém rychlém a technicky stále dokonalejším vysvětlování.

„Teď pracuji na uvádění lidí do velice hlubokého tranzu a nechávám je, aby sledovali průběh léčení, aby dokončili léčebnou proměnu na mentální úrovni. Dáváme jim nápoje, které pomáhají dostat se hodně hluboko." Na okamžik se odmlčela.

Až na ty nápoje tato poslední technika velice připomíná hypnotické vizualizace, které já a ostatní užíváme koncem dvacátého století, abychom stimulovali léčivý proces.

„Existuje víc metod?" zeptal jsem se. „Ty, které vzývají bohy, jsou vyhrazené jen pro kněze," odpověděla. Já je mám zakázané." „Zakázané?"

„Ano, protože ženy se nemohou stát kněžkami. Můžeme se stát léčitelkami a pomáháme kněžím, ale nemůžeme vykonávat jejich funkci... Některé ženy se nazývají kněžkami a hrají při obřadech na hudební nástroje, ale nemají žádnou moc." S trochou sarkazmu v hlase dodala: „Jsou hudebnice, tak jako já jsem léčitelka; sotva jsou kněží. I Hathor se jim posmívá."

Hathor byla egyptská bohyně lásky, veselí a radosti. Byla také bohyní slavností a tance. Elizabeth pravděpodobně vzpomínala najedno z Hathořiných ezoteričtějších posláních, na to, že byla ochránkyní žen. Hathořin výsměch kněžkám podtrhoval prázdnou velkolepost jejich titulů.

Elizabeth zase zmlkla a moje mysl se obírala paralelami k současnému času. Zdálo se, že skleněné stropy jsou staré jako sám čas.

Podle všeho byla cesta k pokroku v této době primitivního Egypta otevřena jen nemnoha lidem. Příbuzní faraóna, který byl sám pokládán za polovičního boha, se vzdělávat mohli, ale ženy brzo narazily na překážku v podobě příslušnosti ke svému pohlaví. A mužské příbuzenstvo představovalo těch málo privilegovaných.

Elizabeth byla pořád zticha a já jsem ji pobídl: „Běžte v čase vpřed k další důležité události v tom životě. Co vidíte?”

„Jsme teď s bratrem poradci,” poznamenala poté, co postoupila o několik dalších let do budoucnosti. „Stojíme za guvernérem této oblasti a radíme mu. Je skvělý správce a také dobrý vojevůdce. Ale je impulzivní a potřebuje naši intuici a vnitřní vedení... Pomáháme mu s rovnováhou.”

„Jste při té práci šťastná?”

„Ano, je dobré, že jsem s bratrem... A guvernér je obvykle laskavý. Často našich rad uposlechne... Také se věnujeme našemu léčení.” Zdálo se, že je spokojená, až nadšená. Nevdala se, a tak její bratr byl její rodinou. Posunul jsem ji v čase vpřed.

Teď byla očividně rozrušena. Začala plakat, pak přestala. „Už toho vím moc. Musím být silná. Nejde o to, že bych se bála exilu nebo smrti. To vůbec ne. Ale opustit bratra... to je těžké!” Ukápla jí další slza.

„Co se stalo?” zeptal jsem se, trochu polekán náhlým obratem jejího štěstí.

„Guvernérův syn vážně onemocněl. Zemřel dřív, než se stačilo něco podniknout. Guvernér ví o naší práci v oblasti regenerace a o našich pokusech přivést nedávno zemřelé zpátky k životu. Tak *vyžadoval*, abych jeho syna *oživila*. Prý když to neudělám, pošlou mě do trvalého exilu. Znímám to místo. Nikdo se odtamtud nevrátí.”

„A ten syn?” zeptal jsem se váhavě.

„Nemohl být oživen. Nebylo to dovoleno. Tak jsem musela být potrestána.” Byla zase smutná a oči se jí zalily slzami.

„Nemá to logiku,” řekla pomalu. „Mně nikdy nedovolili, abych se učila o virgulích... nikdy mi nedovolili získat vědomosti o regeneraci a oživování. Bratr mě něco naučil, ale to nestačí... Oni nevědí, že mi vůbec něco řekl.“

„Co se stalo s vaším bratrem?”

„Byl pryč, tak ho ušetřili. Všichni kněží byli pryč. Jen já jsem byla po ruce... Vrátil se včas, aby mě ještě uviděl. Já se nebojím exilu nebo smrti, jen toho, že bratra opustím. .. Nemám na vybranou.”

„Jak dlouho jste v exilu?” zeptal jsem se.

„Moc dlouho ne,” odpověděla. „Vím, jak opustit své tělo. Jednou jsem je opustila a už se nevrátila. To byla moje smrt, protože tělo bez duše umírá.” Skočila až k tomuto bodu a mluvila z vyšší perspektivy.

„Je to tak jednoduché?”

„Neexistuje žádná bolest, žádné přerušení vědomí, když si vyberete takovouhle smrt. Proto jsem se smrti nebála. Věděla jsem, že už nikdy bratra neuvidím. Nemohla jsem na tom pustém ostrově dělat svou práci. Nemělo smysl zůstat ve fyzické podobě. Bohové to chápou.“

Ztichla, odpočívala. Věděl jsem, že její láska k bratrovi přežije fyzickou smrt, stejně jako bratrova láska k ní. Láska je věčná. Setkali se znovu po staletích? Setkají se znovu v budoucnu?

Také jsem věděl, že jí tato vzpomínka pomůže ulevit v žalu. Ještě jednou se ocitla ve vzdálené minulosti. Její vědomí, její duše přežily fyzickou smrt a staletí času, aby se znovu vynořily, tentokrát jako Elizabeth. Jestliže ona mohla přežít všechny ty časy, mohla přežít i její matka. Mohli jsme přežít všichni. Nenašla ve starověkém Egyptě svou matku, ale našla milovaného bratra, spřízněnou duši, kterou nemohla poznat v současném životě. Aspoň zatím ne.

Rád si představuju vztahy mezi dušemi jako velký strom s tisíci listů. Ty listy, které jsou na vaší větvičce, jsou vám důvěrně blízké. Můžete mezi sebou dokonce sdílet zážitky, duševní zážitky. Na vaší větvičce mohou být tři nebo čtyři nebo pět listů. Jste také ve velice úzkém vztahu s listy na sousední větvičce. Ty sdílejí společnou končetinu. Jsou vám také blízké, ale ne tolik jako listy na vaší vlastní větvičce. Jste pořád spřízněni s ostatními listy neboli dušemi i na dalších větvích stromu, ale ne tak těsně jako s listy v nejbližším sousedství. Jste všichni součástí jednoho stromu a kmene. Můžete sdílet zážitky. Znáte se. Ale listy na vaší větvičce jsou vám nejbližší.

V tomto krásném lese existuje mnoho dalších stromů. Každý strom je spojen s ostatními kořenovým systémem v zemi. Takže i když je některý list na vzdáleném stromě a vám připadá jiný a daleko, jste s tím listem spojeni. Jste spojeni se všemi listy. A nejtěsněji jste spojeni s listy na vašem stromě. A ještě těsněji s listy, které rostou na vaší větvi. A úplně nejtěsněji s listy na vaší větvičce.

Pravděpodobně jste se setkali se vzdálenějšími listy vašeho stromu v předchozích životech. Nejspíš s vámi byly v nejrůznějších vztazích. Vaše vzájemné působení mohlo být velice krátké. I třicetiminutové setkání vám mohlo pomoci něco se naučit; ať už jen jedné straně, nebo oběma, jak to obvykle bývá. Jedna z těch duší možná byla žebrákem u cesty, kterému jste dali dárek od srdce, a tak jste rozšířili své soucítění s jiným člověkem a umožnili příjemci

zážitek přijímání lásky a pomoci. Vy a ten žebrák jste se možná už nikdy v tom životě nesetkali, a přesto jste součástí toho dramatu. Vaše setkávání se liší délkou - pět minut, hodina, den, měsíc, desetiletí nebo víc – tak jsou duše spojeny. Vztahy se neměří časem, nýbrž tím, co se z nich naučíte.

18. KAPITOLA

Jak zajímavé by bylo napsat příběh muže, který se v předchozím životě zavraždil, a popsat v tom příběhu jeho zážitky ze současného života; jak naráží na tytéž skutky, které se mu nabízely předtím, až dojde k závěru, že musí ty požadavky splnit.. Skutky předchozího života dávají směr současnému životu.

Tolstoj

Cítil, jak mu ten vzkaz vypálil cejch do duše. Živoucí slova se mu navždy otiskla do bytí. Když odpočíval poté, co opustil své roztrhané tělo, oba jsme hloubali nad rozdílnými rovinami významu těchto navenek jednoduchých slov.

Sezení začalo obvyklým způsobem. Vrátil jsem Pedra pomocí rychlé indukce a on se během chvilky dostal do hluboce zklidněného stavu. Dýchal zhluboka a pravidelně a svaly se mu zcela uvolnily. Jeho mysl, zostřená hypnózou, pronikla obvyklými hranicemi prostoru a času a on se rozpomněl na události, které se staly daleko dřív, než se narodil jako Pedro.

„Mám hnědé boty," pozoroval, když se objevil ve fyzických hranicích předchozí inkarnace. „Jsou staré a sešlapané... Jsem muž kolem čtyřicítky," dodal, aniž jsem ho musel pobízet. „Mám pleš a zbytek vlasů mi začíná šedivět. I licousy a bradku už mám prošedivělé. Bradka je krátká a tváře mám oholené."

Věnoval zvýšenou pozornost drobným detailům. Ocenil jsem přesnost jeho popisu, ale zároveň jsem si uvědomoval, že čas běží.

„Pokračujte," poradil jsem mu. „Zjistěte, co v tom životě děláte. Přejděte k další významné události."

„Nosím malé brýle s drátěnými obroučkami," poznamenal, pořád zaujatý svými fyzickými rysy. „Mám široký nos a velice bledou pleť."

Není neobvyklé, že hypnotizovaný pacient nereaguje na moje pokyny. Už jsem zjistil, že ne vždy můžu pacienta vést; někdy musí pacient vést vás.

„Čím jste v tom životě?" zeptal jsem se.

„Jsem lékař," odpověděl rychle, „venkovský lékař. Hodně pracuju. Lidé jsou většinou chudí, ale mně to stačí. Jsou to celkově dobří lidé."

„Znáte jméno místa, kde žijete?"

„Myslím, že je to v této zemi, v Ohio..."

„Víte rok?"

„Myslím, že je tak konec devatenáctého století."

„A jak se jmenujete?" zeptal jsem se opatrně.

„Thomas... jmenuji se Thomas."

„Máte příjmení?"

„Začíná na D... Dixon nebo Diggins nebo nějak tak... Není mi dobře," dodal. „Co se děje?"

Jsem moc smutný... hrozně smutný. Už se mi nechce žít!" Poskočil kupředu ke krizové době. "Proč jste tak smutný?" zeptal jsem se.

„Dřív jsem byl skleslý," objasnil. „Občas mívám tyhle stavy, ale teď je to nejhorší. Takhle zle mi ještě nebylo. Ty dvě věci mě prostě drtí... Už takhle nemůžu dál."

„Jaké dvě věci?" opáčil jsem.

„Zemřel mi pacient. Podlehl horečce. Věřili, že ho zachráním. Dali mi důvěru a já jsem to nezvládl. Zklamal jsem je... Teď přišli o manžela, o otce. Budou muset bojovat o přežití... Nedokázal jsem ho zachránit!"

„Někdy pacient zemře, i když děláme, co můžeme. Hlavně v devatenáctém století," řekl jsem. Paradoxně jsem se snažil ulehčit jeho vině a zoufalství nad něčím, co se stalo před sto lety. Věděl jsem, že Thomas to už prožil a jednal podle svých pocitů. Co se stalo, stalo se. Jenže já jsem pořád mohl pomoci Pedrovi - tím, že mu pomůžu pochopit, tím, že mu pomůžu podívat se na věci s nadhledem a odstupem.

Mlčel. Doufal jsem, že jsem ho nevytrhl ze života lékaře tím, že jsem prováděl terapii zaměřenou na porozumění až za Thomase. Ještě jsem ani nezjistil, jaká další událost předcházela jeho depresi.

„Jaká další událost způsobila váš smutek?“ zeptal jsem se ve snaze vrátit džina zase zpátky do láhve.

„Manželka mě opustila,“ odpověděl. Ulevilo se mi, že zase mluvím s Thomasem.

„Opustila vás?“ opakoval jsem, abych ho povzbudil k řeči.

„Ano,“ odpověděl smutně. „Náš život byl moc těžký. Ani jsme nemohli mít děti. Vrátila se k rodičům do Bostonu... Já se moc stydím... Nemohl jsem jí pomoci. Nedokázal jsem ji učinit šťastnou.“

Tentokrát jsem ani nepřistoupil k terapii pomocí jeho vyšší mysli. Místo toho jsem Thomase požádal, aby se v čase posunul vpřed k další důležité události v tom životě. Můžeme tu terapii udělat později, až bude rekapitulovat tento život ještě ve stavu hypnózy, anebo ještě později, až se z ní vynoří.

„Mám zbraň,“ vysvětlil. „Hodlám se zastřelit a skončit tu mizérii!“

Potlačil jsem nutkání zeptat se ho, proč se rozhodl pro zbraň a ne pro některý z mnoha léků nebo jedů, které měl doktor té doby k dispozici. Rozhodl se k tomu přinejmenším před sto lety. Ta otázka sama byla nejspíš mým způsobem intelektualizace jeho zoufalství, zoufalství tak velkého, že ho vedlo k sebezničení.

„Co se děje potom?“ zeptal jsem se místo toho.

„Už jsem to udělal,“ řekl stručně. „Střelil jsem se do úst a teď vidím svoje tělo... Tolik krve! Tolik krve!“ Už tělo opustil a pozoroval je zpovzdálí.

Jak se cítíte teď?“ zeptal jsem se.

„Zmateně... Pořád jsem smutný... Jsem tak unavený,“ odpověděl. „Ale nemůžu odpočívat. Ještě ne... Někdo tu je kvůli mně.“

„Kdo tam je?“

„Nevím. Někdo velice důležitý. Něco mi chce říct.“ „Co vám říká?“

„Že jsem žil dobře, až do konce. Že jsem ten život neměl ukončit. A zároveň asi ví, že bych to udělal znovu.“

„Ještě něco?“ zeptal jsem se, nehledě k tomu paradoxu. Odpověď teď ke mně dorazila přímo, mnohem mocnějším hlasem. Byl to Thomas, Pedro, nebo někdo jiný? Na okamžik mi blesklo hlavou

pomyšlení na Mistry, kteří mluvili prostřednictvím Catherine. Jen to bylo o několik let později a Catherine tu nebyla.

„Důležité je rozdávat lásku a pomoc druhým, ne ty výsledky. Nabízejte lásku. To je vše, co je potřeba dělat. Milujte se navzájem. Výsledky toho, že rozdáváte lásku, nejsou výsledky, za kterými se pídíte. Výsledky pro fyzické tělo. Musíte léčit srdce lidí.“

Byli jsme oslovováni oba, lékař Thomas i já, a oba jsme dychtivě naslouchali, jak vzkaz pokračuje. Ten hlas byl mocnější, jistější, poučnější než Pedrův.

„Já vás naučím, jak vyléčíte srdce lidí. Pochopíte to. *Milujte se navzájem!*“

Oba jsme cítili sílu těch slov, když nám byla vštěpována. Ta slova byla živá. Nikdy je nezapomeneme.

Později mi Pedro řekl, že živě viděl a slyšel všechno, co ten zářivý návštěvník sděloval - slova, která tančila a světélkovala, jak se přemostovala v prostoru.

Já jsem slyšel táž slova. Byl jsem si jist, že byla míněna i pro mě. Dozvěděl jsem se důležité věci. Rozdávej lásku a soucítění a nezajímej se moc o to, co z toho bude. Nepokoušej se ukončit svůj život dřív, než přijde přirozený konec. Nějaká vyšší moudrost se zabývá výsledky a ví, kdy je pravý čas pro všechno kolem. Svobodná vůle a osud existují současně. Nepoměřuj léčení fyzickými výsledky. Léčení se projevuje v mnoha rovinách, nejen na té fyzické, a skutečné vyléčení se musí projevit na úrovni srdce. Někdy se dozvím, jak léčit srdce lidí. A hlavně: milujte se navzájem. Nadčasová moudrost, snadno pochopitelná, ale uplatňovaná pouze hrstkou lidí.

Mysl mi zalétla zase k Pedrovi. Jeho životy provázela témata odloučení a ztrát. Tentokrát ho vedla k sebevraždě. Dostalo se mu varování, aby nekončil život předčasně. Jenže ztráty se objevily znovu a smutek se vrátil. Bude si to pamatovat, nebo ho zase přemůže beznaděj?

Jak zdrcující je být lékařem, který nedokáže vyléčit svého pacienta! Elizabetin „neúspěch“ ve starověkém Egyptě. Pedrovo zoufalství coby Thomase, lékaře v Ohiu. Mé vlastní bolavé zkušenosti v roli lékaře.

Můj první pocit beznaděje jako lékaře, který nedokázal zastavit nápor zuřící nemoci, se dostavil před více než pětadvaceti lety při mém úplně prvním kolečku na klinice, když jsem byl studentem

třetího ročníku medicíny v Yale. Začal jsem na dětském oddělení a přidělili mi Dannyho, sedmiletého chlapce s velkým Wilmsovým nádorem. Je to maligní nádor jater, který se vyskytuje téměř výlučně v dětství. Čím je dítě mladší, tím lepší je prognóza. Věk sedmi let se nepovažuje pro tuto rakovinu za nízký.

Danny byl můj první skutečný pacient na dráze lékaře. Před ním jsem získával veškeré zkušenosti v učebnách, posluchárnách, laboratořích a během nekonečných hodin vysedávání nad knihami. Ve třetím ročníku jsme šli do nemocnice na praxi. Každého nás přidělili na některé oddělení s opravdovými pacienty. Konec faktů a teorie. Nastal čas pro uplatnění vědomostí v praxi.

Musel jsem Dannymu brát krev kvůli laboratorním testům a staral jsem se o všechny menší procedury, které zkušenější lékaři pokládali za „prkotiny“, ale medikovi ze třetího ročníku připadají velice důležité.

Danny byl báječné dítě a náš vztah byl silný a zvláštní právě proto, že to byl můj první pacient.

Danny bojoval hrdinně. Po silné, ale jedovaté chemoterapii přišel o vlasy. Břicho měl velice nafouklé. Přesto se zotavoval a jeho rodiče i já jsme začali doufat. V té době se z tohoto typu zhoubných nádorů dokázalo vyléčit nemalé procento dětí.

Byl jsem nejmladším členem lékařského týmu. Medik obvykle zná méně klinické medicíny než asistent, sekundární lékař nebo ošetřující lékař, a ti navíc mají neuvěřitelné množství práce. Na druhou stranu má medik víc času na pacienta a jeho příbuzné. Obecně vzato je medik na prvním místě, pokud jde o poznání pacienta a jeho rodiny. Běžně nás pověřovali jednáním s příbuznými a zpravováním pacienta o jeho stavu.

Danny byl můj hlavní pacient a já jsem ho měl moc rád. Proseděl jsem u jeho postele spousty hodin, něco jsme hráli, četl jsem mu nebo jsme si jen tak povídali. Obdivoval jsem jeho odvalu. Taky jsem pobýval s jeho rodiči, často v Dannyho tmavém a strohém nemocničním pokoji. Dokonce jsme spolu jedli v nemocniční jídelně. Rodiče byli vystrašení, ale jeho uzdravování jim dodávalo odvahy.

Najednou nastal drastický obrat k horšímu. Nebezpečná infekce dýchacích cest zaútočila na jeho oslabený imunitní systém. Měl potíže s dechem a jeho jasné oči pomasly a dostaly skelný výraz. Byl jsem odsunut do pozadí zkušenějšími členy lékařského týmu. Dávali mu antibiotika, přestali mu je dávat, změnili druh, ale nic

nepomáhalo. S Dannym to šlo z kopce. Byl jsem s jeho rodiči, kteří se cítili bezmocní a měli strach. Nemoc zvítězila. Danny zemřel.

Byl jsem tak zlomený, že jsem se s rodiči dokázal jen krátce obejmut a říct pár slov. V té době jsem jejich bolest prožíval úplně stejně jako oni. Za tři roky, když mi takhle v nemocnici zemřel můj vlastní syn, jsem chápal všechno lip. Tenkrát jsem ale cítil nějakou neurčitou odpovědnost za Dannyho smrt, jako bych býval mohl udělat něco, cokoli, abych ji odvrátil.

„Nezdar“ v léčbě zasáhne každého lékaře až do hloubi duše. Rozuměl jsem Thomasovu zoufalství.

Na duševní nemoci umírá daleko méně pacientů. A přesto neschopnost pomoci vážně narušenému pacientovi vyvolává stejný pocit zoufalství a beznaděje.

Když jsem byl přednostou Psychiatrického oddělení nemocnice Mount Sinai, léčil jsem krásnou a talentovanou ženu, něco přes třicet. Byla úspěšná v zaměstnání, nedávno se šťastně vdala. Postupně se stala paranoidní a její paranoia se zhoršovala navzdory lékům, terapii a veškerým zákrokům. Ani já, ani žádný jiný lékař, se kterým jsem se radil, nedokázal určit proč, neboť průběh její nemoci a příznaky a testy byly velmi netypické pro schizofrenii, mánií a kterékoli další obvyklé psychózy. Začala mít potíže krátce po výletu na Dálný východ a jeden test prokázal mimořádně vysoké množství protilátek proti nějakému parazitovi. Přesto léky ani psychiatrická léčba nepomohly a její stav se postupně zhoršoval.

A znovu jsem pocítil bodavou bolest bezmoci, beznaděj lékaře, který nedokáže vyléčit.

Rozdávat lásku, snažit se ze všech sil a neznepokojoval se tolik výsledky a závěry, to je ta odpověď. Tento jednoduchý způsob, který mi mluví z duše, je balzámem porozumění, které lékaři potřebují. V jistém smyslu jsem poskytl Dannymu lásku a on mi ji vrátil.

19. KAPITOLA

*Rytířské časy v hrobě spí, starý svět také v něm hyne,
Babylon bylo mé království a ty křesťanská otrokyně.
Viděl tě, vzal a odhodil, tvou hrdou pýchu pokořil...*

A tisíckrát slunce vyšlo zas nad hrobem, kde tvůj život zhas, ten hrob ti dal vykopat právě on, jenž království míval Babylon. Pýchu jsem pošlapal ničivou, stala se nakonec pastí mou. Stará zášť jak smrt věčná je ledové srdce netaje, mé srdce puká zbytečně, že jsi mé touze řekla ne.

William Ernest Henley

Elizabeth byla zklamaná a zoufalá. Její nový vztah trval jen po dvě schůzky. Bob se jí vyhýbal. Znala ho zběžně už přes rok, seznámili se v práci. Byl úspěšný a hezký a měl řadu stejných zájmů jako ona. Řekl jí, že jeho dlouhodobý vztah s vdanou ženou právě skončil. Bob měl za sebou několik krátkodobých známostí, ale vždycky u těch žen něco postrádal. Podle něj se z nich po čase vyklubaly povrchní a neinteligentní osoby, které měly jiný hodnotový žebříček, a on takový vztah ukončil. Jeho vdaná přítelkyně ho vždycky přijala zpátky. Její manžel byl bohatý, ale jejich vztah postrádal vášeň. Nehodlala opustit ani jeho, ani blahobytný život.

„Jsi jiná než ostatní," dušoval se Bob před Elizabeth.

„Máme toho tolik společného." Řekl Elizabeth, že je mnohem inteligentnější než kterákoli jiná, že je krásnější a že ví, že by jejich vztah mohl být trvalý.

Elizabeth přesvědčila sebe samu, že Bob má pravdu. „Celou dobu mi byl nablízku a já si ho nikdy předtím pořádně nevšimla," myslela si. „Někdy máme odpověď přímo před očima a nevšimneme si jí."

Zapomněla, že důvodem, proč si plavovlasého, pohledného Boba nikdy pořádně nevšimla, bylo to, že nikdy v jeho případě nepocítila chemii. Byla osamělá a zoufale toužila po mužské náruči. Naslouchala hlavě a nedbala varování srdce.

Jejich první schůzka se vyvíjela velmi slibně. Zašli si na večeři, na dobrý film a pak si důvěrně povídali na pláži a sledovali čeřící se vlny v chladném svitu měsíce. „Mohl bych se do tebe zamilovat," řekl jí a pokoušel ji slibem, který se nikdy neměl splnit. Její hlava pozorně naslouchala každému slovu, ignorovala nedostatečnou odezvu srdce.

Druhá schůzka se taky zdála příjemná. Bylo jí dobře a vycítila, že jemu taky. Jeho city jí připadaly opravdové, a udělal i narážku na sex někdy v budoucnu. Jenže jí už nezavolal.

Nakonec zavolala ona jemu. Řekl, že ji chce zase vidět, ale že má moc práce a že je těžké najít chvílku času. Ujistil ji, že se v jeho srdci nic nezměnilo. *Chtěl ji vidět*; jen jí nemohl říct kdy.

„Proč si vždycky vybírám takové ztroskotance?“ zeptala se mě. „V čem dělám chybu?“

„Nevybíráte si ztroskotance,“ odpověděl jsem jí. „Je tu hezký a úspěšný muž, který vám řekl, že má zájem a je dostupný. Neobviňujte se.“

Neřekl jsem jí to, ale vnitřně jsem cítil, že má pravdu. Ona si *vybírala* ztroskotance, v tomto případě citového ztroskotance. Ukázalo se, že ten muž nedokáže opustit bezpečí své vdané milenky. Zvolil si, že zůstane závislý a „v bezpečí“. Elizabeth se stala obětí jeho strachu a nedostatku odvahy. Raději dřív než později, pomyslel jsem si. Elizabeth byla silná; však se z toho dostane.

Elizabeth se zeptala, jestli ještě máme čas pokusit se o regresi. Cítila, že má na dosah něco důležitého, a bála se to zjistit, tak jsme pokračovali.

Když se vynořila v jednom pradávnm minulém životě, nebyl jsem si jist, jestli jsme se rozhodli správně.

Uviděla krajinu širých, mírně zvlněných plání a kopců s plochými vrcholky. Zemi jaků a malých čilých koníků, velkých kulatých stanů a kočovných poutníků. Byla to země vášně a byla to země násilí.

Její manžel byl s většinou ostatních mužů pryč, lovil nebo kořistil. Vtom udeřili nepřátelé, přihnali se na koních do osady, kde zůstala jen hrstka mužů. Nejdřív jí zabili rodiče manžela, rozsekali je širokými meči, ostrými jako břitva. Pak kopím probodli její dítě. Trásla se hrůzou. Chtěla také zemřít, ale nebylo jí to přáno. Mladí bojovníci ji zajali, protože byla krásná, a stala se majetkem toho nejsilnějšího. Ušetřili ještě několik mladých žen.

„Nechte mě umřít!“ prosila svého podmanitele, ale ten to nedovolil.

„Teď jsi moje,“ řekl jednoduše. „Budeš žít v mém stanu a budeš moje žena.“

Kromě manžela, kterého už nikdy neviděla, byli všichni její drazí mrtvi. Neměla na vybranou. Několikrát se pokusila utéct, ale rychle ji chytili. Její pokusy o sebevraždu byly podobně zmařeny.

Zatvrdila se a její deprese se změnila v nepřetržitě doutnající hněv, který šířal její schopnost milovat. Chřadla na duchu a sotva

existovala, zatvrzelé srdce uvězněné v živém těle. Žádné vězení by nemohlo být tak pevné a tak kruté.

„Vraťme se v čase," navrhl jsem. „Pojďme do doby, než byla vaše vesnice vypleněna." Počítal jsem od tří do jedné.

„Co vidíte?" zeptal jsem se.

Obličej teď měla vyrovnaný a klidný, když vzpomínala na dětství, na to, jak vyrůstala, smála se a hrála si s chlapcem, kterého si nakonec vzala. Velice toho přítele z dětství milovala a on jí její lásku vracel. Byla klidná.

„Poznáváte toho muže, kterého jste si vzala? Podívejte se mu do očí."

„Ne, nepoznávám," odpověděla nakonec.

„Podívejte se na ostatní ve vaší vesnici. Poznáváte někoho?"

Pozorně si prohlížela příbuzné a přátele z toho života.

„Ano... ano, je tam moje matka!" vydechla Elizabeth šťastně. „Je to matka mého manžela. Jsme si velice blízké. Když mi zemřela moje vlastní matka, přijala mě jako dceru. Poznávám ji!"

„Poznáváte ještě někoho jiného?" zeptal jsem se.

„Bydlí v největším stanu, s praporky a bílým peřím," odpověděla ignorujíc mou otázku.

Obličej se jí zachmuřil.

„Oni ji taky zabili!" hořkovala, protože se vrátila k masakru.

„Kdo ji zabil? Odkud přišli?"

„Z východu, byli za zdí... Tam mě pak odvěkli."

„Znáte jméno jejich země?"

Přemýšlela nad tou otázkou. „Ne. Podle všeho je to někde v Asii, v severní části. Možná západ Číny... máme orientální rysy."

„Tak dobře," odpověděl jsem. „Posuňme se vpřed v čase tohoto života. Co se s vámi děje?"

„Nakonec mě nechali, ať se zabiju. Když jsem zestárla a nebyla už tak hezká," odpověděla téměř bez emocí. „Myslím, že je to už přestalo bavit," dodala.

Teď se vznášela, opustila už svoje tělo.

Požádal jsem ji, ať zrekapituluje svůj život. „Jak to vidíte? Co vám ten život dal? Jaké ponaučení?"

Elizabeth chvíli mlčela. A pak odpověděla: „Naučila jsem se hodně věcí. O hněvu a o tom, když v něm člověk setrvává. Mohla jsem v nepřátelském městě pracovat s dětmi, se starými lidmi, s nemocnými. Mohla jsem je učit... mohla jsem je milovat... ale já jsem

lásku sama sobě nedovolila. Nedovolila jsem si zahnat ten hněv. Nedovolila jsem si znovu otevřít své srdce. A přitom aspoň ty děti byly nevinné. Byly to duše vstupující do tohoto světa. Neměly nic společného s vypleněním mé vesnice, se smrtí mých drahých. A já je přesto taky obviňovala. Přenesla jsem ten hněv i na novou generaci a to je hloupé. Mohlo jim to ubližovat, ale nejvíc ze všeho to ublížilo mně... nikdy jsem si nedovolila začít znovu milovat." Odmlčela se. „A měla jsem tolik lásky na rozdávání.“

Znovu se odmlčela a pak se zdálo, že mluví z ještě vyššího zdroje.

„Láska je jako voda," začala. „Proniká všemi štěrbinami. Kamkoli se dostane, zalije každé volné místo. To my, lidé, ji zastavujeme a děláme tu chybu, že jí stavíme bariéry. A když láska nemůže naplnit naše srdce a naše mozky, když jsme odpojeni od našich duší, které jsou tvořeny láskou, zblázníme se.“

Uvažoval jsem o jejích slovech. Věděl jsem, že láska je důležitá, možná to nejdůležitější na světě. Nikdy mě však nenapadlo, že nepřítomnost lásky může způsobit, že se zblázníme.

Vzpomněl jsem si na slavný experiment s opicemi, který provedl psycholog Hany Harlow. Mlád'ata opic, kterým byl odepřen dotek matek, jejich výchova a láska, se stala úplně asociálními, fyzicky nemocnými nebo dokonce umírala. Nemohla bez lásky přežít, aniž je to nepoznamenalo. Láska není alternativa. Je to nezbytnost.

Obrátil jsem se zase k Elizabeth. „Podívejte se v čase vpřed. Jak vás to, co jste se naučila, ovlivňuje teď? A jak vám může toto ponaučení, toto vzpomínání, pomoci ve vašem současném životě, abyste se cítila šťastnější, klidnější, dokázala víc milovat?"

„Musím se naučit zbavit se hněvu, neseťvát v něm, rozpoznat ho, poznat jeho kořeny a zbavit se ho. Musím cítit, že můžu svobodně milovat, nezdržovat se lásky, a přesto pořád hledat. Ještě jsem nenašla nikoho, koho bych milovala úplně, bez výhrad. Toto je, zdá se, pokaždé problém.“

Půl minuty mlčela. Najednou promluvila mnohem hlubším hlasem, pomaleji než obvykle. V místnosti se jakoby ochladilo.

„Bůh je jeden," začala. Pracně hledala slova. „Všechno je jedna vibrace, jedna energie. Jediný rozdíl je rychlost té vibrace. Takže Bůh a lidé a skály jsou ve stejném vztahu jako pára a voda a led. Všechno, co existuje, je vytvořeno z jediného. Láska láme přehradu a vytváří

jednotu. To, co vytváří bariéry a odloučenost a rozdíly, je nevědomost. Musíte je tyto věci naučit."

To byl konec vzkazu. Elizabeth odpočívala.

Myslel jsem na Catherininy vzkazy, které se tak podobaly Elizabetiným. Dokonce i v místnosti se jakoby ochladilo, když Catherine předávala ty vzkazy, a s Elizabeth to bylo podobné. Přemítal jsem nad jejími slovy. Léčení je akt smíření, odstraňování bariér. To, co způsobuje škodu, je separace. Proč lidem dělá takové potíže pochopit toto pojetí?

I když jsem se svými pacienty provedl přes tisíc individuálních regresí do minulých životů a mnohem větší množství ve skupinách, sám jsem takových zážitků měl jen několik. Stalo se mi to v živých snech a při šia-tzu nebo akupresurní léčbě. Některé jsem popsal ve svých dřívějších knihách.

Když moje žena Carole skončila kurz hypnoterapie, který si udělala kvůli svému zaměstnání sociální pracovnice, provedla se mnou několik regresí do minulých životů jako s pacientem. Chtěl jsem to absolvovat s někým, komu jsem důvěřoval a kdo byl dobře vyškolen.

Léta jsem meditoval, a tak jsem se rychle dostal do hlubokého tranzu. Když mi začaly vzpomínky proudit do mysli, byly především vizuální a docela živé, jako moje sny.

Viděl jsem se jako mladík z bohaté židovské rodiny v Alexandrii někdy v Kristově době. Naše obec, jak jsem věděl, pomáhala financovat obrovská zlatá vrata Velkého chrámu v Jeruzalémě. Moje studia zahrnovala řečtinu a filozofii starověkých Řeků, hlavně pokračovatelů Platóna a Aristotela.

Vzpomněl jsem si na jeden zlomek ze života, kdy jsem byl tím mladíkem. Chtěl jsem si rozšířit své klasické vzdělání cestami do tajných komunit v jižních pouštích a jeskyních Palestiny a severního Egypta. Každá komunita byla jakýmsi typem studijního střediska, kde bylo možno nabýt mystických a ezoterických vědomostí. Některé byly pravděpodobně esejské vesnice. Cestoval jsem velice skromně, měl jsem s sebou trochu jídla a nějaké oblečení. Jinak jsem vše potřebné dostal po cestě. Moje rodina měla peníze a tito lidé nás znali.

Spirituální vědomosti, které jsem získával, byly zajímavé a podnětné a cesta se mi líbila.

Několik týdnů mě na cestě od komunity ke komunitě doprovázel muž mého věku. Byl vyšší než já a měl pronikavé hnědé oči. Oba jsme měli roucha a hlavy omotané šátkem. Vyzařoval z něj klid a když jsme studovali společně s moudrými muži z vesnic, nasával vědomosti mnohem rychleji než já. Pak mě učil, když jsme o samotě tábořili v poušti a sedávali u ohně.

Po několika týdnech jsme se rozdělili. Já jsem odjel studovat do jedné malé synagogy u Velké pyramidy a on pokračoval na západ.

Mnoho mých pacientů včetně Elizabeth a Pedra vzpomínalo na životy v oblasti starověké Palestiny. Mnozí si vzpomněli na život v Egyptě.

Pro ně i pro mě byly ty vzpomínky mimořádně živé a docela reálné.

20. KAPITOLA

Ach, chlapče nebo mladý muži, který se domníváš, že o tebe bohové nedbají, věz, že když se staneš horším, půjdeš k horším duším, a když lepším, půjdeš k lepším a v každém následujícím životě a smrti uděláš a vytrpíš to, co by tobě podobný vytrpěl na tvém místě. Toto je nebeská spravedlnost

Platón

Někdy se vám ty nejvýznamnější události života plíží v patách, než si je uvědomíte, jako když se za vámi v džungli krade šelma. Jak to, že jste si hned nevšimli něčeho tak důležitého? Ta kamufláž má psychologický charakter.

Popření, které se projevuje jako nevidění toho, co máte přímo před očima, je nejlepší zástěrka. Přičtete únavu, citové rozrušení, rozumové nahlížení, duševní únik a všechny další záležitosti mysli, které do toho zasahují. Naštěstí vytrvalost osudu dokáže takovou zástěrku strhnout a rozlišit, co potřebujete vidět, rozlišit, co je v popředí a co v pozadí, jako když se díváte na ty magické prostorové obrázky.

Během posledních patnácti let jsem často léčil páry nebo rodiny, lidi, kteří se navzájem našli v minulých životech. Někdy jsem prováděl regresí s páry, které současně a poprvé zjistily, že spolupůsobily ve stejném minulém životě. Taková odhalení jsou často pro páry šokující. Nikdy dřív nic takového nezažily. Když se ty výjevy odkrývají v mé ordinaci, jsou zticha. Teprve až se proberou z uvolněného, hypnotického stavu, zjistí, že sledovali stejné scény, prožívali stejné emoce. I já si teprve potom uvědomím, že spolu byli v minulosti v nějakém vztahu.

Jenže s Elizabeth a Pedrem bylo všechno opačně. Jejich životy a jejich minulé životy se v mé ordinaci odvíjely nezávisle na sobě a zcela odděleně. Nikdy předtím se nesetkali. Byli každý z jiné země, z odlišných kultur. Přicházeli do ordinace každý v jiný den. Viděl jsem každého zvlášť a jindy, a tak mě ani ve snu nenapadlo, že by mezi nimi mohla být nějaká spojnice. Milovali jeden druhého a ztráceli jeden druhého v průběhu několika životů.

Proč jsem to neviděl dřív? Byl to snad můj osud? Čeká se ode mě, že budu nějaký kosmický dohazovač? Byl jsem nesoustředěný, unavený, odmítal jsem vidět? Vysvětloval jsem si „náhody“ rozumovou cestou? Nebo jsem postupoval podle nějakého předem daného plánu, až jsem došel k bodu, kdy mi začalo svítat?

Jednoho večera mě to napadlo. „Eli?“ To jsem slyšel před několika týdny od Elizabeth v ordinaci.

Toho dne odpoledne si Pedro nemohl vzpomenout na své jméno. V hypnotickém tranzu se ocitl v pradávném životě, o kterém už jednou v ordinaci mluvil. Tenkrát zemřel, když ho vojáci v kožených oblecích vláčeli po zemi. Jeho život vyprchal, když mu milovaná dcera vzala hlavu do klína a rytmicky se ve svém zoufalství kývala sem a tam.

Asi jsme se z toho času měli dozvědět víc. Znovu vzpomínal, jak umíral v její náruči, jak z něj odplýval život. Požádal jsem ho, ať se na ni pozorně podívá, ať se jí zahledí do očí a zjistí, jestli v ní poznává někoho ze svého současného života.

„Ne,“ odpověděl smutně. „Neznám ji.“ „Víte, jak se jmenujete?“ zeptal jsem se a zavedl veškerou jeho pozornost k tomu dávnému životu v Palestině. Přemýšlel. „Ne,“ řekl nakonec.

„Napočítám od tří do jedné a poklepu vám na čelo. Nechte svoje jméno vytanout na mysli, do svého vědomí. Může to být jakékoli jméno, bude to v pořádku.“

Nevytanulo mu žádné.

„Nevím, jak se jmenuju. Nic se mi neobjevuje!“ Mě ale něco napadlo, blesklo mi to hlavou jako tichý výbuch, najednou jasný a živý.

„Eli,“ řekl jsem nahlas. Jmenujete se Eli?”

„Jak to víte?“ odpověděl z pradávných hlubin. „*Je* to moje jméno. Někdo mi říká Elihú a někdo jen Eli... Jak to víte? Byl jste tam taky?”

„Nevím,“ řekl jsem po pravdě. „Jen mě to tak napadlo.“

Ta situace mě velice překvapila. Jak jsem to *věděl*? Už dříve jsem míval spiritistické nebo intuitivní záblesky, ale ne často. Toto mi spíš připadalo, jako bych si něco *pamatoval*, než že jsem dostal spiritistický vzkaz. Pamatoval odkdy? Nemohl jsem to časově zařadit. Moje mysl tu vzpomínku zachytila, ale já ne.

Ze zkušeností jsem věděl, že bych se měl přestat snažit vzpomenout si. Nech to být, pusť to z hlavy, však se ta odpověď za chvíli vynoří.

Chyběl mi jeden důležitý kousek skládky. Cítil jsem jeho absenci, věděl jsem, že objasní důležité spojení, které je potřeba ještě najít. Jenže jaké spojení? Snažil jsem se, nepříliš úspěšně, soustředit na jiné věci.

Večer toho dne se mi kousky té skládky náhle a tiše v mysli poskládaly. Najednou jsem si to uvědomil.

Byla to Elizabeth. Asi před dvěma měsíci si vzpomněla na svůj tragický, ale dojemný život hrncířovy dcery v starověké Palestině. Jejího otce „nešťastnou náhodou“ zabili římsí vojáci, když ho vláčeli uvázaného za koně. Těm vojákům bylo jedno, co se mu stalo. Potlučené tělo se zakrvácenou hlavou chovala na klíně jeho dcera, než zemřel na prašné cestě.

Pamatovala si, jak se v tom životě jmenoval. Jmenoval se Eli.

Mysl mi teď pracovala rychle. Podrobnosti těch dvou palestinských životů do sebe zapadají. Pedrovy a Elizabetiny vzpomínky na tu dobu se dokonale shodují. Popisy vzhledu, události a jména jsou stejná. Otec a dcera.

Už jsem pracoval s mnoha lidmi, obvykle šlo o páry, které se našly pospolu v minulých životech. Mnozí poznali svou spřízněnou duši, cestovali společně časem, aby se zase spojili v současném životě.

Nikdy předtím jsem se neseťkal se spřízněnými dušemi, které se ještě v současném životě neseťkaly. V tomto případě duše, které

cestovaly skoro dva tisíce let, aby zase byly spolu. Došly až sem. Vzdálené od sebe centimetry a minuty, ale ještě se nespojily.

Neměl jsem doma jejich karty, byly založeny v ordinaci, tak jsem se jen snažil rozpomenout, jestli spolu prožili ještě jiné životy. Ne, jako mniši ne. Jeden příběh, ale ne dva, aspoň zatím ne. Ne v Indii na obchodních stezkách, ne ve floridských močálech, ne ve španělských Amerikách zachvácených malárií, ne v Irsku. Na tyto životy jsem si dokázal vzpomenout.

Svitla mi další myšlenka. Možná spolu *byli* v některé té době, ale nepoznali se, protože se ještě nesetkali v přítomnosti. V přítomném životě neznají navzájem svou tvář, jméno, nějaký znak, takže neměli ty tváře z předchozích inkarnací s kým spojit.

Pak jsem si vzpomněl na Elizabetino vyprávění o západní Číně, na ty větrem ošlehané pláně, kde byli její lidé zmasakrováni a kde ji spolu s několika dalšími mladými ženami drželi v zajetí. Stejně pláň Pedro označil jako Mongolsko a vrátil se tam, aby našel svou rodinu, své příbuzné, své lidi povražděné.

Pedro a já jsme usoudili, že jeho mladá žena přišla v tom chaosu a ničení, které tak zoufale líčil, o život. Nepřišla. Byla zajata a odvečena a po zbytek života už neměla spočinout v silné náruči svého mongolského manžela.

A teď se ty silné paže vrátili nebezpečnými závoji času, aby ji znovu objaly a něžně přitiskly k hrudi. Jenže oni to nevěděli. Jen já.

Otec a dcera. Láska od dětství. Manžel a manželka. Kolikrát ještě v historii sdíleli své životy a lásku?

Byli zase spolu, ale nevěděli to. Oba byli osamělí, oba svým způsobem trpěli. Oba umírali hladu, a přitom pro ně byla připravena hostina, ze které ještě nepocítili ani závan vůně, ani neokusili sousto.

Byl jsem v kleštích „zákonů“ psychiatrie, pokud ne v ještě delikátnějších pravidlech karmy. Nejprísnější zákony hovoří o ochraně soukromí a naprosté diskretnosti. Kdyby byla psychiatrie náboženstvím, byla by nediskretnost vůči pacientovi jedním z největších hříchů. Porušení těchto zásad je přinejmenším zneužití úřední moci. Nemohl jsem Pedrovi říct o Elizabeth a Elizabeth o Pedrovi. Ať už si myslíme o karmě nebo duchovních důsledcích vměšování se do svobodné vůle cokoli, důsledky porušení hlavního zákona psychiatrie jsou zcela jasné.

Duchovní důsledky mě nezastrašovaly. Mohl bych je seznámit a další věci nechat osudu. Jenže psychiatrické důsledky mě brzdily.

Co když se mýlím? Co když mezi nimi vznikne vztah, nevydaří se a špatně skončí? Mohli by se zlobit a zatrpknout. Jak by se jejich pocity odrazily na mně jako na terapeutovi, kterému důvěřovali? Zkomplikovalo by to jejich zlepšující se stav? Zmařilo by to veškerou dobrou terapeutickou práci, kterou máme za sebou? Riziko tu určitě bylo.

Musel jsem také prozkoumat své vlastní podvědomé motivy. Ovlivňuje moje potřeba vidět své pacienty šťastnější a zdravější můj úsudek? Ovlivňuje mi ho potřeba vidět je klidné a prožívat život plný lásky? Nutí mě mé vlastní potřeby překročit hranice psychiatrické etiky?

Nejjednodušší by bylo nechat všechno být, neříkat nic. Nevznikne žádná škoda, žádné následky. Když jsi na pochybách, nedělej žádnou škodu.

Podobně těžce jsem se rozhodoval, jestli mám, nebo nemám napsat knihu *Mnoho životů, mnoho Mistrů*. Napsání mé první knihy ohrožovalo celou mou profesionální dráhu. Po čtyřech letech váhání jsem se ji rozhodl napsat.

Ještě jednou jsem se rozhodl riskovat. Zasáhnu. Pokusím se popostrčit osud. Udělám to co nejopatrněji a nejcitlivěji, abych učinil zadost své praxi a svým obavám.

Výjevy a podrobnosti z určitých historických epoch, na které vzpomínali Elizabeth, Pedro a mnoho mých pacientů, jsou si velice podobné. Tyto obrazy nejsou nutně stejné, jak jsme je poznali v nedělní škole, z dějepisných učebnic nebo z televize.

Jsou podobné, protože pocházejí ze skutečných vzpomínek. Carolina Gomezová, bývalá Miss Kolumbie a první vicemiss ze skvělé podívané Miss Universe z roku 1994, si při jedné regresi vzpomněla, že byla nahým mužem, kterého k smrti uvláčeli římsí koně. Tato smrt je podobná jedné z těch, na které si vzpomněl Pedro. Několik dalších pacientů si také vzpomnělo na týž způsob smrti, nejen v dobách Říma, ale bohužel i v mnoha jiných kulturách.

Pacientka z Colorada si vzpomněla, že ji unesli z jejího domorodého amerického kmene a už nikdy svou rodinu neviděla. Nakonec uprchla, ale zemřela v zařízení podobajícím se novodobé psychiatrické léčebně někde na Západě. Je to velice podobné Elizabetinu zážitku v Asii.

Téma rozloučení a ztráty je v regresi do minulých životů běžné. Všichni usilujeme o zahojení svých psychických zranění. Tato

potřeba vyléčit klade důraz na to, abychom se raději rozpomněli na stará traumata, která naši bolest a její příznaky způsobila, než abychom vzpomínali na příjemné a klidné časy, které nezanechaly žádné jizvy.

Občas pracuju se dvěma nebo více lidmi současně. Když to dělám, nenechám ani jednoho mluvit, protože by se mohli rušit. Nedávno jsem v ordinaci prováděl společnou regresi jednoho páru. Jejich tichá regrese zabrala celé sezení a neměli jsme čas projít jejich zážitky.

Dvojice odešla z ordinace a začala srovnávat své postřehy. Bylo to neuvěřitelné, ale oba se vrátili do téže doby. On byl britským důstojníkem ve třinácti koloniích a ona tam žila. Seznámili se a zamilovali se do sebe. Jeho povolali do Anglie a už se nikdy za svou láskou nevrátil. Byla z té ztráty zoufalá, ale nemohla nic dělat. Koloniální společnost a britská armáda se řídily přísnými pravidly a zvyky.

Oba viděli a popsali tu koloniální ženu ve stejných starodávných šatech. Oba stejně popsali loď, na které on odplul do Anglie, a smutné loučení plné slz. Všechny podrobnosti se v jejich vzpomínkách shodovaly.

Jejich vzpomínky také ilustrovaly problémy jejich vztahu v současném životě. Jedním z velkých problémů byl její strach hraničící s obsesí, že se budou muset odloučit, a v jeho případě neustálá potřeba ujišťovat ji, že ji neopustí. Její strach a jeho potřeba neměly žádný základ v realitě jejich současného vztahu. Ten model měl kořeny v koloniálních časech.

Ostatní terapeuti provádějící regrese do minulých životů nacházejí stejné výsledky. Traumata se vyskytují mnohem častěji než klidné vzpomínky. Scény smrti jsou důležité, protože často bývají traumatické. Životy se zdají podobné a důležité scény se zdají podobné, protože stejná témata a stejné lidské nápady se vyskytovaly a vyskytují v každé době a ve všech kulturách.

„Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového.“ (Kazatel 1,9)

21. KAPITOLA

Tím, že věřím v teorii znovuzrození, žiji v naději, že pokud ne v tomto, tak v nějakém dalším zrození budu schopen obejmout všechno lidstvo v přátelském objetí.

Mahátma Gándhí

Zápasil jsem s časem a ten mě držel v sevření. Pedro už měl končit terapii a natrvalo se odstěhovat do Mexika. Pokud se Pedro a Elizabeth brzy nesetkají, budou žít každý v jiné zemi a pravděpodobnost, že se někdy poznají, se výrazně zmenší. Reakce na žal u obou mizela. Fyzické příznaky, jako je kvalita spánku, množství energie a chuť k jídlu, byly u obou pacientů lepší.

Jejich osamělost a beznaděj, že nenašli dobrý vztah plný lásky, zůstaly beze změny.

Protože jsem čekal, že Pedrovu terapii už brzy ukončím, rozhodl jsem se mít s ním sezení už jen jednou za dva týdny. Moc času mi nezbývalo.

Zařídil jsem, aby jejich příští návštěva navazovala jedna na druhou. Podle hodinového rozvrhu toho dne měl Pedro přijít hned po Elizabeth. Každý, kdo vchází ke mně do ordinace nebo odtud odchází, musí projít čekárnou.

Během Elizabetina sezení jsem se bál, že Pedro třeba ten den nepřijde. Stát se může ledacos - porouchá se auto, vyskytne se něco nečekaného, někdo onemocní - a schůzku je potřeba přesunout na jindy.

Objevil se. Vešel jsem do čekárny s Elizabeth. Jejich pohledy se setkaly a spočinuly na tom druhém o něco déle, než je běžné. Vycítil jsem náhlý zájem, záblesk spousty možností, které se skrývají pod povrchem. Nebo to bylo jen zbožné přání na mé straně?

Elizabetina mysl se podle svého zvyku rychle ovládla, řekla jí, že musí odejít, varovala ji, aby se chovala náležitě. Elizabeth zamířila ke dveřím a odešla.

Pokynul jsem Pedrovi a vešli jsme do ordinace.

„Velice hezká žena," poznamenal Pedro, když ztěžka dosedl do velkého koženého křesla.

„Ano," přitakal jsem dychtivě. „Je to i zajímavá osoba."

„To je pěkné," odpověděl hloubavě. Jeho pozornost už byla zaměřena jinam. Zabýval se ukončením naší terapie a přikročení k další fázi svého života. Vytěsnil to krátké setkání s Elizabeth z mysli.

Ani Pedro, ani Elizabeth se k tomu setkání v čekárně už nevrátili. Ani jeden se mě nezeptal na další informace o tom druhém. Moje manipulace byla příliš jemná, příliš prchavá.

Rozhodl jsem se, že to za dva týdny načasuji stejně. Pokud se nerozhodnu být přímější a porušit diskrétnost a nepromluví na rovinu s jedním nebo s oběma, bude to moje poslední šance. Mělo to být Pedrovo poslední sezení, než odjede.

Zase na sebe pohlédli, když jsem ji vyprovázel do čekárny. Tentokrát na sobě spočinuli pohledem ještě delším. Pedro pokývl a usmál se. Elizabeth se na oplátku také usmála. Na okamžik zaváhala, pak vykročila ke dveřím a odešla.

Věř si! pomyslel jsem si, snažil jsem se v duchu Elizabeth připomenout jedno důležité ponaučení. Nezareagovala.

Ani Pedro nezareagoval. Nezeptal se mě na ni. Byl zcela zaujat podrobnostmi svého přesunu do Mexika a ještě téhož dne terapii ukončil.

Možná se to nemá stát, pomyslel jsem si. Oběma bylo líp, i když nebyli šťastni. Třeba to stačilo.

Ne vždy si vezmete za životního partnera tu nejmilovanější bytost. Může jich pro vás být víc než jedna, protože rodiny milovaných bytostí cestují pospolu. Můžete si vybrat jako partnera méně milovanou bytost, takovou, která vás má něco určitého naučit nebo se má něco naučit od vás. Nejmilovanější bytost můžete poznat až později, kdy už jste oba vázáni na své současné rodiny. Nebo máte takové nejsilnější pouto s některým z rodičů, s dítětem či sourozencem. Nebo je to milovaná bytost, která se během vašeho života ještě nevtělila a dohlíží na vás z druhé strany jako anděl strážný.

Někdy je vaše milovaná bytost ochotná a dosažitelná. On nebo ona může rozpoznat tu vášeň a chemii mezi vámi, ta důvěrná a jemná pouta, která naznačují spojení přes mnoho životů. I tak pro vás ale může být jedovatá. Je to záležitost vývoje duše.

Když je jedna duše méně vyvinutá a nevědomější než druhá, může do vztahu vstoupit násilí, chamtivost, žárlivost, nenávisť a strach. Tyto tendence jsou vůči vyspělejší duši toxické, i když pocházejí od milované bytosti. V takovém případě se často vyskytují

představy o záchraně: myšlenka, že ho můžu změnit, že jí můžu pomoci v růstu. Jestliže vám on nedovolí, abyste mu pomáhala, jestli si ona ze svobodné vůle zvolí, že se nebude učit, nebude rozvíjet, je takový vztah odsouzen k záhubě. Možná se naskytne další příležitost v jiném životě, pokud nedojde k probuzení ještě v tomto, třeba později. Pozdější probuzení nejsou žádnou výjimkou.

Někdy se spřízněné duše rozhodnou, že se nebudou brát, když jsou vtěleny. Setkávají se, jsou spolu, dokud nedokončí vyšší dohodnutý úkol, a pak se posunou dál. Každá má pro tento život jiný program, jiný vyučovací plán a nechtějí nebo nepotřebují spolu strávit celý jeden život. Není to žádná tragédie, je to záležitost učení. Život věčný máte společný, ale někdy možná potřebujete, abyste se každý učil v jiné škole.

Spřízněná duše, která je dosažitelná, ale neprobuzená, je tragická postava a může vám způsobit velké trápení. Neprobuzená duše, to znamená, že nevidí život jasně, neuvědomuje si tu spoustu rovin existence. Neprobuzená, to znamená, že neví o duších. Obvykle je to každodenní myšlení, které brání probuzení.

Pořád slyšíme výmluvy rozumu: jsem moc mladý, potřebuji víc zkušeností, nejsem ještě připraven na to, abych se usadil, jsi jiného vyznání (jiné rasy, z jiného kraje, z jiné společenské vrstvy, kulturního zázemí a tak dále). To jsou všechno výmluvy, protože duše žádnou takovou vlastnost nemají.

Ta osoba může rozpoznat chemii. Je tu přitažlivost, ale zdroj chemie je nepochopen. Je klamné věřit, že takovou vášeň, takové rozpoznání milované bytosti a přitažlivost bude snadné najít znovu u jiné osoby. Ne každý den natrefíte na takovou spřízněnou duši. Možná jen jednou nebo dvakrát za život. Boží milost může dobré srdce, milující duši odměnit.

Nikdy si nedělejte starosti s tím, že se setkáte se spřízněnou duší. Taková setkání jsou záležitost osudu. *Dojde* k nim. Po setkání už vládne svobodná vůle obou partnerů. Jaká rozhodnutí se udělají, nebo neudělají, to už je záležitostí svobodné vůle, volby. Méně probuzení učiní rozhodnutí na základě rozumu a všech jeho obav a předsudků. To bohužel někdy vede k bolení srdce. Čím víc je pár probuzený, tím větší je pravděpodobnost, že je jejich rozhodnutí založeno na lásce. Když jsou oba partneři probuzeni, je jejich porozumění plné extáze.

22. KAPITOLA

Cti mě, ó čtenáři, pokud ve mně najdeš zalíbení, protože se asi nevrátím na tento svět

Leonardo da Vinci

Naštěstí mnohem kreativnější mozky, než je ten můj, zkušeně konspirovaly ze vznešených výšin, aby zařídily setkání Elizabeth a Pedra. Opětné shledání bylo předurčeno. Další vývoj událostí byl už na nich.

Pedro cestoval služebně do New Yorku. Po několika dnech měl odjet pracovně na dva týdny do Londýna, kde si měl zároveň dopřát i dovolenou, než se vrátí do Mexika. Elizabeth cestovala do Bostonu na pracovní schůzku a pak měla navštívit spolužačku z vysoké. Cestovali stejnou společností, ale v různých časech. Když Elizabeth došla k bráně, zjistila, že je její let do Bostonu zrušen. Technické potíže, řekli jí. Osud už zapracoval.

Byla rozčilená. Musela zavolat spolužačce a změnit plány. Mohla se dostat letadlem do New Yorku a pak brzo ráno kyvadlovkou do Bostonu. Dopoledne měla velmi důležitou pracovní schůzku, kterou musela stihnout.

Aniž to tušila, tyto změny ji dostaly do stejného letadla, kterým cestoval Pedro. Už jen čekala, až ohlásí její let, když vtom se Pedro blížil k bráně. Koutkem oka ji zahlédl a pak pozorně sledoval, jak se odbavila a usadila se v čekárně. Zcela upoutala jeho pozornost. Poznal ji z jejich krátkých setkání u mě.

Zaplavil ho pocit, že ji zná, vlna zájmu. Soustředil na ni veškerou pozornost, když otevřela knihu. Díval se na její vlasy, sledoval její ruce, jak sedí a pohybuje se, a připadala mu nesmírně známá. Viděl ji jen na okamžik v čekárně, tak proč mu připadá *tak* známá? Určitě se museli potkat už předtím. Mučil mozek pátráním po zasuté vzpomínce, kde ji viděl.

Měla pocit, že ji někdo pozoruje, ale to se jí stávalo často. Snažila se soustředěně číst. Soustředění bylo obtížné po té chvatné změně plánů, ale pomohl jí trénink v meditaci. Dokázala si vyčistit hlavu a zaměřit se na knihu.

Jenže ten pocit, že ji někdo pozoruje, přetrvával. Vzhledla a uviděla, že se na ni upřeně dívá. Zamračila se, ale pak se usmála, protože ho poznala z těch dvou letmých setkání v čekárně. Instinktivně věděla, že ten muž není nebezpečný. Jenže jak to mohla vědět?

Zadívala se na něj trochu déle a pak se vrátila ke knize, ale teď se už vůbec nemohla soustředit na písmenka. Srdce se jí rozbušilo rychleji a dech se zrychlil. *Nezapochybovala* o tom, že je k ní přitahován, že se k ní brzy přiblíží.

Cítila, že se k ní blíží. Představil se a začali si povídat. Ta přitažlivost byla vzájemná, okamžitá a velmi silná. Za pár minut navrhl, že si vymění místa v letadle, aby mohli sedět vedle sebe.

Než se letadlo odlepilo od země, byli už víc než jen známí. Pedro jí připadal tak blízký! Přesně věděla, jak se pohne, co řekne. Elizabeth velice tíhla ke spiritizmu, když byla malá. Metody konzervativní výchovy, které se jí dostalo na Středožápadě, její talent k intuici utlumily, ale všechna tykadla teď měla vybuzená a v plné pohotovosti.

Pedro nemohl odtrhnout oči od jejího obličeje. Ještě nikdy ho tak nezaujaly něčí oči. Měla tak čistý a hluboký pohled. Oči modré jako nebe s tmavou obrubou kolem duhovky poseté drobnými oříškově hnědými skvrnkami, které v té modři připomínaly malé ostrůvky v moři.

Na mysl mu opět přišla slova, která slyšel od té ztrápené ženy v bílých šatech, ženy, která se mu opětovně objevovala ve snech.

„Drž ji za ruku... natáhni se k ní.“

Váhal. Chtěl ji vzít za ruku. Ještě ne, pomyslel si. Vždyť ji sotva znám.

Někde u Orlanda vletěli do bouřky a letadlo se začalo uprostřed noční oblohy houpat. Nenadálá turbulence ji polekala a na okamžik se jí ve tváři objevila úzkost.

Pedro si toho okamžitě všiml a pevněji stiskl ruku, aby ji uklidnil. Věděl, že to pomůže.

Jako by mu srdce zasáhl elektrický výboj.

Elizabeth cítila, že se tím elektrickým proudem probudily celé životy.

Spojení bylo navázáno.

Naslouchejte svému srdci, své vlastní intuitivní moudrosti, když činíte důležitá rozhodnutí, hlavně když se rozhodujete o daru osudu,

jako je spřízněná duše. Osud vám svůj dar položí přímo k nohám, ale co se s ním rozhodnete udělat, to už je na vás. Pokud spoléháte výlučně na rady druhých, můžete se dopustit hrozných chyb. Vaše srdce ví, co potřebujete. Ostatní lidé vidí věci jinak.

Můj otec měl námitky proti mým úmyslům vzít si Carole. Myslel to dobře, ale byl částečně zaslepený svými vlastními obavami. Když se ohlížím zpátky, musím říct, že Carole byla jedním z nejkrásnějších darů osudu, spřízněná duše napříč staletími, která se objevila jako růže, co rozkvetne, když nastane její doba.

Naším problémem bylo to, že jsme byli moc mladí. Seznámili jsme se, když mi bylo teprve osmnáct a měl jsem za sebou první ročník Columbijské univerzity. Carole měla sedmnáct, právě začínala studovat vysokou. Za pár měsíců jsme věděli, že spolu chceme být pořád. Netoužil jsem se stýkat s někým jiným, i když mě rodiče varovali, že jsme ještě moc mladí, že nemám dost zkušeností, abych udělal takové důležité životní rozhodnutí. Necháпали, že moje srdce má zkušenosti nesčetných staletí, že to všechno určitě přesahuje rozumové chápání. Bylo nepředstavitelné, že bychom nebyli spolu.

Otcovo uvažování se vysvětlilo. Kdybychom se s Carole vzali a měli dítě, mohlo by se stát, že nechám školy a všechny mé naděje, že se stanu lékařem, budou tytam. Ve skutečnosti se tohle stalo jemu. V době druhé světové války studoval nultý ročník medicíny na Brooklynské univerzitě, ale mé narození ho přinutilo, aby po skončení vojenské služby nastoupil do práce. Na medicínu se už nikdy nevrátil a jeho sny o tom, že se stane lékařem, se nikdy neuskutečnily. Tyto sny zůstaly trpkým nesplněným potenciálem, který byl pořád nablízku a postupně se připoutával k jeho synům.

Láska rozpouští strach. Naše láska jemně odstranila jeho strach a projekci jeho obav na nás dva. Nakonec jsme se vzali, když jsem měl za sebou první ročník medicíny. Carole právě dokončila střední školu. Otec si Carole zamiloval jako dceru a požehnal našemu manželství.

Když vaše intuice, váš nejvnitřnější pocit, vaše spirituální srdce nepochybně ví své, nenechte se zviklat argumenty ostatních, které jsou založeny na strachu. I když to ostatní někdy myslí dobře, někdy ne, mohou vás svést daleko z vaší cesty.

23. KAPITOLA

Není na tom nic divného, že se narodíte dvakrát místo jednou; všechno v přírodě je vzkříšení.

Voltaire

Elizabeth mi zavolala z Bostonu. Prodloužila si dovolenou. Pedro se vrátil z Londýna, sotva tam vyřídil všechny pracovní záležitosti. Byl také v Bostonu, aby mohl být s Elizabeth.

Začali porovnávat své zážitky z minulých životů, které si oba živě pamatovali. Objevovali jeden druhého, ještě jednou.

„On je opravdu jedinečný," hlásila mi. „Však vy taky," připomněl jsem jí.

Po zážitcích s Elizabeth a Pedrem udělala moje praxe nepopsatelně krásný skok do mystického a magického. Když vedu velké semináře, na kterých je každý účastník obdařen možností zažít stav hluboké relaxace a hypnózy, počet magických událostí nesmírně stoupá.

Škála zážitků sahá daleko za minulé životy a reinkarnace. Krásné spirituální a mystické události se vyskytují často, se silou, která přetváří život. Pro mě je požehnáním, že pomáhám tyto události umožnit. Podívejte se, co se stalo v rozmezí dvou týdnů.

Jedna místní novinářka se zúčastnila víkendové série seminářů a cvičení v Bostonu. Napsala o tom tohle:

Mnoho lidí, kteří se účastnili Weissova semináře o návratu do minulých životů, popisovalo hluboké emocionální a spirituální zážitky. Jedno cvičení bylo obzvlášť působivé.

Weiss dal ztlumit světla a požádal každého v místnosti, ať si najde partnera. Dvojice si pak několik minut hleděly do obličeje a on přitom náležitými pokyny vedl meditaci.

Když cvičení skončilo, dvě ženy, které se nikdy předtím neselekaly, se shodly, že se viděly jako sestra té druhé.

Jedna žena řekla, že pořád viděla v obličeji své partnerky tvář jeptišky. Když to partnerce řekla, žena odpověděla, že měla

předešlého dne při cvičení vzpomínku na minulý život, ve kterém byla jeptiškou.

Nejpozoruhodnější byla jedna zdejší žena, která viděla v partnerčině obličej svého devatenáctiletého bratra, jenž padl ve druhé světové válce. Její partnerkou byla mladší žena z Wisconsinu, která vysvětlila, že si také předešlého dne vzpomněla na minulý život a v něm byla devatenáctiletým mladíkem ve vojenských botách a stejnokroji, který padl ve válce, jež musela být dřív než válka ve Vietnamu. Vyléčení, které ta zdejší žena zažila, bylo v místnosti přímo hmatatelně cítit.

„Láska rozpouští strach," řekl Weiss. „Je to spirituální záležitost. Valium to nedokáže. Prozac taky ne."

A láska léčí zármutek.

Skvělá psychoterapeutka, celulární biologka a autorka odborných knih doktorka Joan Borysenková stála vedle mě a reagovala na mou hlavní přednášku nazvanou „Spirituální implikace terapie minulých životů", kterou jsem přednesl na konferenci v Bostonu.

Modré oči jí jen hrály, když líčila deset let starou příhodu. V té době byla váženou výzkumnou pracovnící na lékařské fakultě Harvardovy univerzity. Během konference o výživě v jednom bostonském hotelu, na které byla jednou z hlavních přednášejících, narazila na svého šéfa, který se účastnil lékařské konference konané ve stejném hotelu. Byl překvapen, že ji tam vidí.

Když se Joan vrátila do práce, šéf jí vyhrožoval. Jestli ještě jednou propůjčí jméno Harvardovy univerzity něčemu tak frivolnímu, jako je konference o výživě, budou její dny na Harvardu sečteny.

Od té doby se časy obrovsky změnily, dokonce i na Harvardu. Nejenže je teď problematika výživy hlavním oborem výuky a výzkumu, ale někteří členové fakulty potvrzují a rozšiřují moje poznatky o terapii reinkarnační regrese...

Další víkend jsem vedl dvoudenní seminář v San Juanu v Portoriku. Účastnilo se ho téměř pět set lidí a opět tam působilo kouzlo. Mnoho lidí mělo vzpomínky z raného dětství, z prenatálního období i z minulých životů. Jeden účastník, uznávaný portorický soudní psychiatr, zažil ještě něco víc.

Při řízené meditaci druhého dne semináře zaznamenal vnitřním zrakem mlhavou postavu mladé ženy. Přistoupila k němu.

„Řekněte jim, že je mi dobře," nařídila mu. „Řekněte jim, že Nataše je dobře."

Psychiatr si připadal „velice hloupě", když celé skupině líčil svůj zážitek. Navíc žádnou Natašu neznal. Už to jméno je v Portoriku raritou. A ten vzkaz od dívky podobající se duchovi neměl žádnou souvislost s tím, co se dělo na konferenci nebo s jeho soukromým životem.

„Má ten vzkaz nějaký význam pro někoho z přítomných?" zeptal se psychiatr publika.

Najednou vzadu v posluchárně vykřikla nějaká žena: „Moje dcera! Moje dcera!"

Její dcera, která před šesti měsíci jako dvacetiletá náhle zemřela, se jmenovala Ana Natalia. A matka, pouze její matka, jí říkala „Natašo".

Ten psychiatr se s Natašou ani s její matkou nikdy předtím nesešel ani o nich neslyšel. On i Natašina matka byli z toho mimořádného zážitku úplně vyvedeni z míry. Když se vzpamatovali, Natašina matka mu ukázala dceřinu fotografii. Psychiatr zase zbledl. Byla to táž mladá žena, kterou viděl jako mlžnou postavu a jejíž ohromující vzkaz měl předat.

Následující víkend jsem vedl seminář v Mexico City. Znovu mě obklopilo to nádherné kouzlo. Ten známý pocit, při kterém naskakuje husí kůže, se opakoval s ohromující pravidelností.

Po meditaci nějaká žena v publiku začala plakat radostí. Právě prožila vzpomínku na minulý život, kdy její současný manžel byl jejím synem. Ona byla středověkým mužem, otcem, který syna opustil. V přítomném životě se její manžel pořád strachoval, že ho opustí. Ten strach neměl žádný racionální základ. Ona mu nikdy odchodem ani nevyhrožovala. Neustále ho ujišťovala, že ho nemíní opustit, ale jeho obrovská nejistota ho ničila a otravovala oběma vztah.

Teď pochopila skutečný zdroj manželova strachu. Běžela mu to zatelefonovat a znovu ho ujistila, že ho už nikdy neopustí.

Vztahy se někdy dají vyléčit neuvěřitelně rychle.

Druhého dne, když seminář končil a já jsem podepisoval knihy, přišla řada i na jednu ženu, která tiše plakala.

„Strašně moc vám děkuju," zašeptala, když mi podávala ruku. „Ani nevíte, co jste pro mě udělal! Deset let mě hrozně bolelo v zádech. Chodila jsem po doktorech tady v Houstonu i v Los Angeles. Žádný mi nedokázal pomoci a já trpěla jako zvíře. Včera při regresi jsem se viděla jako voják, kterého bodli do zad, mezi lopatky. Právě tam, kde mě to pořád tak bolelo. Ta bolest pominula, poprvé za *deset let*, a teď mě to nebolí!"

Byla tak šťastná, že se smála a plakala zároveň a nemohla přestat.

V poslední době lidem říkám, že regresní terapie může trvat týdny či měsíce, než se objeví výsledek, a že se nemají nechat odradit, když se jim zdá, že to jde moc pomalu. Tato paní mi připomněla, že výsledek se může dostavit také neuvěřitelně rychle.

Když odešla, říkal jsem si, jaké další zázraky asi budoucnost přinese.

Čím více sleduji své pacienty a účastníky seminářů, jak vyvolávají vzpomínky z minulých životů, čím více jsem svědkem jejich magických a mystických zážitků, tím více si připomínám, že pojetí reinkarnace je jen most.

Terapeutické výsledky přejití takového mostu jsou neoddiskutovatelné. Lidem se uleví, i když v minulé životy nevěří. Ani terapeutova víra není důležitá. Vzpomínky se vynoří a symptomy se vysvětlí.

Jenže spousta lidí se upne na most a nezajímá je, co je za ním. Lpí na drobných detailech, jménech, historické přesnosti. Jde jim hlavně o to, aby odhalili co nejvíc detailů z co největšího počtu minulých životů.

Tito lidé pro stromy nevidí les. Reinkarnace je most k větším vědomostem, moudrosti a porozumění. Připomíná nám, co si s sebou bereme, a co ne, proč jsme tady a co musíme dokončit, abychom se posunuli dál. Připomíná nám to neuvěřitelné vedení a pomoc na té cestě i to, že se naši milovaní vrací, aby nás provázeli a pomohli nám to břímě ulehčit.

24. KAPITOLA

Vida, že existuji na světě, věřím, že budu v té či oné podobě existovat vždy; a i přes všechny nesnáze, které s sebou lidský život zákonitě nese, nebudu nic namítat proti svému novému vydání, leč v naději, že „errata“ toho předešlého budou opravena.

Benjamin Franklin

V průběhu let se mnozí mí pacienti stali mými učiteli. Neustále mě obdarovávají svými příběhy a zážitky, dary svých vědomostí a duchovního porozumění. Někteří se stali mými přáteli a dělí se se mnou o své životy i o svůj dar.

Před mnoha lety, ještě dřív, než vyšla kniha *Mnoho životů, mnoho Mistrů*, ale už po mé práci s Catherine a řadou následujících pacientů s regresí, mi jedna pacientka přinesla dva vzkazy. Obdržela je ve snu a po probuzení si je zapsala. Byly od Phila, člověka, kterého jsem také vídal ve snech a později jsem ho popsal v první knize. Tato pacientka o mých zážitcích ze snů nevěděla. „Náhoda“, že jméno bylo shodné, byla zajímavá.

Pocházely ty vzkazy z jejího podvědomí? Z vnějšího zdroje jako Philo? Ze zapomenuté vzpomínky nebo z něčeho, co četla či slyšela někdy dřív? Možná na tom nezáleží. Moje dcera Amy řekla asi toto: „Realita je to, co existuje, a to existovalo v její mysli.“ Moje vzkazy od Phila taky hovořily o mysli.

Pro BLW. Mysl každého z nás dokáže obsáhnout všechny další věci, ale nedokáže poznat samu sebe. Proto ať ona řekne, co je zač a z čeho, jestli je duch nebo krev nebo oheň nebo jiná látka, nebo jen to, jestli je hmotná, nebo nehmotná.

Nevíme, kdy duše vstupuje do těla. Děláte dobrou práci, když vedete lidi k tomu, aby ten okamžik poznali. Je to dobrý začátek.

Váš přítel Philo

Další vzkaz přišel za týden a týkal se povahy Boha.

Pro BLW. Také nesmíme zapomenout, že nadpřirozená Bytost je jedinou příčinou, otcem a stvořitelem vesmíru. Že naplňuje všechny věci nejen Jeho myšlenkou, ale i Jeho bytím.

Jeho bytí není vyčerpáno do vesmíru. On je nade vším a všude.

Můžeme říci, že ve vesmíru jsou jen jeho síly, on je zahrnuje. Všechno, co ty síly činí, dělá *On jejich prostřednictvím*.

Teď jsou viditelné, působí v celém světě. Z jejich aktivity získáváme klíč k povaze Boha. Utkvělá myšlenka Philo

Uvědomuju si obrovskou pravdu těchto slov, ať pocházejí z jakéhokoli zdroje.

Setkal jsem se se slavnými okultně založenými lidmi a médii, knězi a guru a hodně jsem se toho od nich naučil. Někteří jsou neuvěřitelně talentovaní, a někteří ne.

Pochopil jsem, že mezi okultními schopnostmi a úrovní duchovního vývoje neexistuje přímý vztah. Vzpomínám si na rozhovor, který jsem měl s Edgarem Mitchellem, známým astronautem a badatelem v oblasti paranormálních jevů. Edgar ve své laboratoři zkoumal jedno slavné médium, které dokázalo ovlivňovat energii a působit na střelku kompasu a dokonce pohybovat předměty silou své mysli, kterémuž jevu se říká telekineze. Edgar usoudil, že i přes tyto mimořádně vyvinuté psychické schopnosti charakter a osobnost tohoto média určitě neodpovídají vysoké úrovni duchovního vědomí. Byl první, kdo mě upozornil na to, že psychické schopnosti a duchovní vývoj nemusí být nutně spojeny.

Věřím, že psychické schopnosti některých lidí stoupají, když se tyto lidé rozvíjejí duchovně, když se stávají víc a víc vědomím. Je to spíš nahodilý zisk než podstatný krok. Lidské ego by se nemělo stát domýšlivým jen kvůli tomu, že úroveň psychických schopností člověka stoupá. Cílem je naučit se něco o lásce a soucítění, o dobru a dobročinnosti, ne se stát slavným médiem.

I terapeuti se mohou stát mimořádně citlivými na okultní jevy, když si to při práci s pacienty dovolí. Někdy dokážu zachytit psychický dojem, intuitivní vědomosti nebo dokonce fyzické dojmy pacienta, který sedí v křesle proti mně.

Před pár lety jsem léčil jednu mladou Židovku, která byla mimořádně zoufalá. Cítila se nepatřičně, jako by byla v nesprávné rodině. Když jsem s ní mluvil, začal jsem pociťovat ostrou bolest uprostřed obou dlaní, a nemohl jsem zjistit proč. Podíval jsem se na opěrky koženého křesla, v němž jsem seděl. Nebyla tam žádná trhlina v kůži, nic ostrého, neměl jsem nejmenší důvod pro takovou bolest. Ta přesto pořád sílila a dlaně mě začaly úplně pálit. Podíval jsem se

na ně, avšak známky otlacení, šrám či něco podobného jsem tam neviděl.

Pak mě najednou napadlo: Je to, jako by mě přibíjeli na kříž. Rozhodl jsem se, že se jí zeptám, co to znamená. „Co pro vás znamená ukřižování? Máte nějaké spojení s Ježíšem?" Podívala se na mě, očividně zbledla. Od svých osmi let chodila tajně do kostela. Rodičům nikdy neřekla, že se vnitřně cítí být katoličkou.

Ten pocit v dlaních a spojení, které jsme navázali, obojí pak mé pacientce pomohlo zbavit se životního břemene a dozvědět se, že není blázen, že není abnormální, že její pocity mají základ v realitě. Nakonec pochopila a vyléčila se. Našli jsme silně působící minulý život, který prožila před dvěma tisíci lety v Palestině.

Všichni máme schopnosti média, všichni jsme guru. Jen jsme to zapomněli.

Jedna pacientka se mě ptala na Sai Babu, slavného indického svatého muže. Jde o vtělení, boží inkarnaci, sestoupení božské podstaty na zem ve vtělené podobě?

„Nevím," odpověděl jsem, „ale cožpak v jistém smyslu nejsme všichni bohové?"

Jsme bohové. Bůh je v nás. Neměli bychom být znepokojeni okultními schopnostmi, protože ty jsou pouhými rozcestníky na cestě. Potřebujeme vyjádřit své božství a svou lásku dobrými skutky, službou.

Nikdo by asi neměl být guru někoho jiného déle než měsíc nebo dva. Opakované cesty do Indie nejsou nezbytné, protože jde o reálnou cestu.

U každého člověka je to něco jiného, co přispěje k jeho vlastním nadmyslovým prožitkům, díky čemu si začne uvědomovat to božské, chápat, že život je mnohem víc, než co je viditelné pouhým okem. Člověk často nevěří tomu, co nevidí.

Naše cesta vede dovnitř. Je proto mnohem obtížnější, mnohem bolestnější. Jsme odpovědní za to, co se sami naučíme. Ta odpovědnost nemůže být přenesena na někoho jiného, na auru. Království Boží je v každém z nás.

Epilog

Jsem přesvědčen, že tak, jak jsem zde teď, jsem tady už byl tisíckrát předtím, a doufám, že se ještě tisíckrát vrátím.

Goethe

Občas se mi Elizabeth a Pedro ozvou. Vzali se a jsou šťastni, žijí v Mexiku, kde se Pedro kromě svého podnikání věnuje také politice. Elizabeth se stará o jejich krásnou holčičku, která má dlouhé hnědé vlasy a moc ráda trhá na zahradě květiny a honí se za motýly, kteří kolem ní poletují.

„Děkuju za všechno," napsala mi Elizabeth nedávno. „Jsme tak šťastni a tolik vám za své štěstí dlužíme."

Já si myslím, že mi nedluží nic. Nevěřím v náhody. Pomohl jsem jim, aby se setkali, ale oni by se stejně setkali, i kdyby mé pomoci nebylo. Je to osud.

Když je lásce dopřána svoboda, překoná všechny překážky.

O autorovi

Svou soukromou praxi v Miami na Floridě doktor Weiss rozšířil na několik ordinací, aby mohl zaměstnat skutečně vzdělané a zkušené psychology a sociální pracovníky, kteří při své práci využívají i regresní terapie. Doktor Weiss rovněž vede semináře a praktická cvičení nejen na Floridě, ale i v dalších zemích, a připravuje školicí programy pro profesionály. Je autorem série audionahrávek, ve kterých pomáhá objevit techniku meditace, léčení, hluboké relaxace, regrese a dalších vizualizačních cvičení a naučit se jim.

Další informace lze získat na adrese:

The Weiss Institute
6701 Sunset Drive, Suitě 201
Miami, Florida 33143

Telefon: (305) 661-6610

Fax: (305) 661-5311

Brian L. Weiss

***Jen láska
je skutečná***

Z anglického originálu Only Love is Real,
vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc.,
1271 Avenue of the Americas v New Yorku roku 1996
přeložila Drahomíra Michnová

Vydala Metafora, spol. s. r. o., v Praze roku 2007

Redakce Richard Škvařil

Korektura Květa Svárovská

Technická redakce Hana D. Benešová

Sazba Netopejř®

Tisk a vazba Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

METAFORA

U Krbů 35
100 00 Praha
10

Každý z vás má někoho, kdo je pro něj neobyčejný. Často to není jen jeden člověk, ale dva, tři nebo dokonce čtyři lidé. Patří k různým generacím. Cestují přes oceán času a hlubiny nebeských dimenzí, aby zase byli s vámi. Přicházejí z druhé strany, z nebe. Vypadají jinak, ale vaše srdce je zná. Vaše srdce je už drželo v náručí někde v egyptské poušti zalité měsíčním světlem či v pradávných stepích Mongolská, jeli jste spolu na koních v armádách zapomenutých válečníků a žili bok po boku v pískem zavátých pradávných jeskyních. Jste spolu spojeni věčností a nikdy nebudete sami. Váš rozum může namítnout: „Já tě neznám.“ Vaše srdce však ví.